

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any IX N.º 449

Setmana de l'1 al 7
de maig del 1988

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 90 Ptes.

Catalunya Cristiana

"L'Església en nom de
l'Evangeli i de la
concepció de l'home
que se'n segueix, ha
d'aportar la seva part
al debat democràtic
quan toca els
problemes majors de
la nostra societat."

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Mons. Vilnet

AFINANT

Un test interessant i múltiple

JOAN E. JARQUE
i JUTGLAR

L'assignació tribu-
taria que inaugurem en-
guany (la possibilitat
que ens ofereix l'Estat
d'assignar a l'Església el
0.5% de la nostra contri-
bució) diuen que serà un
"test" indicatiu del grau
de catolicitat dels espa-
nyols. Potser sí. Serà un
"test" d'això —però cal-
drà matisar-lo— i d'algunes
coses més. L'acceptació o el rebuig d'aquest
"mecanisme" tributari
ens podria mostrar, si
fossin quantificables, el
grau de maduresa demo-
cràtica del nostre poble.

La sobirania rau bàsicament,
mal ens en pesi la
ruïna, en el diner. L'Estat
no fa sinó administrar
els nostres diners
recaptant-los primer, i
distribuint-los després
segons, se suposa, els
nostres desigs. En bona
democràcia s'entén que
és el poble el qui crea la
"riquesa nacional". L'Estat
de la nació és l'instrument
que l'administra pel bé comú
en les quantitats i les prioritats
que decideix el sobirà:
el poble.

Pel que fa al grau
d'adhesió a l'Església
que pot indicar aquest
nou mecanisme tributari,
encara cal precisar-ne
alguns aspectes: mostrà-
rà, per bé o per mal, una
adhesió que sembla pas-
sar "per la butxaca" —i
no hi passa!—; mai no
sabrem quants no practi-
cants han posat la creueta
i quants practicants
no l'han posada (el que
ens revelaria "adhe-
sions" i "refusos" sub-
tils); i resta el "test" de
saber fins on som capa-
ços avui de fer passar la
informació del cim a la
base.

En fer la declaració de renda, col·laboreu al sosteniment econòmic de l'Església
Catòlica

¡Poseu-hi la creueta!

DELEGACION DE HACIENDA
ADMINISTRACION DE HACIENDA DE
Código Administración: _____

IMPUESTO SOBRE LA RENTA
DE LAS PERSONAS FISICAS
DECLARACION SIMPLIFICADA
1987

8-101

Número de Liquidación

Espacio reservado para la etiqueta identificativa
(No olvide consignar los datos requeridos en esta hoja, relativos al cónyuge, otros miembros de la unidad familiar y otras personas con derecho a deducción.)

DECLARANTES

D. N. I.: _____ Apellidos y nombre: _____

Calle, plaza, avda.: _____ Nombre de la vía pública: _____

Código postal: _____ Municipio: _____ Cód. mun.: _____ Provincia: _____

¿Ha sido residente, durante 1987, en el extranjero? (Ponga una X en caso afirmativo) ☐

Año nacimiento: _____

APellidos y nombre: _____

Paréntesco: _____ Año nacimiento: _____

Otros miembros de la unidad familiar

D. N. I.: _____

APellidos y nombre: _____

Paréntesco: _____ Año nacimiento: _____

Otras personas con deducción

D. N. I.: _____

APellidos y nombre: _____

Paréntesco: _____ Año nacimiento: _____

Si su declaración es con derecho a devolución, adjunte ORIGINALES de:

☐ Certificado de retenciones de los rendimientos de trabajo personal.

☐ Certificado de retenciones del capital mobiliario o comunicaciones de Bancos o Cajas

☐ Cartas de pago de los ingresos a cuenta fraccionados (ejemplar blanco del modelo 130)

1. ☒ Colaborar al sostenimiento económico de la Iglesia Católica.

2. ☐ Otros fines de interés social.

En caso de optar por la casilla de la opción 2, deberá que opta por la 2.

D. N. I. o C. I.: _____ Apellidos y nombre o razón social: _____

Domicilio: _____ Número: _____ Municipio: _____ Cód. mun.: _____ Provincia: _____ Cód. postal: _____

Fecha y firma de los declarantes: _____ de 19 _____ a _____ de _____

EJEMPLAR PARA EL INTERESADO

Quan enguany els contribuents facin la seva declaració de renda, podran fer constar explícitament que la seva voluntat és que una part d'allò que els toca pagar en concepte d'imposos, el 0'5239 per cent exactament, sigui destinada al sosteniment econòmic de l'Església Catòlica, en el benentès que, si així no ho fa, aquest import no li serà deduït ja que automàticament passarà a engruixir els pressupostos de l'Estat per tal de destinar la quantitat corresponent a finalitats socials.

No es pot dir, en conseqüència, que l'Estat regali diners a l'Església, ni molt menys encara parlar de la institució d'un anomenat impost religiós sinó d'una contribució voluntària, seguint els trets característics de sistemes semblants en ús a diferents països comunitaris.

En aquest sentit, es repartiran a les esglésies del bisbat de Barcelona uns fulls bilingües que aclariran dubtes als qui vulguin demanar l'assignació tributària en la seva declaració de renda. Els catòlics que van a missa també trobaran a l'entrada de les esglésies uns cartells que reproduiran un full de l'IRPF amb les caselles on s'ha de marcar la creu si es vol l'assignació per a l'Església. Al Full dominical del dia 1 de maig, a més, hi haurà un escrit del cardenal Jubany i un editorial sobre la qüestió, a més d'un plec annex amb el text dels tres fulls repartits anteriorment.

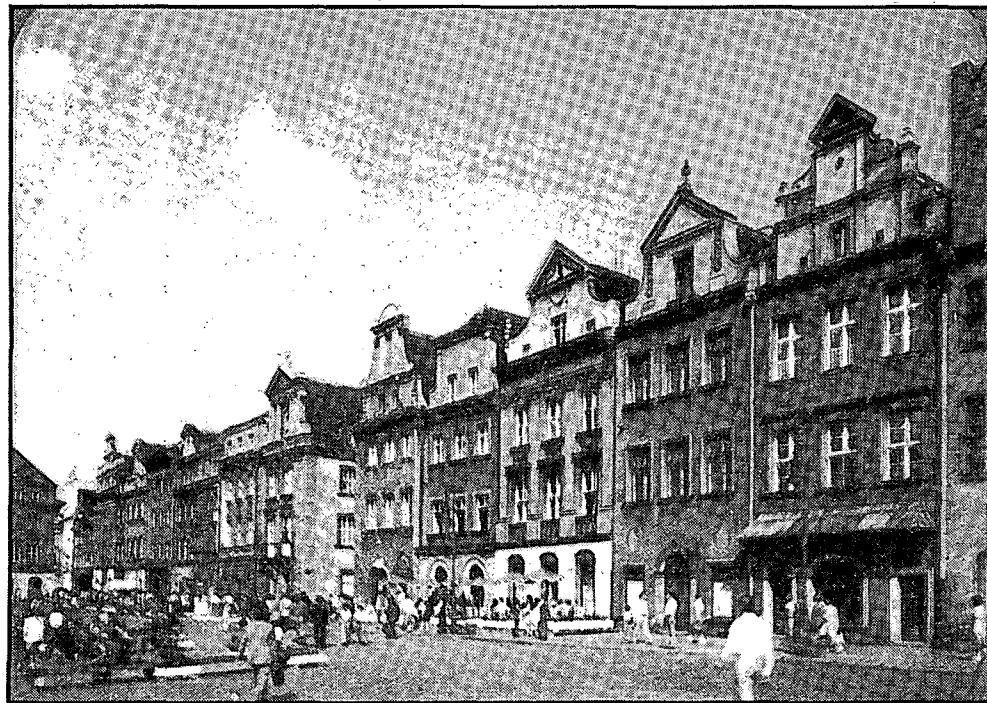
(En el proper número publicarem íntegre la instrucció pastoral "La ayuda económica a la Iglesia" que ha publicat l'Assemblea Plenària de l'Episcopat Espanyol.)

ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

PEREGRINACIONS

PELEGRINATGE MARIÀ A POLÒNIA

Dies del 21 al 28 de maig

VISITANT:

Varsòvia
Gdańsk
Poznań
Wroclan
Santuari de Czestochowa
Cracòvia
Kielce
Varsòvia

PELEGRINATGE A TERRA SANTA "ESPECIAL JOVES"

Dies del 4 al 12 de juliol

VISITAREM

JUDEA I GALILEA

Comprèn: l'allotjament a Jerusalem, mitja pensió, viatge amb avió i autocar.

Assegurança.

Joves de 18 a 30 anys amb una certa formació religiosa.

ASSOCIACIÓ D'AMICS
Catalunya Cristiana
ORGANITZA:
PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA
Dies: del 4 al 12 de juliol 1988
ESPECIAL JOVES

VISITANT:
JUDEA: Jerusalem cristiana i Jerusalem jueva. La ciutat dels Patriarques, la fortalesa de Masada, el Mar Mort, Betlem, l'Herodion i Betania.
GALILEA: Regió de la Galilea, Llac de Tiberiades, Tàgba i la Muntanya de les Benaurances.

PREU: ESPECIAL JOVES

COMPREN: L'allotjament a Jerusalem, sacs de dormir, mitja pensió, autocar a l'aeroport, tant a l'anar com al tornar, així com els dies 7 i 8 per anar al Mar Mort i a la Galilea.

CONDICIONS: Joves de 18 a 30 anys amb una certa formació religiosa i desig d'aprofundir en la Bíblia. Cal passaport vigent.

INFORMACIÓ: ASSOCIACIÓ D'AMICS CATALUNYA CRISTIANA
Plaça Urquinaona, 11. 3er. 3a. A. Tel. 301 37 18. 08010 BARCELONA

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT QUE CADA SETMANA SURTI AL CARRER CATALUNYA CRISTIANA

PER INFORMACIÓ: Plaça Urquinaona, 11 - 3er. 3a. A
08010 BARCELONA - Telf.: 301 37 18

**FES-TE AMIC...
T'esperem!**

EDITORIAL

La recent assemblea plenària de la Conferència Episcopal espanyola ha suscitat un interès informatiu considerable. A la recerca de la notícia sensacional, els periodistes de bloc, micrófon o càmera s'han precipitat sobre els bisbes reunits a Madrid. La sensacionalitat, com ja és costum, l'han hagut de posar-ells sinó tergiversant les coses sí, almenys, inflant els fets o posant-los en un context que els deforma.

El nomenament de monsenyor Fernando Sebastián, fins ara secretari general de la Conferència, com a bisbe coadjutor amb dret de successió de la seu de Granada fou el detonant que desfermà l'allau informatiu. S'ha parlat —ho hem llegit— de “defenestració”, de promoció amb segones intencions (el curial “promoveatur ut amoveatur”: que se'l promogui per treure'ns-el del davant), s'hi ha vist la victòria de la línia Suquia, “conservadora”, contra la “progressista” del tándem Díaz Merchán-Sebastián... No som tan ingenus com per no saber que el “planeta episcopal”, com diu en Javierre, té la seva geografia; té les seves valls i muntanyes i fins té notables diferències de clima, però no té “divisions polítiques”; els seus components naturals són les Esglésies locals fortament unificades per “un mateix Senyor, una mateixa fe, un mateix baptisme” i regides per la mateixa norma pastoral suprema, encunyada per Gregori el Gran; el bé de les ànimes. Les diferències de tarannà, de formació, d'experiència... i de tantes altres coses dels seus pastors pesen i compten, sens dubte, però representen ben poc davant del gruix considerable del fet eclesial i de la preocupació pastoral que els uneix. Voler entendre els episodis d'una Conferència episcopal, i pretendre

El secretari de la Conferència Episcopal

informar-ne l'opinió pública, des de l'òptica pròpia d'un parlament o d'un partit polític és una empresa insensata, però llaminera per la seva facilitat ja que són ben pocs els informadors que no hi cauen.

Dit això, com s'ha d'interpretar el nomenament de don Fernando Sebastián a Granada? Doncs, ens sembla, que la interpretació més natural és que un bisbe és normal que desitgi fer de bisbe, més que no pas de secretari de bisbes, i que és positiu que els seus col·legues li facilitin poder realitzar aquest desig legítim, tot agraint-li els anys que ha consagrat, molt lloablement al seu servei. Afegim-hi que Granada és un arquebisbat important a Andalusia, amb una universitat eclesiàstica que es podrà beneficiar de la capacitat intel·lectual i de l'experiència de l'antic rector de la universitat de Salamanca, així com del

zel pastoral del que fou bisbe de León i secretari general de la Conferència Episcopal. Tot el que hi pugui haver de més, i que potser hi ha estat —no ho neguem, però honestament ho ignorem— són “fioriture” que no cambien ni la melodia ni l'harmonia de la partitura, si se'ns permet dir-ho en termes musicals.

El nomenament que comentem comportava, com és natural, l'elecció del seu successor. I aquí també, o encara més, el batibull informatiu ha estat considerable. S'hauria dit que es tractava de la designació del secretari general d'un partit polític. Havia de tenir una “línia”, ser d'una tendència o altra i fins tenir un “programa” propi. I vinga a furgar, a fer càbales i engegar preguntes capcioses. No neguem que el secretari general de la Conferència Episcopal pugui ser un personatge important dins de l'episcopat, i potser algunes vegades ho hagi estat, però no veïem que ho hagi de ser necessàriament; el Dret canònic li assigna unes funcions ben modestes (vegi's el cànon 458) i no s'ha d'oblidar que, al capdavant, no és més que el secretari d'un òrgan col·legial: la Conferència Episcopal no és un super-bisbat.

I encara, en el terreny d'allò que és opinable, com ens sembla que ho és aquesta matèria, trobem acceptable que els bisbes vulguin per secretari un altre bisbe, però a l'hora de la implantació del diaconat permanent i de la promoció del laic i de la dona dins de l'Església, considerariem que fóra un veritable “progrés” que un dia es decidissin per nomenar secretari un diaca, o un laic o una laica.

S'ha dit de la nova encíclica de Joan Pau II que era la més política, o la més teològica, o la més personal de les seves encíclicues. Que sigui la més personal, només qui el coneix de prop pot dir-ho: la primera sobre “El Redemptor de l'home” era, incontestablement personal. Que l'encíclica sigui a la vegada la més política i la més teològica potser mereix un examen més profund. I podria ser, en efecte, que fos la més teològica perquè és la més política. Manca encara entendre el que es vol dir quan es parla de política, com per altra banda de teologia.

Allò que m'ha sorprès llegint-la i començant a analitzar-la, és al mateix temps la seva “punta” teològica i el camí pel qual es col·loca. Si, d'entrada, el Papa es recolza en un “cos de doctrina” del qual subratlla, com mai no ho havia fet, l'arrelament en la Paraula de Déu, seguint les petjades d'una anàlisi política dels obstacles al desenvolupament, entra deliberadament en teologia. I hi entra articulant so-

bre l'anàlisi política, passant per l'avaluació ètica, una interpretació, un discerniment i un judici de la situació, de l'estat del món, en relació a Déu, inseparable de la relació de cada u amb l'altre i de tots amb tots.

En aquest punt del pas de l'anàlisi a l'elaboració teològica, el concepte de “pecat” funciona al mateix temps com a analitzador i com a revelador: analitzador de la distorsió observable en relació a Déu, revelador de la “conversió” necessària per tornar a posar-se en una relació veritable envers Déu i per tant envers el proïsme, sobreentenenent que aquesta conversió passa per la transformació del món.

Volent posar en evidència la responsabilitat personal del pecador per atraure'l a la conversió, Joan Pau II no parla pas del “pecat

VINCENT COSMAO

del món” o d'un “món estructurat en el pecat”, sinó que es refereix a un text seu en el qual es tracta de “situacions de pecat” o bé de “pecats socials”. Al contrari, posa en evidència les “estructures de pecat” les quals “es fonamenten en el pecat personal i, per consegüent sempre estan unides a actes concrets de les persones, que les originen, les consoliden i fan difícil la seva eliminació. I així aquestes mateixes estructures es reforcen, es difonen i són font d'altres pecats, condicionant la conducta dels homes”.

“L'afany exclusiu de guany i... la set de poder” són marcats com “dues actituds... separables” però “indissolublement unides” “dues actituds de pecat” actuant en “al-

gunas formes d'imperialisme” on “s'oculten veritables formes d'idolatria del diner, de la ideologia, de la classe social, de la tecnologia” (37).

En la tradició monoteïsta, la idolatria és el pecat per excel·lència: es realitza en qualsevol sacralització d'allò que no és Déu, és a dir en tota dimissió del subjecte lliure i responsable, en tota delegació indeguda del seu poder, en tota submissió a l'arbitrarietat cultural, social o política, que, per funcionar, s'ha d'imposar com per dret propi, com si fos “natural”. L'exclusió de qui calgui com a part adherida de la dinàmica social i de la seva organització és inseparable d'aquest primer pecat que engendra l'exclusió immobilitzant l'ordre de les coses a benefici només dels que l'instauen per man-

tenir immutable allò que han construït.

I és, en efecte, com “naturalment” que les societats s'estructuren en la desigualtat a mesura que es construeixen. La tradició judeo-cristiana, precisant l'experiència de la tradició monoteïsta, es presenta com una dinàmica de resistència activa a aquesta doble inèrcia o esclavament, de la societat. Ella no és ella mateixa, en veritat, sinó vigilant permanentment els riscos d'idolatria i d'exclusió.

Posar en evidència les “estructures de pecat”, és invitar tothom a deixar-se “interpel·lar” per convertir-se a la llibertat responsable i a la gestió de la interdependència en solidaritat. No es tracta de posar-se a aixopluc sinó de decidir-se per la transformació del món que s'ha construït contradint el reconeixement de Déu com a Déu.

(de “la Croix”)

Teologia i política

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Redacció, administració, publicitat i fotocomposició:
Joan E. Jarque i Jutglar
Sots-director: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels
Francesc Malgosa i Riera
C/ València, 244, 2on.
Edita: Tels.: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
Fundació Catalunya Cristiana 08007 Barcelona
Gerent: Impressora: Publigraf, S.A.L.
Jaume Roigé i Torrentgenerós Consell de Cent, 224.
Barcelona
Disseny: D.L. B.14.387/79
Josep Samper i Aledo

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.680 Ptes.

Europa: 8.580 Ptes. □ Amèrica: 10.530 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.280 Ptes. □ Filipines: 11.280 Ptes. □ Àsia: (més oriental) 14.080 Ptes. □

RESPIR

MOTS I MOTS

Ja fa temps, una noia d'uns setze anys em va preguntar, en un diàleg amb tot el curs, si la fe era alienant, o no. Li vaig dir que, per poder respondre, calia que m'expliqués què entenia per alienant, que jo no ho sabia. La noia, intel·ligent i tossuda, després d'unes aproximacions cada cop més reeixides, m'ho va explicar prou bé perquè jo li pogués respondre. I em va confessar senzillament que era aleshores que també ella ho entenia. Hi ha mots molt ben construïts, que omplen la boca, que donen to a qui els empra, però que hom no sap gaire què volen dir ni com ben aplicar-los. Precisament del mot **alienar** i dels seus derivats, Paul Ricoeur en deia “mots hospital”, on van a allitar-se tots els nostres malestars. Hi pot haver també “mots pedestal”, dels quals se serveixen aquells qui volen sobresortir sense gaires esforços.

MIQUEL ESTRADÉ

Fa uns dies, Felip Lorda escrivia al Diari de Barcelona (31/3/88) sobre la conveniència de "dessacralitzar Israel". Deia que "el poble jueu sacralitzat, el portem tots dintre de nosaltres, com una falca clavada al flanc de la nostra consciència individual i col·lectiva o, si més no, dipositada, mai no del tot esvaïda, en les fondàries del nostre subconscient". Per això, cal dessacralitzar Israel, perquè "ben segur que si aquesta operació l'haguéssim fet als europeus en el moment oportú i per via racional, hauríem estalviat indicibles sofriments a un poble que ningú no va elegir, sinó ell mateix a si mateix".

El plantejament de Lorda és correcte. Però el problema sorgeix a l'hora de considerar què ha significat Israel en la pròpia història de la cultura europea i, per extensió, de la cultura mal anomenada occidental. Podem prescindir d'Israel com a substrat generador del sistema de valors fonamentals que professem? Aquesta és la qüestió. I aquí és on el raonament de Lorda necessita una puntualització: De pobles "elegits" per les pròpies divinitats tutelars, n'hi ha hagut molts al llarg de la història —pràcticament, no hi ha religió sense "elecció divina" prèvia. En aquest sentit, doncs, el cas d'Israel no és únic; sí que és únic, en canvi, en el fet de representar Déu com a amo i senyor dinàmic, no estàtic, de la Història. Traduït al llenguatge profà, això vol dir que, sense l'existència del messianisme jueu, difícilment haguessin aparegut cap de les utopies socials, polítiques i ideològiques que han nodrit tota la cultura occidental durant dos mil·lennis. Només la idea, assumida en les "fondàries del nostre subconscient", d'una Història necessàriament lineal, alliberada del cicle de l'etern retorn, podia donar lloc a una visió dinàmica de l'home i del món com és la visió anomenada **occidental**.

Per això, podem dessacralitzar Israel tant com vulguem, però convé adonar-nos que la pròpia idea d'una "dessacralització" seria totalment impensable sense el rerefons jueu de les nostres categories de pensament. El judaisme ha comportat històricament la primera experiència humana de dessacralització i de desmitificació de la natura. La mateixa idea de l'home concebut com a rei de la Creació i senyorejador de tots els animals i plantes de damunt de la terra, és específicament jueva, i no es troba en

Israel, com a problema

JORDI BASSAS I RIBALTA

cap més cultura. Al marge del judaisme, els pobles sempre han parlat, més o menys explícitament, d'una consubstancialitat de Déu amb la natura i el cosmos (panteisme emanantista). El jueu, en canvi, ha anat veient en Déu, cada cop més, el Totalment Altre que, en tot cas, es fa present enmig del Poble com l'Hoste que planta una tenda enmig del campament. I, per bé que aquesta Presència (**Sheginah**) de Déu santifica el lloc o l'objecte còltic, tanmateix ni el lloc ni l'objecte còltic són sagrats per ells mateixos. De la mateixa manera, la Presència es pot allunyar també del Poble per causa de les seves infidelitats, i així el Poble deixa de ser **sant** per esdevenir impur als ulls de Déu.

Els cristians hem mantingut davant del judaisme una postura ambigua. D'una banda, inspirant-nos en els escrits de Pau, hem continuat veient en Israel l'hereu en exclusiva d'una Promesa a la qual Déu no hi pot ser infidel. D'altra banda, agafant-nos abusivament a la lletra de l'evangeli de Joan, hem vist en els jueus els **pàrfids** "fills de les Tenebres" que han rebutjat Aquell qui és la Llum. I, a tenor d'aquesta ambigüitat mal digerida, els països cristians han discriminat, perseguit i massacrat els jueus, tenint però bona cura de no exterminar-los (el cas de l'expulsió massiva de la Península Ibèrica és excepcional), com si intuïssin que es podien quedar sense la font primària on abeurar-se. En contrapartida, els jueus, o descendents de jueus, han estat els qui, en aquests països de l'occident cristià, han col·laborat més directament en el progrés de les arts, de les lletres, de les ciències i de la tècnica. (El cas de la persecució nazi és diferent: no se'ls perseguia per ser "deici-

des", sinó en nom d'una filosofia de l'existència basada en el neo-paganisme racial i el nihilisme post-nietzscheà).

Aquesta ambigüitat de tracte s'ha vist reflectida també en la forma de contemplar i valorar l'existència de l'Estat d'Israel. D'una banda, s'hi ha vist la concreció idealitzada de molts dels projectes utòpics de la societat occidental. D'altra banda, però, la mateixa opinió occidental ha estat molt crítica, sobretot en els darrers anys, davant la política territorial d'Israel respecte la població palestina autòctona. És probable que ambdues visions siguin desenfocades: ni les realitzacions d'Israel com a Estat siguin dignes d'aquella idealització, ni tampoc no hi ha hagut una expoliació als palestins tan flagrant com es pretén. Qualsevol valoració del fet israelià difícilment es desmarca de les prèvies valoracions més generals sobre el cas jueu. L'existència de l'Estat d'Israel ha servit, en tot cas, per territorialitzar aquesta valoració.

Sigui com sigui, crec que podem afirmar que el cas del poble d'Israel —i en això discrepo de Lorda— presenta unes característiques difícilment repetibles en qualsevol altre poble de la terra. La seva trajectòria històrica s'aparta dels esquemes deterministes i fatalistes per inscriure's en una concatenació de novetats dialèctiques que no suposen l'anul·lació del passat sinó més aviat la seva consumació més plena: en això rau l'originalitat del seu messianisme. Els cristians hem servit de vehicle per a l'universalització de l'espiritualitat jueva, encara que ho hàgim fet a costa de fer-los sofrir com una nova "Via Dolorosa" (Maritain). Perquè, els cristians, malgrat les nostres greus injustícies comeses contra el poble jueu, sempre hem mantingut dues tesis fonamentals: primera, que "la salvació ve de Judà"; segona, que "de les pedres en poden sortir fills d'Abraham".

NOTA DE REDACCIÓ.— En l'article de Jordi Bassas, "Entorn del Mil·lenari" publicat en el núm. 447, en el paràgraf 5è, línia 8, on diu: "que no podia practicar", ha de dir: "que podia practicar". Us preguem que disculpeu l'error.

La comunicació a Amèrica

FRANCESC VIÑAS i REXACH
De l'Àmbit Maria Corral

Una de les impressions que sent qualsevol europeu en visitar els països d'Amèrica, és l'enorme extensió de les seves terres, la qual junt amb els accidents geogràfics, com ara la majestuosa cadena muntanyenca dels Andes o la gran selva de l'Amazones, han condicionat ostensiblement les comunicacions entre els pobladors del continent americà. Avui, per exemple, encara és impossible viatjar en automòbil des de Vancouver, al Canadà, fins a Punta Arenas, a Xile.

No és superflu admirar-se d'aquells intrèpids conqueridors espanyols que, vencent totes aquestes dificultats, van crear ciutats, universitats, i van evangelitzar fins als llocs més recòndits. La colonització espanyola va trencar la incomunicació de les cultures indígenes i va iniciar un gran procés de comunicació. I no és pas qües-

tió de reivindicar cap mèrit sobre aquestes gestes d'aquells conqueridors, ja que, com assenyala Alfred Rubio en el seu pensament del Realisme Existencial, ni som culpables els errors dels nostres avantpassats ni tenim cap mèrit de les seves glòries. Això és el que ens fa lliures de rancúnies inútils i de ressentiments estèrils per tal de poder, agermanadament, construir un món en pau i festa.

La utilització progressiva de les diferents tecnologies de comunicació, com són el telègraf, el telèfon, la ràdio, la televisió, i sobretot la irrupció de l'aviació, mitjà de transport que supera les dificultats geogràfiques, van canviar els paràmetres de les comunicacions. Actualment, les possibilitats de relació augmenten considerablement amb la incorporació

de les noves tecnologies d'informació, com ara la informàtica, els satèl·lits de radiodifusió directa, els cables de fibra òptica, etc.

Els diners són un gran invent que ha possibilitat enormement el desenvolupament de la societat. Ara bé, la seva excessiva mercantilització, el valor exagerat que se li ha concedit, ha creat un capitalisme exacerbant, que ha fet dels diners un déu, origen de poder i instrument de domini i d'exploació de moltes persones, al qual s'idolatra, i se li supedita qualsevol valor. Amb les noves tecnologies d'informació passa una cosa sem-

blant. Avui, també, la informació és poder. Les potències voldrien acaparar el control dels mitjans d'informació. La concentració excessiva de tecnologia i de recursos econòmics (i, per tant, de poder) en mans de les èlites dels estats poderosos és una seriosa amenaça per la llibertat i la supervivència de les persones. Però, paradoxalment, l'accés cada vegada més ràpid a aquestes tecnologies per una gran part de la població podrà constituir un espontani poder correctiu al terrible poder abassegador dels estats i les èlites; d'alguna manera, són com les defenses immunològiques que fabrica l'organisme per defensar-se de les agressions exògenes.

Normalment, els mitjans de comunicació es fan ressò dels esdeveniments dramàtics i extraor-

dinaris que s'escauen a l'iberoamèrica: desastres naturals, com terratrèmols, erupcions, volcàniques, inundacions, etc. i fets violents, com guerres, assassinats, etc. Amèrica és un continent fètil. Tot hi creix. No només el que és negatiu i dramàtic, sinó també, i per damunt de tot, la vida i les seves manifestacions. Hi ha moltes i bones notícies per comunicar.

Assumir el repte tecnològic implica accedir a la modernitat i obrir-se al món, per tal d'intercanviar experiències amb altres països i amb altres cultures a partir de la pròpia identitat. Tant de bo que els pobles que compartim, a un costat i a l'altre de l'Atlàntic, tants lligams —de tota mena— sapiguem realitzar-ho amistosament, amb una actitud realista-existencial, i amb una clara voluntat que la persona triomfi per damunt dels poders esclavitzants.

ARA MATEIX

Mentre s'inicia entre nosaltres la celebració del mil·lenari del naixement polític de Catalunya —tan sadoll d'influències cristianes— a l'altre cap d'Europa recorden que, també fa mil anys, els russos, els ucraïnesos i els bielo-russos van començar a formar part de la gran comunitat dels seguidors de Jesús. Quan a la riba del Dnièper, els habitants de Kíev, "seguint les petjades de la princesa Olga i del príncep Vladimir, van ser empeltats en Crist mitjançant el Baptisme, Rússia entrà en el context de la salvació", diu el papa Joan Pau en la lletra apostòlica **Euntes in mundum**. I això malgrat els condicionaments històrics que portaven a aquella mena de conversions massives. De fet, "el procés de cristianització de cada poble i de cada nació és un fenomen complex que demana molt de temps", com llegim a la mateixa carta.

Aquesta coincidència em fa recordar, per associació d'idees, la simpatia amb què el bisbe Torras i Bages parlava de sant Ciril i sant Metodi, els quals, abans del Baptisme de Vladimir, van lluitar perquè l'antic eslau esdevingués la llengua de la litúrgia. Ho aconseguiren treballosament, contra els qui propugnaven que només l'hebreu, el grec i el llatí podien tenir aquesta categoria. Així, en opinió de W. Weidlé,

De Ripoll a Kíev

J. CARRERA PLANAS

un escriptor rus de l'emigració, l'Església desenvolupa en aquells pobles una "cultura horitzontal", a l'inrevés del que s'esdevingué a l'Occident, on el llatí contribuï a crear una cultura de "clergues", en el sentit ampli del mot.

Una altra coincidència suggeridora és aquesta: els nostres bisbes titularen la pastoral amb què s'avançaren a la commemoració del Mil·lenari, "Arrels cristianes de Catalunya". I ara el Papa, en la ja citada carta ha escrit: "L'Europa és cristiana en les seves arrels mateixes". Per això, diu també Joan Pau, "el 1980, gairebé al començament del meu pontificat, vaig tenir el goig de proclamar sant Ciril i sant Metodi patrons d'Europa, al costat de sant Benet." Les

dues formes de la gran tradició de l'Església, l'occidental i l'oriental, totes dues formes de cultura s'integren recíprocament com els dos pulmons d'un sol organisme."

És bo tenir els horitzons esbargits i, mentre fem aquí la feina que ens pertoca, abastar solidàriament l'Església estesa d'Orient a Occident. Fa mil anys, a Ripoll i a Kíev l'esperança era semblant. La mateixa esperança que avui és allà, encara, reprimida i aquí —cosa més perillosa— no sempre brota de l'arrel mil·lenària...

Al Papa, mentre parla de l'"Església germana" de Moscou, se li noten les ganes d'anar-hi... "En la joia d'aquesta festa ens unim a tots aquells que en el Baptisme rebut pels seus avantpassats, reconeixen la deu de la seva pròpia identitat religiosa, cultural i nacional..." Però no sembla que la perestroika pugui arribar a permetre un viatge papal a Rússia...

La nostra pregària, unint tots dos mil·lenaris, podria ser per l'estil d'aquella: "Doneu pa als qui tenen fam i fam als qui tenen pa", però aplicada a la llibertat religiosa: que en tinguin els qui n'estan mancats, i que tinguem el delit de fer-la servir els qui en gaudeixen... tan mansament.

CATALUNYA

La Generalitat es queixa del retard de l'Insalud en els pagaments

El conseller de Sanitat, Josep Laporte, ha assenyalat que l'Insalud "retarda fins a un any i mig el pagament dels fons que el Ministeri de Sanitat ens atribueix". Segons els càlculs del Departament de Sanitat, l'Insalud ha gastat d'un 10 per cent a un 12 per cent més dels pressupostos l'any 1987, per la qual cosa la part d'aquesta despesa que correspondria a Catalunya s'eleva a 20.000 milions de pessetes.

"Encara no hem rebut la part proporcional d'aquests crèdits suplementaris que ha necessitat l'Insalud que ja ha cobrat", digué Laporte.

En alguns casos, el retard obliga al Departament a diferir al mateix temps el pagament als proveïdors per poder abonar al seu temps els sous dels funcionaris. El conseller cità el cas de l'augment de retribucions pactat pel Ministeri el passat any. L'augment implicava un traspàs de 4.500 milions de pessetes a Sanitat per

aquest concepte, dels quals només s'han fet efectius 3.700 a finals del passat mes de gener. "Com que no se'ns va enviar a temps aquests diners vam haver de distreure diners de proveïdors per pagar nòmines", explicà Laporte.

Un terç dels universitaris de Barcelona que estudien català no són del Principat

La major part dels inscrits en els cursos de Català del Servei de Llengua de la Universitat de Barcelona són catalans: de cada cent, setanta procedeixen del Principat. Vint-i-quatre procedeixen de fora —la majoria d'Andalusia— i la resta, la majoria són originaris de països membres de la Comunitat Econòmica Europea.

Es pot aprendre català, parlat i escrit, si hom dedica deu dies —cada un amb les seves 24 hores— a dominar el vocabulari, la morfologia, la sintaxi i la pronunciació de la llengua. Aquestes 240 hores també poden estructurar-se en tres cursos, de 80 hores cada un, a raó de tres hores per setmana. Aquesta és l'estructura dels cursos de català de la UB, on la majoria dels no catalans inscrits són andalusos: un centenar del total de 1.382.

MÓN

La dreta profrancesa guanyà les eleccions regionals de Nova Caledonia

El RPCR (Rassemblement pour la Calédonie dans la République), la branca del chiraquià RPR, partit conservador antiindependentista, disposarà de la majoria dels escons en el futur congrés de Nova Caledonia, en obtenir en les eleccions regionals 35 dels 48 escons que hi ha. D'altres vuit van al Front Nacional de Le Pen, tres a diversos partits de dre-

tes i dos als independentistes dissidents. La participació fou d'un 60 per cent en les eleccions presidencials i d'un 62 per cent en les regionals. La jornada electoral, boicotejada pel Front d'Alliberament Nacional Canac i Socialista (FLNKS) es va desenvolupar en un clima d'una gran violència que va motivar que vuit gendarmes resultessin ferits.

Un milió d'armenis es manifesten tot reivindicant la seva personalitat nacional

Els retrats dels armenis morts durant el "pogrom" registrat a la ciutat azerbaidjana de Sumgai els

dies 27, 28 i 29 de febrer, encapçalaren una nova manifestació multitudinària a Eriuan amb motiu de la commemoració de l'aniversari del genocidi del 1915. Testimonis presencials estimaren la xifra de participants en "potser superior al milió". Al carrer l'estimació general considerava l'afluència major que la de les grans manifestacions de febrer.

El poble armeni es considera víctima del primer genocidi de la història contemporània. Entre 1894 i 1918 els turcs exterminaren més d'un milió de nacionalistes per aplacar les reivindicacions d'una pàtria.

Cada any els armenis es reuneixen a Eriuan per commemorar la matança del 24 d'abril del 1915, data en què es va produir el major nombre de morts.

El Papa en la beatificació, el diumenge passat, del carmelita català Francesc Palau:

"Amb l'amor a l'Església es realitza el gran precepte cristià: l'amor a Déu i als germans"

EL VATICÀ.—Durant l'homilia que el Papa va pronunciar diumenge passat en el decurs de la cerimònia religiosa de beatificació del carmelita català Francesc Palau i Quer, i que va aplegar milers de pelegrins catalans a la plaça de Sant Pere malgrat la pluja que no va deixar de caure durant tota la cerimònia, va dir en català que "Quan la persecució religiosa l'obliga a deixar el convent carmelita de Barcelona, es dedica, des de la contemplació en solitud a Eivissa, a estudiar aquest misteri de comunió que és el cos místic de Crist, per concloure que amb l'amor a l'Església es realitza el gran precepte cristià, l'amor a Déu i als germans."

Francesc Palau ha estat beatificat perquè la congregació de les causes dels sants ha considerat que va practicar heroicament les virtuts teològals (fe, esperança i caritat) i les virtuts cardinals (prudència, justícia, fortalesa i temperança). La vida de Francesc Palau no va ser gens fàcil, segons els testimonis històrics.

Va néixer a Aitona (El Segrià) el 29 de desembre de 1811. Va ser el setè de nou fills d'una família d'honorats treballadors. Eren pobres. El noi va estudiar amb una beca al seminari de Lleida de 1828-32.

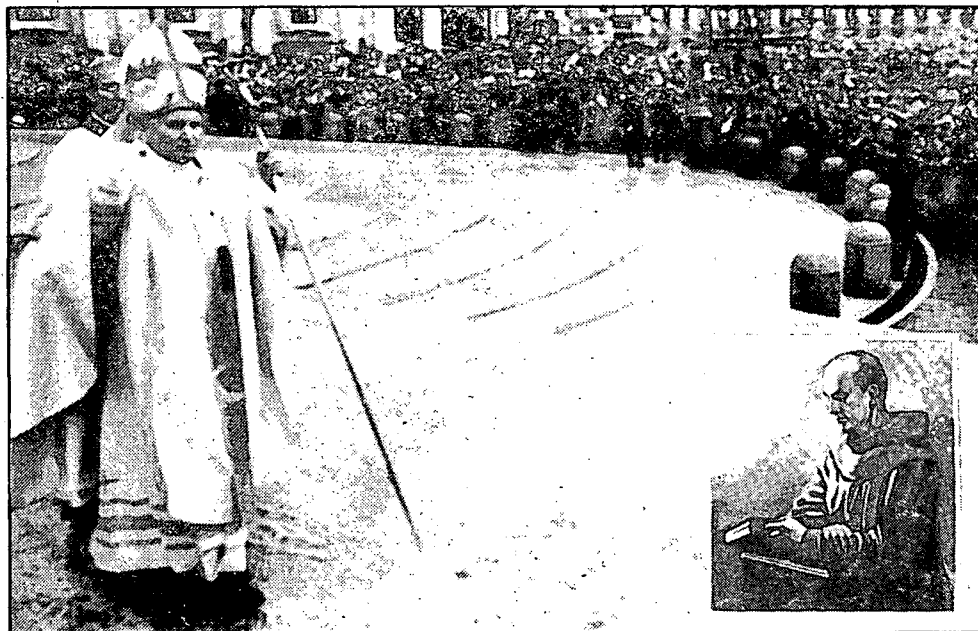
Va ser ordenat sacerdot el 2 d'abril de 1836 a Barbastro. S'havia presentat al Bisbe d'aquella

ciutat, amb documents del provincial dels carmelites i del rector d'Aitona. Fins el 1840 va exercir l'apostolat a les diòcesis de Catalunya i Aragó. De tant en tant es retirava a la solitud.

El 31 de març de 1854, les autoritats civils van tancar l'Escola de la Virtut, acusant de col·laboració amb les vagues obreres. Per aquesta acusació, el 9 d'abril, Francesc Palau va ser confinat a Eivissa.

L'any 1864 va començar a practicar l'exorcisme amb persones malaltes de ment. Va continuar practicant el ministeri pastoral a Catalunya i Eivissa.

El 10 de març de 1872 va arribar malalt a Tarragona on va morir al cap de deu dies.

Diumenge 8 de maig del 1988

DIADA 88 DE LES ORGANITZACIONS CATÒLIQUES DIOCESANES

En el Col·legi Sant Ignasi de Sarrià, c/. Carrasco i Formiguera, 32, Barcelona

PROGRAMA

- 9.30 Arribada, inscripcions.
- 10.00 Salutació inicial, per Mn. Joan E. Jarque i Jutglar, Delegat Episcopal per a l'Apostolat Seglar i Director de "Catalunya Cristiana".
- 10.10 Any Marià i presència de Maria en l'activitat apostòlica.
Estona de pregària i testimonis organitzada per: Moviment de Schönstatt, Hospitalitat de la M. D. de Lourdes, Legió de Maria, i Lliga de la M. D. de Montserrat.
- 11.30 Convivència, descans: cafè i coca.
- 12.00 Any Marià i desenvolupament dels pobles: "Mans Unides" i "Justícia i Pau" presentaran llurs activitats i faran un primer balanç de la campanya "Catalunya Solidària".
- 13.00 Eucaristia presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe Mons. Narcís Jubany.
- 14.00 Comiat.

DIADA 88 de tots els militants i per a tots els militants!

Nota: Hi haurà taules a disposició de les Associacions que ho desitgin per a presentar el material que creguin convenient.

EQUIPS D'ENQUESTADORS PER A TEMES RELIGIOSOS

Pot ser una activitat parroquial més?
Pot ser un grup d'amics i amigues que assisteixen sovint a la parròquia els qui componen l'equip?
Pot ser un grup de matrimonis amics?
Un jubilat pot formar part d'un equip
Com s'escull el cap d'equip?
Es retribuïda la gestió?

Si us interessa rebre informació escriviu a:

Departament de Bibliografia Religiosa Salvat, Comte de Borrell, 97 entresol - 08015 Barcelona

En un sever discurs a Verona (Itàlia)

Joan Pau II ataca la indústria armamentista i abona els objectors fiscals

El papa Joan Pau II féu a Verona un discurs molt dur contra la fabricació i venda d'armes. Parlant als empresaris, va condemnar el profit econòmic com a llei suprema de l'economia. El discurs el va fer al firal agrícola de la ciutat. El Papa havia arribat per fer una visita pastoral en aquesta diòcesi del nord d'Itàlia.

El discurs als empresaris va ser un crit a la solidaritat humana com a bé suprem. Pel Papa, les necessitats legítimes de l'economia i la producció no han d'estar per damunt de la solidaritat humana. Per això va abonar els catòlics compromesos en l'objecte de consciència fiscal contra la venda d'armes.

Verona és una de les ciutats italianes on més forat ha fet l'objecte fiscal. És a dir, la campanya per fer desviar a finalitats socials la part dels impostos que cada ciutadà paga a l'Estat per als fins militars. L'objecte fiscal inclou una denúncia per la venda d'armes a països en guerra, cosa que a Itàlia encara és vigent. També es venen armes a països com

Sud-àfrica, malgrat que hi ha una prohibició legal de fer-ho.

El Vaticà prepara un document que donarà suport a les posicions dels objectors fiscals contra les armes. El discurs del Sant Pare a Verona no va esmentar explícitament l'objecte fiscal, però va donar els arguments que la fan moralment recomanable.

"L'aplicació del criteri de la solidaritat a l'activitat productiva —va dir el Papa als empresaris— té conseqüències importants. Entre elles, la d'admetre que existeixen criteris morals" sobre aquesta qüestió. Així, doncs, els criteris s'han de fixar en aquests criteris morals, més que no pas en la legalitat vigent.

Semblantment, va dir Joan Pau II que la solidaritat i el bé comú han de guiar les relacions entre l'empresa i la societat, tant en l'àmbit nacional com en l'internacional. Per ell, hi ha productes que no s'haurien de controlar rigorosament la producció i la comercialització. El primer exemple és l'ar-

mament. Després, el Papa va criticar el consumisme i la cursa per les coses superflues i efímeres.

Al matí, Joan Pau II havia celebrat una missa al camp de futbol de Verona davant unes 40.000 persones, on va procla-

mar beats dos fills de la ciutat que havien fundat institucions religioses de caritat per als indigents.

Declaracions del bisbe grec-ortodox Stéfanos Charalambidis

L'Església russa no vol la presència del Papa

El bisbe de l'Església ortodoxa, monsenyor Stéfanos Charalambidis, és d'origen grec-xipriota, auxiliar del metropolita grec Meletios, de França, i exarca de Sa Santetat el patriarca Dimitrius I per a Espanya i Portugal. Dirigeix programes ortodoxos a la Ràdio-Televisió Francesa. De pas per Madrid ha fet unes declaracions a la revista "Vida Nueva", de les quals publiquem les seves opinions sobre l'actitud del govern de la URSS respecte a la religió i les raons que han dificultat que el

papa Joan Pau II hagi estat invitat a participar en els actes commemoratius del mil·lenari de la cristianització de Rússia. L'entrevista a monsenyor Stéfanos la signa M. Useros.

Actitud del Govern soviètic

Aquest punt és potser el de més força periodística i no podia deixar de plantejar-se'l. Monsenyor Stéfanos no el defuig. "És excepcional —afirma i jo diria, miraculós, que la celebració del mil·lenari esdevingui en un moment en el qual, segons sembla, s'està produint a Rússia una transformació político-social. És cert que el Govern soviètic participa plenament en aquesta commemoració i fa tot el possible perquè l'esdeveniment es desenvolupi amb un esplendor excepcional (els actes commemoratius a Rússia es desenvoluparan, com és sabut, el proper juny). Ja el 1987, el nostre patriarca ecumènic Dimitrius, de Constantinoble, visità Rússia: l'acollida que li oferí el Govern soviètic fou extraordinària. Encara no es coneix exactament què és el que està passant actualment a Rússia; hi ha indicis que està en curs una millora i una altra actitud amb relació amb l'Església.

Demano a monsenyor Stéfanos que especifiqui alguns d'aquests indicis, i precisa "Hi ha bisbes de Rússia que han pres posicions crítiques davant d'algunes decisions del Govern; també ha estat constituïda una Associació Interconfessional Cristiana per al seguiment de les decisions del Govern relacionades

amb les esglésies; han estat alliberats molts presoners polítics, ortodoxos i baptistes (aquests sofriren molta repressió en altres temps a Rússia); la coral del monestir ortodox de Zagorsk (a 70 kms de Moscou) ha actuat per primera vegada a París i ha pogut fer una "tourné" i tenir diversos contactes lliures a Europa occidental".

Però hi ha també motius de reserva: "Alguns sacerdots que surten de Rússia —informa monsenyor Stéfanos— reconeixen que això és fonamental, però que no es verifica en totes les ocasions. És té la impressió que es tracta d'una sorneguera estratègia de bona imatge". Sense caure en la utopia, monsenyor Stéfanos està convençut que s'ha posat en marxa un procés d'obertura, que hi ha uns certs indicis i que "hem de donar gràcies a Déu per les notícies que anem rebent".

El Papa, no

És coneguda la notícia que el patriarcat de Moscou ha invitat la Santa Seu a participar en els actes commemoratius del mil·lenari, però no Joan Pau II en persona. La qüestió és molt delicada per als ortodoxos. Monsenyor Stéfanos es manifesta amb sinceritat: "En primer lloc, penso que és un fet totalment normal que la ortodòxia visqui aquest esdeveniment com un esdeveniment propi d'ella mateixa. I comprenc molt bé que el patriarca de Moscou vulgui mostrar al món, a través de tota la seva lluita espiritual, quina és avui la realitat de l'ortodòxia i de la seva ortodòxia".

I ara ve el punt de vista més crític, que monsenyor Stéfanos ex-

posa amb franquesa i a títol exclusivament personal: "Els ortodoxos no compremem molt bé que és el que Joan Pau II pretén en relació amb la nostra Església, quina és realment la seva actitud. Indubtablement la seva acció en el pla ecumènic amb relació a l'Església ortodoxa (textos, visites, intercanvis, declaracions) ha de valorar-se positivament. Però tenim cada dia més la impressió que Joan Pau II el que intenta és recuperar el màxim un protagonisme 'romà' en particular, en els països eslaus, com es deixa entreveure en la seva encíclica sobre S. Ciril i S. Metodi. Això és el que fa pensar a l'Església ortodoxa que, si Joan Pau II vingues als actes del mil·lenari, intentaria fer una certa 'recuperació' pro-romana, i això és el que l'Església russa no permet". També comenta monsenyor Stéfanos l'obstacle que suposa, per a les relacions Moscou-Roma, el problema dels ucraïnesos "uniates".

En tot cas, monsenyor Stéfanos manifesta la seva satisfacció pel diàleg institucionalitzat, des del 1979, entre catòlics i ortodoxos, per iniciativa de Dimitrius I, i afirma que "si vertaderament l'Església vol trobar la seva unió, aquesta ha de passar necessàriament pel diàleg entre Roma i Constantinoble".

El bisbe Stéfanos ha vingut a Espanya per fer la visita pastoral a la seva comunitat ortodoxa de la parròquia de Madrid i ha celebrat unes "vespres" amb motiu de la festivitat de l'Anunciació de Maria, en les quals ha participat també un grup de catòlics, amb el bisbe auxiliar de Madrid, monsenyor Javier Martínez.

EXERCICIS ESPIRITUALS,

per a tothom: Matrimonis, sacerdots, religioses, joves, grans

La Casa d'Espiritualitat del SANTUARI DEL MIRACLE, ofereix a totes les persones interessades, dins el marc de l'Any Marià, uns dies de pregària, reflexió i silenci.

Director: P. Alcuí Serras, monjo.

Dies: Del 12 al 19 de juny (Comencen i acaben a la tarda).

Per informació i inscripcions: Tel. (973) 48 00 45.

VATICÀ DIA A DIA

El cardenal Martini renta els peus a malalts de la SIDA

Durant la litúrgia del Dijous Sant, que en la catedral de Milà fou presidida pel seu arquebisbe, el cardenal Martini, tingué lloc el rentat de peus a un grup de deu persones, en memòria del gest que realitzà Jesús amb els seus deixebles. Entre aquestes persones hi havia vuit toxicòmans, que havien contret el virus de la SIDA, així com quatre objectors de consciència.

Durant l'homilia, el cardenal Martini invità els fidels a solidaritzar-se amb els malalts, sobretot amb els que tenen les malalties més terribles. "El problema de la toxicomania no és tan sols un problema per a la persona que la sofreix sinó que hi estan implicades la seva família, el seu barri i el seu poble". També va manifestar l'arquebisbe de Milà que malauradament la mort s'emporta un nombre cada dia més elevat de joves afectats per la SIDA o simplement de la toxicomania.

Fundació espanyola a Roma per a bisbes i sacerdots malalts i ancians

El president de la Comissió per a la Pastoral Sanitària, monsenyor Angelini, celebrà en la capella annexa a aquesta Comissió, la creació de l'Institut "Maria Salus Infirmorum", fundat per quatre espanyoles: Cecilia Soldevilla, Angeles Orte, Mirian Riano i Maria de Loreto Embid, que porten deu anys a Roma dedicades a la pastoral sanitària.

La nova institució estarà dedicada a la cura dels malalts, amb especial atenció als sacerdots ancians o malalts.

Monsenyor Angelini, presentant davant nombrosos prelats de la cúria romana la nova institució eclesial, assenyalà els casos dolorosos de nombrosos sacerdots, bisbes i "fins i tot cardenals, sense cap atenció, ni sanitària ni espiritual o sacramental". Monsenyor Angelini va al·ludir a la necessitat en l'Església d'una institució que, amb àmplia llibertat i atenció als nous desafiaments de la pastoral sanitària, respongui a una de les exigències més profundes de l'Església: l'atenció als ministres quan arriben a l'ancianitat o es troben malalts.

Elegit nou Gran-Maestre de l'Orde de Malta

Fra Andreu Berty, de 59 anys, escocès i cosí de la reina Isabel d'Anglaterra, és el nou gran mestre de l'Orde de Malta. La butlla solemne amb la firma del papa Joan Pau II que confirmà l'elecció de fra Berty, que havia tingut lloc el dia 8 d'abril en la segona votació, però que l'Orde de Malta havia mantingut en secret com ho requereix la Constitució de l'Estat més petit del món, fins que el Papa acceptés la decisió del "conclave", fou lliurada pel cardenal Agostino Casaroli a l'ambaixador de l'Orde de Malta davant la Santa Seu.

Els 30 electors foren convocats al palau del gran mestre, a l'Aventino, per assistir a l'entronització del nou sobirà de l'Orde de Malta, fra Andreu Berty.

El 78 gran mestre de l'Orde de Malta, fundada el 1048 a Jerusalem, té la dignitat cardenalícia i és sobirà d'un Estat reconegut per 49 països del món (però no pels Estats Units ni per la Unió Soviètica) i posseeix segells, moneda, matrícula i cos diplomàtic propis. Els seus membres són 13.000 cavallers i la seva activitat està dedicada, sobretot, a la cura dels malalts, amb 20 leproseries, 200 hospitals i 70 missions a tot el món. Des del 1961 no és necessari pertànyer a la noblesa per ser membre de l'Orde de Malta.

Segon document del Papa sobre el mil·lenari rus

El propassat dimarts fou feta pública en el Vaticà la segona carta del Papa amb motiu del mil·lenari rus, després de la recent titulada "Euntes in mundum". El nou document va dirigit als catòlics ucraïnesos i porta per títol "Magnum baptismi donum", el gran do del baptisme.

Jin Luxian, nou bisbe "patriota" de Shanghai

L'Agència "Nova Xina" ha informat sobre el nomenament recent de Jin Luxian, com a successor de monsenyor Jiashu, que va morir als 96 anys i que era bisbe de Shanghai. Tanmateix el Vaticà només reconeix com a bisbe d'aquesta ciutat monsenyor Ignasi Kung, de 86 anys, el qual passà 30 anys presoner per la seva fidelitat al Papa.

TROBADA DE JOVES CRISTIANS del b. llobregat

Convent de Betània

8 de maig 1988

BONAVISTA, 37 CORNELLA

9.00 h. Benvinguda i invocació a l'Esperit Sant
9.30 h. Punt doctrinal: "El sacrament de la Reconciliació, avui i ara". Quin sentit té? Com celebrar-ho?"
11.00 h. Treball en grups
12.00 h. Posada en comú
14.00 h. Dinar de germanor
16.00 h. Glossa final: "L'Eucaristia avui i ara"
17.30 h. Assaig cants
18.00 h. Eucaristia i comiat

Dirigeix i orienta: P. Esteve Sala Martorell, franciscà

i recordeu...

- dur el dinar
- siguem apòstols, convidem altres amics!
- preguem per tots!

Centre psicopedagògic especialitzat en:

ADULTS:

- Stress, insomni i depressions.
- Diagnòstic i psicoteràpia de les disfuncions sexuals.
- Tècniques d'expressió oral.

NENS:

- Reeduació logopèdica.
- Psicomotricitat.
- Recolzament escolar.
- Orientació a pares sobre problemes de l'adolescència.
- Orientació professional.

C/. Laforja, 102, àtic, 1ª. 08021 BARCELONA.
Telèfon 201 81 04. Dm. Dj 11-1; Dl. Dm. Dj. 5-7.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 400 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

La nostra fita és que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre el setmanari. La comunicació amoroseix la solitud i dona el confort de la comunió fraternal.

Cada setmana en publiquem una relació. ¡Sigueu "padrins" d'aquests germans i germanes nostres!

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

Rsas. IGLESIA ESPAÑOLA
Via Julia, 151
Roma
ITALIA 8.580.- ptas.

M. GERTRUDIS MONTSERRAT
Avda. La Cordillera, 4950
5008 CORDOBA
ARGENTINA 10.530.- ptas.

JOAN AMBROS
AYACUCHO 937 P.B. "M"
1111 BUENOS AIRES
ARGENTINA 10.530.- ptas.

OSCAR BOTTERO RESTREPO
Parroquia N.S. del Carmen
CEILAN-VALLE
COLOMBIA 10.530.- ptas.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació: Banc/Caixa
Sucursal nº
Nº compte corrent
Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població: Data:
Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

"PASQUA: EL PAS DE FINITIU". - Conferència d'en Francesc Casanovas, fundador i actual president del Seminari del Poble de Déu, adreçada a tothom, especialment als joves. Amb cançons i experiències de vida. Tindrà lloc a Barcelona, el dia 7 de maig, de 17'30 a 20 h., al Col·legi de "La Salle Comtal", c/. Amadeu Vives, 8 (prop del Palau de la Música). Per a més informació: Seminari del Poble de Déu, c/. Girona, 7, 3er. 1.ª, tel. 317 21 68; Passeig de Sant Joan, 79, 2on. tel. 257 45 54.

Parròquia de la Sagrada Família. - c/. Provença, 450. Dijous, 5 de maig, a les 9 del vespre, al Casal parroquial, conferència sobre el tema: "Espiritualitat litúrgica", a càrrec del Dr. Joan Bellavista. Hi haurà Col·loqui. Organitzen els Grups de Reflexió i Diàleg de la Parròquia.

Triduum en honor de la Verge de Fàtima. - Se celebrarà en el Santuari del Roser (PP. Dominics, c/. Ausias March, 54), els dies 11, 12 i 13 de maig, totes les tardes, a les 19'15. Hi haurà celebració de l'Eucaristia. Jubileu Marià, el dia 13, farem la "visita jubilar comunitària", per guanyar la indulgència plenària concedida per Joan Pau II en aquest any marià.

Recés de matrimonis a Caldes de Montbui. - Del 6 (divendres) al 8 (diumenge), di-

rigit pel P. Bochotay. "Reflexió sobre la família cristiana a la llum de la carta del nostre Cardenal". Per a més informació: Casa Ntra. Sra. de Montserrat. Tel. 868 00 96.

Parròquia de la Sagrada Família. - C/. Provença, 450. CURS DE LITÚRGIA. Dilluns, dia 9, de 8'45 a 9'45 del vespre, "El sentit de la Litúrgia, i les lliçons de la història de la Litúrgia", a càrrec del Dr. Joan Bellavista, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. - Dia 16 (dilluns), 24 (dimarts) i 30 (dilluns), a la mateixa hora, "Com millorar les nostres celebracions eucarístiques", a càrrec del P. Josep Aldazabal, sots-director de l'Institut de Litúrgia de Barcelona. - Dilluns, dies 6 i 13 de juny, "El ministeri eclesial i els diversos serveis de l'assemblea cristiana", a càrrec de Josep Urdeix, membre del Consell pastoral de Litúrgia de Barcelona.

Parròquia de Sant Martí de Mosqueroles. - Dia 1, primer diumenge de maig, FESTA DEL ROSER. A les 11'30: Celebració de l'Eucaristia. L'Orfeó Mataroní cantarà la Missa Brevis "Sancti Joannis Dei" de Franz Joseph Haydn. Direcció: Francesc Cortès. Solista: Pilar Adan. Orgue: Carme Godall.

LUMEN DEI. Exercicis Espirituals. - Dates: 14 - 15 de maig (s'entra el 13 a la tarda). Lloc: Casa "Maria Antònia Pa-

ris". Informació: tel. 219 21 20. Els segons diumenges de mes, recessos externs.

DIADA 88 de les Organitzacions Catòliques Diocesanes. - Data: Diumenge, dia 8. Lloc: Col·legi de Sant Ignasi de Sarrià, c/. Carrasco i Formiguera, 32. Començarà a les 9'30 i acabarà a les 2. A les 13 h. se celebrarà l'Eucaristia presidida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe Dr. Narcís Jubany.

Confirmacions a la Catedral. - El dia 19 de maig, dijous, a les 5 de la tarda, se celebrarà a la Catedral Basílica de Barcelona, el Sagrament de la Confirmació. Serà administrat pel Bisbe auxiliar Mons. Lluís Martínez Sistach. **Moviment Cristià de Mestres.** - La propera trobada serà el dia 7 de maig, a 2/4 d'11 del matí, al c/. Llúria, 7, 1er. El tema de reflexió serà: "Maria, model de l'educador cristià", a càrrec de Mn. Carles Soler. Per més informació: Montserrat Sardà. Tel. 253 44 99.

VIC

Trobada Pasqual de Cap de Setmana. - A la Casa d'Exercicis de la Cova de Sant Ignasi de Manresa, del divendres 6 de maig a les 8 del vespre, fins el diumenge dia 8 a la mitja tarda, el P. Josep M.ª París s.j. dirigirà una TROBADA-RECÉS sobre "JESUCRIST EL NOSTRE CAMÍ I LA NOSTRA VIDA". Per informació i inscripcions: Tel.

872 04 22. Invitem a tothom a participar-hi. O.E.P. MANRESA.

TARRAGONA

La parròquia de Sant Martí d'Altafulla (Tarragona) ofereix gratuïtament un apartament apte per a dues persones i degudament moblat, construït en el mateix edifici de

l'església del Barri marítim, a sacerdots i religiosos que vulguin venir a estiuar-hi, des del mes de maig al de setembre inclusivament, pel temps que ho desitgin, amb l'única obligació, els dies feiners, de celebrar la missa en la mateixa església i, els dies festius, ajudar la parròquia en la celebració de les misses i en la pastoral parroquial.

CENTRE DE PREPARACIÓ AL MATRIMONI
València, 244 Telèfon 215 68 65 -
08007 BARCELONA

DIALEGS PER A PROMESOS

MAIG

ARXIPRESTAT CATEDRAL

Maig - 4 sessions

ARXIPRESTAT SANT GERVASI

Maig - 6 sessions

Acolliment - 3-18-31

Diàlegs - 9-12-16-19-24-26 St. Gregori

HORTA

Maig - 4 sessions

6-7-13-14

SANTS. ARXIPRESTAT SANTS

BADALONA

Maig 4 sessions

2-6-7-8

COLLBLANC I L'HOSPITALET

Maig - 4 sessions

9-12-16-19

CORNELLA

Maig - 3 sessions

1-4-8

Maig - 9-11-13

Maig - 16-18-20

SABADELL

Maig - 2-3-6-7-13-14-16-17

GAVA

Maig - 23-24-25-26

ZONA PASTORAL DE TERRASSA

Maig - 2-3-4 Equip. 125

9-10-11 Equip. 120

16-17-18 Equip. 112

Maig-Juny - 30-31-1 Equip. 111

VILAFRANCA DEL PENEDES

Maig

GRANOLLERS

Maig (6 sessions)

16-17-18-19-20

MOLLET DEL VALLES

Maig - 4 sessions

13-14-20-21

LLINARS-CARDEDEU

Maig - 19-21-26-28

(4 sessions)

MONTSERRAT MONESTIR

Maig 14 dissabte

OLESA DE MONTSERRAT

Maig - 4 sessions

3-6-10-13

— Institució Xaveriana - Tel. 319 17 00

Dimarts de 21.30 a 23 hores.

— Residència Reparadores - Tel. 211 63 87

Dilluns i dijous de 22 a 24 hores.

— Parròquia Santa Teresa de Jesús - Tel. 229

45 92

Divendres i dissabtes de 21.30 a 23.30 h.

— Parròquia de Santa Maria de Sants - Tel.

421 41 29

Del 6 de maig al 3 de juny. Divendres de 9 a 11

del vespre.

— Parròquia Mare de Déu de la Salut - Tel.

387 34 99.

Dimarts, dimecres, dijous i divendres 21

hores.

— Parròquia Santa Eulàlia de Provença -

Tel. 422 42 19.

Dilluns i dijous de 21 a 22.30 hores.

— Parròquia Sant Miquel - Tel. 376 43 56

Dimecres a les 10 del vespre.

— Parròquia Santa Maria - Tel. 377 02 80

Dilluns, dimecres i divendres a les 9 del

vespre.

— Parròquia Verge del Pilar - Tel. 376 02 48

Dilluns, dimecres i divendres a les 9 del

vespre.

— Parròquia del Sagrat Cor - Tel. 716 29 10.

Dilluns, dimarts, divendres i dissabtes de

21.30 a 23.30 hores.

— Parròquia de Sant Pere - Tel. 662 02 79

Dilluns, dimarts i dimecres de 22 a 24 hores.

— Parròquia St. Josep - Tel. 785 44 95

— Parròquia St. Esperit - Tel. 783 05 29

— Parròquia Sgda. Família - Tel. 788 04 67

— Centre Eclesial - Blasco de Garay, 34

baixos.

— Parròquia de St. Llorenç (Egara) Equip

108. Es programen diversos cursos. Per inf.

telefonar-hi.

TOTES LES SESSIONS COMENCEN A

LES 21 HORES.

— Casa Parroquial - Tel. 892 09 21 (de 7 a 9)

Dissabtes de 8 a 10 del vespre.

— Parròquia Sant Esteve - Tel. 870 03 24

De dilluns a divendres a les 10 del vespre.

— Parròquia Sant Vicenç - Tel. 593 00 69

Divendres i dissabtes de 21.30 a 23.30 hores.

— Parròquia Santa Maria

Dijous i dissabtes de 21 a 23 hores.

— Per a les parelles que es casen a Montserrat

Dimarts i dijous de 10 a 18 hores.

— Parròquia Santa Maria - Tel. 778 00 91

Dimarts i dijous

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

S'OFEREIX maitre o encarregat per petit hotel o restaurant. T. 246 02 21. Es donen informes.

SRTA. 29 anys desitja relacionar-se amb solter fins seriosos. Tel. 333 41 14.

SOLTER 46 anys, decorador desitja conèixer soltera o vídua fins matrimonials. Tel. 386 24 99. 10 nit.

SRA. lloga habitació a Srta. sols dormir. Tel. 229 08 22.

CASA DE pagès i granja: A 4 Km. de Gironella, es traspasa i lloga, tel., aigua. Preu un milió. Molt interessant per a caps de setmana, per família nombrosa o grups. Es pot habilitar per granja de 2.000 conills. Raó tel.: 785 22 91.

PROFESSORA literatura anglesa s'ofereix. Trucar matins de 9 a 10. T. 555 28 60.

FEINA en una botiga com a dependent/a, encarregat. Seguretat Social. Es valora experiència. Truqueu al 201 02 87 de 14 a 15.30 h.

COMPARTIRIA pis silenciós gratuït amb Srta. a canvi de petites feines domèstiques. Truqueu al Tel.: 340 72 14. Sra. Maria.

CATALUNYA SOCIAL anys 1921-36 compro números solts o compl. Ref. 222.

BONIC pis es ven a Castelldefels. Tel. 219 28 84.

ANGLÈS nadiu, s'ofereix per classes escola o institut. Trucar matins de 9 a 10. Te. 555 28 60.

SOLTER 60 anys desitja casar-se amb senyora seriosa de 50/56 anys. T. 256 82 22 de 20 a 22 hores.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

ES VENEN plaques metàl·liques per darrera les portes, imatge de Ntre. Senyor Jesucrist per 250 ptes. Tel. 381 85 70.

VENEDOR/A de 18 a 65 anys, encara que jubilat per visitar botigues articles regal, confiteries, restaurants, santuaris, etc. a comissió. Tel. 254 17 05.

JOVE 32 anys desitja conèixer noia catòlica fins seriosos. Escriure a l'apartat postal 311 de 43201 Reus (Tarragona).

ROSA, desitja conèixer lectors per sortir i compartir afeccions. Edat 48-58 anys. Tel. 237 04 88 de 10 a 11 nit.

AL BERGUEDA, casa en venda amb garatge, hortet, 6 milions. Tel. 874 13 01.

ÉS NECESSITA noia F.P. jardí infància. Tel. matí 11 a 14 al 215 15 93.

AUXILIAR CLINICA amb títol perruquera s'ofereix a persona que ho necessiti en el seu domicili. Preus econòmics. També vetlla malalts, preus a convenir. Tel. 323 10 43 nit. Tel. 424 91 61 dia.

VENC botiga al carrer Muntaner, 200 m². Tef. 253 25 53.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a

CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

A TERRA SANTA

Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs.
Del 29 de maig al 5 de juny.

Acte marià a Natzeret el dia 31.

Inscripció i informes
Comissaria de Terra Santa. P. Manuel Prades
Santaló, 80. Tel. 209 23 88
08021 - Barcelona

ULTRAMAR EXPRES
Ramblas 109 - Calvet 36-38
08002 Barcelona.

Inaugurat per S.M. el Rei, la vetlla de
Sant Jordi

El Mil·lenari serà celebrat també en cristià

BARCELONA.— Tal com ja en vàrem donar la notícia en el número passat, per a les celebracions del Mil·lenari de Catalunya la Comissió organitzadora creada per la Generalitat compta, d'ara endavant, amb l'assessorament i l'activitat pròpia d'una "Comissió eclesiàstica" per a totes aquelles activitats de caràcter religiós o encaminades a subratllar l'aportació específica de l'Església en aquests mil anys d'història de Catalunya.

La composició d'aquesta Comissió eclesiàstica ha estat el fruit d'una entesa entre la Generalitat i l'Església. Decidida la celebració del Mil·lenari per un acord unànim del Parlament es va sentir de seguida la necessitat que l'Església catalana (pastors i fidels) hi prengué una part activa. La Generalitat va nomenar a aquest efecte l'ex Conseller de Cultura Joan Rigol com a coordinador d'aquest important aspecte de les celebracions, el qual es posà en contacte amb els bisbes de Catalunya, especialment amb el cardenal de Barcelona i l'arquebisbe de Tarragona. Aquests encomanaren al vicari episcopal de Barcelona mossèn Josep M. Aragonès que, d'acord amb l'esmentat coordinador, confeccionessin la llista dels laics i eclesiàstics per a formar part de la Comissió en qüestió.

La Comissió eclesiàstica, doncs, del Mil·lenari, que com ja vàrem anunciar es va constituir el dia 15 de proppassat, està composta per laics de diferents diòcesis de Catalunya significats per llurs activi-

tats professionals diverses i per eclesiàstics, entre els quals cal destacar l'arquebisbe emèrit de Tarragona, doctor Pont i Gol, el bisbe auxiliar de Barcelona doctor Lluís Martínez Sistach, els abats de Montserrat i de Poblet i els Vicaris Generals de totes les diòcesis catalanes. Aquesta nodrida Comissió es dividirà en Sub-comissions, que es designaran oportunament, i comptarà amb una Comissió executiva per agilitar els treballs i coordinar-les diferents iniciatives.

Entre les possibles activitats a realitzar es va parlar d'una exposició itinerant d'art religiós, d'una exposició de documents, de concerts, de posar en relleu la contribució mil·lenària de l'Església en el terreny social (hospitals, asils, escoles i universitats), de l'edició d'una història de l'Església a Catalunya i de la seva divulgació entre els infants. També es va parlar d'una revisió del paper de la parròquia en la vertebració històrica i actual del país, així com de les escoles cristianes i d'una possible ruta nacional de la joventut comentant la pastoral dels nostres bisbes "Arrels cristianes de Catalunya". També ens consta que pels "passadissos" s'esmentaren ja altres possibles activitats "mil·lenàries" entre les quals cal destacar un magne pelegrinatge popular a Roma a principis del desembre vinent.

J.M.

ESGLÉSIA I ESCOLA

Serà veritat?

No fa gaire, en el nostre comentari sobre temes educatius ens referíem a l'informe que el Consell Escolar de l'Estat ha presentat al Ministeri d'Educació i Ciència sobre la situació del nostre sistema educatiu. Segons aquest informe, el panorama és "desolador".

Doncs bé, LA VANGUARDIA del proppassat dia 14 publicava una notícia francament preocupant. Hem de suposar que es tracta d'una notícia fidedigna. Però ens costa de creure. Perquè, si és veritat, doncs estem ben arreglats.

LA VANGUARDIA afirmava que les empreses Seat-Volkswagen i Nissan-Motor Ibèrica han buscat tècnics qualificats en el nostre país per a confiar-los càrrecs de responsabilitat en les respectives fàbriques d'automòbils, i no els han trobat. Segons els directius d'aquestes empreses, els tècnics que surten de les universitats espanyoles no tenen la preparació adient. Per aquest motiu, han de contractar 600 enginyers especialitzats procedents d'universitats d'altres països.

Aquestes afirmacions ens posen la pell de gallina. Si la realitat del nostre sistema escolar i de les universitats és la que reflecteixen

les notícies que hem recordat, n'hi ha per estar-ne ben preocupats.

D'altra banda, aquests dies el nostre sistema educatiu torna a ser notícia perquè els professors de l'ensenyament públic no universitari han decidit de prosseguir la vaga. Segons sembla, el Ministeri d'Educació i Ciència no atén unes reivindicacions que ells consideren justes i irrenunciables. I els alumnes, més de cinc milions, al carrer.

I els professors universitaris s'uneixen a la vaga perquè consideren que la Secretaria d'Estat corresponent no mostra l'interès necessari per a atendre llurs reivindicacions, referents a honoraris, sistema de pensions i configuració de les plantilles.

I la premsa ha publicat una altra notícia: cinquanta-dos directors d'institut de Batxillerat de Madrid estan disposats a dimitir perquè els centres respectius són ingovernables. Segons han dit, el funcionament d'aquests centres és "caòtic, ineficax i contradictori".

Serà veritat?

FRANCESC RIU

«EL MESTRE ÉS AQUÍ
I ET DEMANA!»

(Jo. 11,28)

«MARIA ASSEGUDA ALS PEUS
DEL SENYOR, N'ESCOLTAVA
LA PARAULA»

(Lc. 10,39)

EXERCICIS ESPIRITUALS

Segons mètode de S. Ignasi, en règim d'internat i silenci

Organitza: LUMEN DEI

DATES: 14 - 15 de maig
(S'entra el 13 a la tarda)

LLOC: Casa "Maria Antonia Paris"

INFORMACIÓ: Tel: 219 21 20
BARCELONA

Recessos externs, segons diumenges de mes.

TARRAGONA

Es posà de manifest a la III Trobada de Cristians de Torredembarra

Joia i responsabilitat de formar un sol cos eclesial

TORREDEMBARRA.— Durant aquests darrers mesos el sr. Arquebisbe Dr. Ramon Torrella ha realitzat la seva 1a. Visita Pastoral a les parròquies dels arxiprestats del Baix Penedès i del Tarragonès Llevant.

Com a acte final d'aquesta Visita s'ha preparat una trobada festiva de tots els cristians amb el Sr. Arquebisbe que es farà al poliesportiu de Roda de Berà el diumenge 1er. de maig.

El lema de la trobada "FENT CAMÍ AMB EL BISBE" vol significar refermar el ser Església de Tarragona que fa camí amb joia en la responsabilitat de formar un sol cos i tenir una sola ànima en l'engrescadora tasca de viure l'Evangeli i fer-lo sempre més visible en el nostre món.

L'acte central de la trobada serà la celebració de l'Eucaristia, presidida pel sr. Arquebisbe, que serà antecedida per una Assemblea, en la qual es comentaran les valoracions de la Visita Pastoral que han fet totes les parròquies d'ambdós arxiprestats. Les tres qüestions sobre les quals s'ha realitzat la valoració són: a) els aspectes positius, b) els aspectes que no han estat prou satisfactoris, i c) els compromisos que adquirim per al futur com a parròquia i com a arxiprestat.

La trobada comptarà també amb els cants de les diferents Corals dels arxiprestats, i amb una estona de convivència i d'aperitiu.

Els infants i l'Any Marià

Un grup de més de 230 infants entre 9 i 14 anys de la parròquia de

FENT CAMÍ AMB EL BISBE

Diumenge 1 de Maig de 1988

3a TROBADA DE CRISTIANS

de l'arxiprestat del Vendrell i Torredembarra

RODA DE BERA

(Poliesportiu)

Sant Pere Apòstol de Torredembarra juntament amb els seus catequistes van realitzar, el diumenge 24 d'abril, la tradicional excursió de fi de curs de catequesi. Com que estem en un any dedicat especialment a la Mare de Déu, segueixen un itinerari per ermites o santuaris sota l'advocació de Maria: l'ermita de la Mare de Déu de Pareldelgada, el santuari de la Ser-

ra a Montblanc, on van celebrar l'Eucaristia, el Castell del Remei a l'Urgell, la Mare de Déu de Passanant i la Mare de Déu de la Salut a Forès.

És aquesta una activitat més per tal que els infants celebrin l'Any Marià en el si de la catequesi parroquial.

NORBERT

FETS I CRITERIS

Nord-Sud: un abisme creixent

El Consell d'Europa ha promogut per a aquesta primavera una campanya d'informació per sensibilitzar l'opinió pública sobre les complexes relacions existents entre els pobles d'Europa i els països del Tercer Món.

El problema rau, bàsicament, en la manca d'informació i en la poca sensibilitat social dels països rics vers els països necessitats. Les dades de la situació real són esgarrifoses quan pensem en les víctimes de la fam, de les malalties i de l'analfabetisme.

Europa, en el seu conjunt, és un continent "ric". N'hi ha prou en considerar que a l'Àfrica, com a nivell de vida (producte brut per habitant), no s'arriba a 50 i a Europa passem de 250. Comparativament, doncs, som una comunitat 5 vegades més "rica". L'esperança de vida en el moment de néixer és a Europa de 75 anys, mentre que a l'Àfrica és només de 50.

Cal desvetllar les consciències endormiscades de tots els pobles, de totes les institucions i de tots els ciutadans d'Europa. Les relacions Nord-Sud es caracteritzen per una desigualtat i per una injustícia dramàtiques i aquesta situació, en lloc de disminuir, encara s'agreuja.

La campanya del Consell d'Europa remarca que la cooperació Nord-Sud és una necessitat racional i una obligació moral. Els objectius de la campanya són de sensibilització sobre la interdependència i la solidaritat Nord-Sud.

El Consell d'Europa vol que, a llarg termini, aquesta campanya promogui un veritable diàleg entre Europa i el tercer món i que Europa es deci-

deixi a jugar un paper actiu en favor de la cooperació Nord-Sud.

A casa nostra un grup d'unes vint Organitzacions No Governamentals han endegat la campanya "Catalunya solidària", que vol respondre a la proposta del Consell d'Europa.

No es tracta pas de la solidaritat a l'interior de Catalunya, sinó de la solidaritat vers els països necessitats del Tercer món. La paraula solidaritat, en aquest context, té un contingut ben estimulador: és una crida a impulsar la voluntat d'ajuda i a augmentar la consciència d'una major interdependència.

Encara que sembli una paradoxa, els països "rics", haurien de decidir-se a ajudar els països "pobres", fins i tot per egoisme. No endebades Pau VI digué, ja fa vint anys, que "el desenvolupament és el nou nom de la pau".

Joan Pau II ha insistit, fa poc i amb força, en la solidaritat com a virtut, és a dir, com una actitud de l'esperit, com una voluntat eficient d'ajudar els altres com a "iguals" que neix del fet que som més conscients de la interdependència dels pobles.

És d'esperar que la campanya del Consell d'Europa trobi a Catalunya una reacció positiva per mitjà d'iniciatives, d'informació i d'encoratjament del diàleg Nord-Sud, de manera que col·laborem a fer disminuir l'abisme, dissortadament encara creixent, entre els països "rics" i els països "pobres".

+ RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Un vestit normal de festa per celebrar la Primera Comunió

TARRAGONA.— El Vicari Episcopal de Pastoral Diocesana, Mn. Miquel Barbarà i Anglès, ha dirigit una carta a tots els responsables d'esglésies parroquials i llocs de culte amb motiu de les preparacions de la participació dels infants en la Primera Comunió. Recorda que cal atendre's a les normes diocesanes que fan referència a la Primera Comunió. Van ser publicades, un cop aprovades pel Sr. Arquebisbe, Dr. Ramon Torrella, a "l'itinerari catequètic i sagraments de la iniciació cristiana", el propassat 15 d'agost de 1987.

Aquestes normes entre d'altres diuen:

La catequesi pre-sacramental per a la Primera Comunió ha de durar dos cursos, com a mínim...

A la celebració de la Primera Comunió no s'hi pot accedir sinó a partir de la fi del segon curs de catequesi, és lògic que catequesi i celebració es facin a la parròquia.

"El lloc propi de la celebració de la Primera Comunió, com a sagrament de la iniciació cristiana, és la parròquia, a la Missa del diumenge (tan com sigui possible a les Misses que se celebren ordinàriament), millor dels diumenges del temps de Pasqua".

"Estant totalment prohibides les Misses de la primera comunió de caire privat-familiar, cap prevere no s'hi avindrà".

Com que l'ús de màquines fotogràfiques i vídeos podria impedir la celebració digna i profitosa del sagrament, el més convenient és deixar-ho per al final de la mateixa celebració.

El vestit de l'infant ha de ser normal de festa, que lligui la senzillesa i el sentit de la celebració i no un tipus de vestit impropis.

Acaba la seva carta confiant que les esmentades normes siguin tingudes en compte "per tal que la participació dels infants en la primera Eucaristia esdevingui cada vegada més una festa religiosa de tota la Comunitat parroquial."

JOSEP MIQUEL GARCIA i RAMOS

Campanya per a beques a favor del clergat nadiu

TARRAGONA.— Aquest any es torna a plantejar desde les diòcesis catalanes, la Diada del clergat nadiu, com a preocupació permanent de les nostres diòcesis, de la nostra església, per les Comunitats cristianes de les Missions i per tal que no els manquin els seus propis servidors, els seus propis preveres, que els facin arribar de ben a prop la Paraula i l'Eucaristia.

La bona quantitat de respostes dels joves dels llocs de missió, que, amb la seva generositat envers els altres s'ofereixen pel servei sacerdotal en els seus propis països, fa que tots nosaltres ens sentim una mica solidaris d'ells i els ajudem, tant com puguem a realitzar aquesta vocació. Aquest any, doncs, i com a continuïtat de la Campanya que la Primavera de l'any passat ja es va endegar, es replanteja i proposa de nou a les nostres comunitats aquesta problemàtica per tal de poder dotar unes beques d'estudi pels seminaristes nadius dels països de missió.

La diòcesi de Tarragona ha adoptat la modalitat de fer diverses beques, que resten "obertes" per tal que tothom que així ho cregui convenient pugui ajudar a dotar-les amb les seves aportacions econòmiques. Aquestes beques han rebut noms de personatges tarragonins, i així ens trobem amb les beques Sant Pau, de 100.000 Ptes.; la beca Joan XXIII, amb una dotació de 300.000 Ptes.; Beca Cardenal Vidal i Barraquer, de 225.000; beca Sant Fructuós, amb 210.000 Ptes.; i la Beca Bisbe Borràs, que resta oberta sense límit establert.

L'Església de Tarragona espera que aquesta campanya, que es portarà a terme principalment dels dies 17 d'abril al 15 de maig, sigui plenament resposta i així fer palesa la solidaritat de les comunitats cristianes d'arreu del món.

MIQUEL MARIMON

FINESTRAL DE LA CARITAT

Calen respostes urgents

TARRAGONA.— En totes les situacions que descrivim hi ha un denominador comú. La impossibilitat de fer front per si mateixos a uns problemes vitals. En aquests casos, com en molts d'altres, no es compleix la dita: "voler és poder". Sabem que la solució definitiva és una feina i treball per aconseguir-la, però mentrestant hem de donar la resposta urgent, perquè són problemes que no poden esperar.

6.88.- Matrimoni amb 5 fills, tots en edat escolar. Viuen de la recollida de cartrons. Han quedat endarrerits en el pagament de lloguers. Per evitar el desnonament, necessiten 36.500 ptes.

7.88.- Matrimoni amb 2 fills. No tenen feina ni cobren cap tipus d'ajut. Per a pagar lloguers endarrerits, llum i aliments, necessiten 45.000 ptes.

8.88.- Pare de família, vidu amb 4 fills en edat escolar. Està malalt i no pot treballar. Per pagar aliments i poder comprar una rentadora necessita 35.600 ptes.

9.88.- Dona separada amb 5 fills al seu càrrec de 4 a 15 anys. Per pagar l'entrada d'un pis i aliments li urgeixen 39.680 ptes.

10.88.- Matrimoni gran sense fills. Un d'ells cobre el FAS i estan pendents de l'aprovació del FAS de l'altre. Han quedat endarrerits en el pagament de lloguers i llum. Necessiten 26.800 ptes.

11.88.- Matrimoni gran. Estan tramitant la pensió. Tenen la llum tallada i han quedat endarrerits en el pagament de lloguers. Per tal d'evitar el desnonament, necessiten urgentment 42.500 ptes.

Els donatius podeu enviar-los a: Caritas Interparroquial de Tarragona - Avda. Prat de la Riba, 35 - 43001 TARRAGONA.

Amb motiu de l'Any Maria

3.000 religiosos lloaren Maria a Montserrat

Convocats per la Unió de Religiosos de Catalunya, quasi tres mil religioses i religiosos pelegrinaren dissabte, dia 16 d'abril, a Montserrat, omplint la basílica de gom a gom per a la missa conventual que fou concelebrada pel bisbe Dr. Ramon Daumal, en representació de la Conferència Episcopal Tarraconense, els pares Cassià M. Just i Edmon Garreta, abats de Montserrat i Solius, Fra Joan Botam, provincial dels Caputxins i President de la URC, així com bon nombre de superiors majors dels Instituts Religiosos establerts a Catalunya.

En presentar les ofrenes per a l'eucaristia, religiosos i religioses renovaren junts de manera clara i pública la seva dedicació a Déu i al servei dels germans.

A la tarda es tornaren a aplegar per a una pregària inspirada en el lema del pelegrinatge, "Amb Maria fem Església", a l'interior de la qual adreçaren un important missatge a tots els cristians de Catalunya, expressant la seva voluntat de fer junts església i demanant a tots els cristians, entre d'altres coses, que no els deixin refugiar "en la seguretat dels convents, en les paraules fetes i en caducades institucions". De manera clara també manifestaren la voluntat d'"ésser de casa sense deixar d'ésser d'arreu" i de treballar perquè les "arrels cristianes de

Catalunya revisquin plenament."

Aquesta trobada és la primera organitzada pel conjunt d'instituts religiosos establerts a Catalunya, que abracen prop de deu mil homes i dones al servei de l'Església, engatjats en múltiples obres socials i caritatives. Amb motiu de la trobada fou presentada la primera edició de la Guia de la Unió de Religiosos de Catalunya, publicació que divulga les dades referents als quasi dos-cents Instituts i més de mil comunitats religioses radicades a Catalunya.

En un ambient distès i festiu, però alhora responsable i serè, els religiosos i religioses han reeixit a manifestar la seva voluntat de continuar la seva tasca evangèlica i la seva identificació amb "les esperances, les joies, les angoixes i les sofrances de tothom".

Joves i de totes les edats, alguns amb hàbit i la majoria amb vestits normals, amb molta alegria i germanor, es barrejaren en aquest nombrós aplec a Montserrat. No hi faltaren les sardanes, interpretades per la Cobla Jovenívola de Sabadell, i ballades per monges i frares a les plaçes del monestir. També com a comiat, uns i altres es donaren les mans i, com uns excursionistes més, feren rotllana i cantaren "És l'hora dels adéus".

Les monges no desaprofitaren l'ocasió de ballar una sardana

Un missatge a favor d'una Església encoratjadora

És a vosaltres, germans amb els quals compartim la mateixa fe i construïm la mateixa Església, a qui ens volem adreçar des d'aquesta balconada de Montserrat. Feia temps que us devíem una paraula dita des de la fe i compartida entre germans. És a vosaltres a qui volem fer arribar el nostre missatge, ressò d'aquell del matí de Pasqua, i que ha de refer de dalt a baix aquesta terra: "Aneu i digueu als meus que no sóc mort, sinó ben viu; digueu als germans que Déu us és Pare."

Vosaltres ens voldríeu més pobres, i tant de bo que no ens fes por de ser-ho. Vosaltres voldríeu que fòssim gent que va sempre més enllà, i tant de bo que no ens canséssim mai de fer camí. Vosaltres voldríeu que visquéssim només de la joia que ve de la resurrecció de Jesús, i tant de bo que així fos. Vosaltres voldríeu que féssim nostres les esperances, les joies, les angoixes i les sofrances de tothom, i tant de bo que fòssim plenament solidaris de tots els homes i dones d'avui. Germans, ajudeu-nos a ésser els religiosos i les religioses que el nostre món necessita.

Sense afany de protagonisme, reconeixent la nostra petitesse, religiosos i laics estem cridats a realitzar la nostra única vocació. Entre tots fem ara i aquí una Església engrescadora i jove, servidora de Déu i dels germans.

Junts preguem el Senyor perquè mai no falti a casa nostra qui escolti la seva crida i posi el seu goig a fer el bé, donant tota la vida per l'alliberament dels fills de Déu.

Com Maria, a les hores fosques del pelegrinatge de la fe, mantinguem ferma la fidelitat joiosa de l'amor. Forts amb la força de Crist ressuscitat, fem camí cap a la Pasqua eterna, compartint amb tota l'Església una mateixa fe, donant raó de la nostra esperança i anunciant per les obres que Déu ha estimat aquest món i l'estimarà encara més.

A Ell tota la glòria per Jesucrist que ens ha cridat amb Maria a fer camí i a ésser Església, germans.

Els religiosos i religioses de Catalunya

IMPROMPTU

Mil-lenari

S'ha iniciat, amb esplèndida sobrietat, la celebració del mil·lenari de la primera independència de Catalunya. Les prèvies discussions sobre presències personals amaniren el programa i, potser, en algun moment han pres un caire neguitejant. Però, finalment, tot a funcionat sobre rodes i en pau.

A mi em sembla que, en lloc d'enfil·lar-se en discussions sibil·lines sobre qui ha de presidir, qui ha de ser-hi i qui no, el que caldria, i em sembla que això és molt important, és conscienciar tot el poble català amb un coneixement més profund i més clar del que ha estat la nostra història. Sense fer més grans els triomfs ni empètir els fracassos. Presentar la història de la cara bona i ometre'n la cara amarga és caure en el mateix defecte que hem vist en altres i que, no cal dir-ho, ens ha molestat perquè allí no hi hem vist altra voluntat que un injust enaltiment.

Dic que ens cal, en general, saber més de la nostra història, perquè l'altre dia en una important emissora es produí una constatació ben poc agradable: A cinc persones els fou preguntat on havia nascut Jaume I el Conqueridor. Doncs bé, cap de les cinc va saber respondre. I em sembla que si els haguéssim preguntat qui era el comte-duc d'Olivares, tampoc haurien sabut què dir.

Ja sé que per a molts la història és una cosa àrida, difícil, una despesa innecessària de memòria... Però caldria que rectificassin aquest concepte, i que pensessin que només els pobles que han tingut un enregistrament històric, han sabut aixecar-se de les ruïnes, han sabut revifar el caliu amagat sota les cendres.

ORIOI CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Indiferència religiosa

Els bisbes bascos han publicat una carta pastoral col·lectiva amb aquest títol tan suggestiu: "Creure en temps d'increença". El tema és d'una actualitat innegable.

Els paràgrafs del document que caldria esmentar i comentar són innombrables; entre altres raons perquè la paraula "increença" és susceptible de significats múltiples. Em fixo en la increença més corrent. Crec que, ara per ara, el que més pul·lula és més aviat el que pot qualificar-se de "passotisme religiós" que no pas l'ateisme militant propi de segles passats. Les persones que més abunden són les que prescindeixen de Déu, que no el necessiten, que consideren superada l'època d'una religió que els fou ensenyada de petits. Ara, hom pot passar-se de la religió i viure sense Déu. Això ho anomenem amb diversos noms: indiferentisme, ateisme pràctic, laïcisme, etc. Es tracta d'una realitat que es presenta amb el qualificatiu científic de l'"agnosticisme", que equival a la postura dels qui raonen dient que no hi ha fonaments racionals per a saber alguna cosa de Déu amb seriositat.

En la vida pública es diu que Déu no interessa i que, en tot cas, es tracta d'un problema d'aquelles persones que se'l plantegen. Ja s'ho faran! Si creuen en un Déu transcendent, l'assumpte és "privat", no ha de tenir rellevància social. En la vida pública només compta el que tothom accepta, allò que és comprovable científicament. Per tant, com deia aquell alcalde de París, en temps de la revolució francesa, a la fi del segle XVIII, "quan la llei parla, la consciència ha de callar". La fe s'ha de privatitzar, s'ha de quedar relegada en el fons d'aquesta consciència. Les conseqüències en els costums són evidents: només és ètic el que és legal. No cal cercar cap altra font de moralitat en déus estranys, ni cal fer cas de les anomenades "veritats absolutes" o "valors objectius", als quals la llei humana dels governants ha d'oïr. D'a-

questa manera és com s'intenta de justificar el divorci, l'avortament o l'eutanàsia posant per cas.

Tenen raó els bisbes bascos quan fan aquesta afirmació: "La increença de molts és més aviat el resultat d'una existència intranscendent que el fruit d'una decisió responsable". El permissivisme de la nostra societat obre de bat a bat les portes a un esmussament de les consciències. La gent desitja viure tan còmodament com sigui possible i no vol plantejar-se més problemes. I continuen els bisbes: "Així la persona s'instal·la en un estil de vida que li impedeix arribar amb una certa profunditat fins al fons del seu ésser, per tal d'escoltar les preguntes darreres que sorgeixen del seu cor".

La felicitat de la gent d'avui se centra en la consecució de diners i a aconseguir el plaer a qualsevol preu. El fet de "ser més", com a persona humana, no preocupa gaire. D'aquesta manera s'asseleix que la superficialitat impedeixi als homes i a les dones del nostre temps tenir una interioritat, entrar dintre de si mateixos. Per això es perden en les formes múltiples d'evasió que els ofereix la societat de consum. Déu no hi cap, en aquestes persones tan distretes i aberrants, perquè els manca l'oïda per a entendre el fet religiós.

Aquesta indiferència constitueix un repte per a tots els cristians. És una cosa bona que aquests recordin l'avertiment de l'apòstol sant Jaume: La religió pura i incontaminada davant de Déu Pare consisteix entre altres coses, "a guardar-se a si mateix incontaminat del món". La resposta dels cristians a la interpel·lació de la increença moderna no pot ser cap altra que la d'una fe íntegra i valenta en Jesucrist. Avui es necessiten uns creients profunds, d'una fortalesa sense covardies, d'una integritat en unes creences religioses que no admeten martingales de cap mena. Només així hi haurà veritables "testimonis del Déu vivent".

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

VALENTINE

La pintura ideal

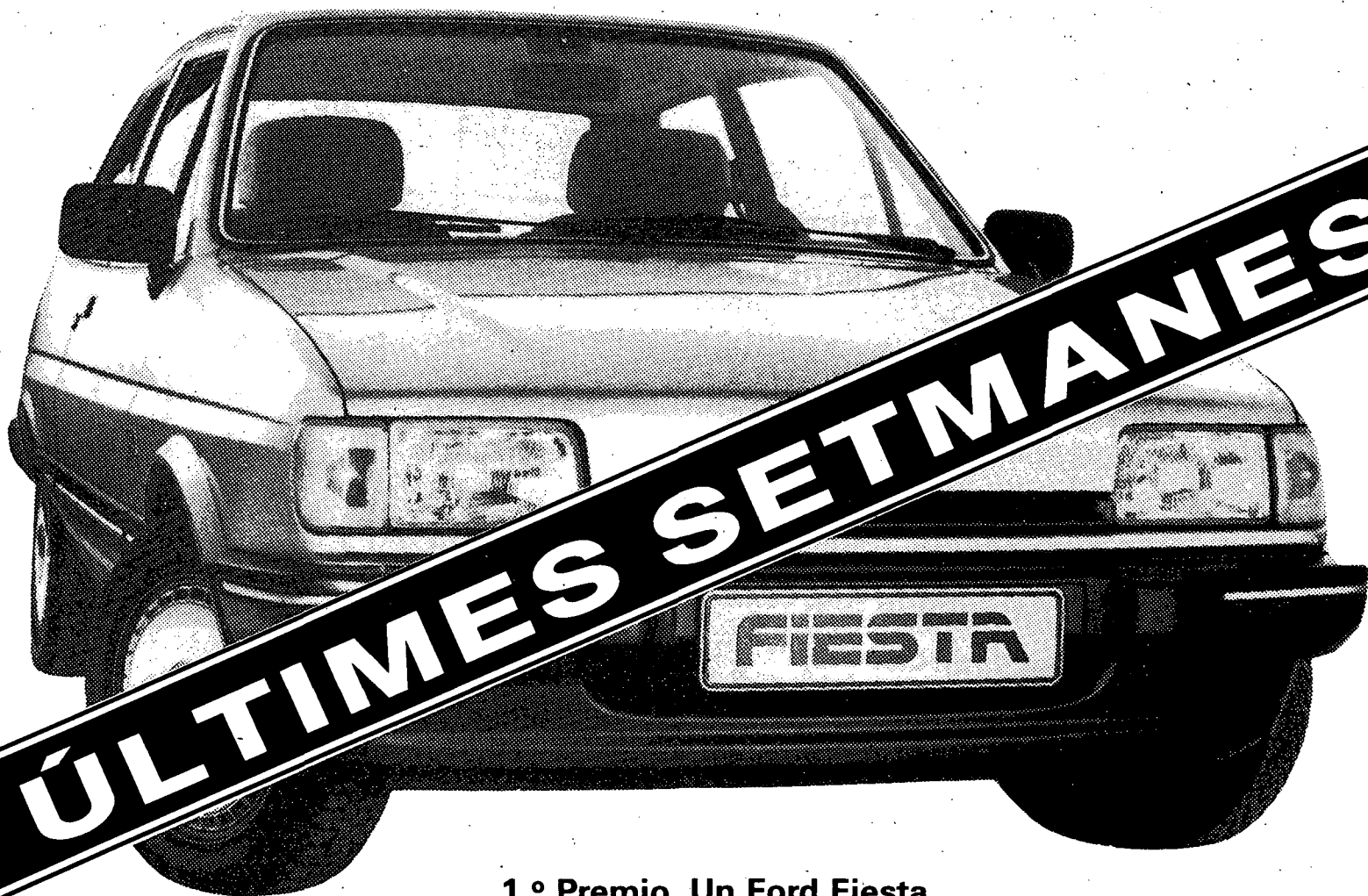
SRA. O SRTA.

Que sàpiga ensenyar ganxet i punt. Boutique Lanás. Tel. 232 71 81.

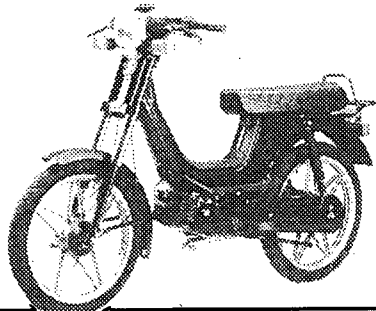

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA TRADICIONAL SORTEIG 1988

DIA 28 DE MAIG

1.º Premio. Un Ford Fiesta

2on. Premi. Un ciclomotor
Derbi Variant Start
amb intermitents

DONEM SUPORT A CATALUNYA CRISTIANA

PODEU ADQUIRIR BUTLLETES A LES SEGÜENTS

LLIBRERIES:

La Hormiga de Oro, Avinguda Portal de l'Àngel, 3
Balmesiana, Duran i Bas, 6
Signe, Mallorca, 301

3er. 4rt. i 5è Premis.
Imatge de
la Verge "Benaurada"

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT!

Desitjo participar en el TRADICIONAL SORTEIG 1988 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

Envieu-me.....

☐ Talonaris a 5.000 ptes.

☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms

Adreça

Població

C.P.

Trameto l'import per

☐ xec barrat que incloc

☐ gir postal

PER INFORMACIÓ: ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA.

Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3a. A Tel. 301 37 18

Ho anuncià el president Pujol en la celebració de l'onzè centenari

La Generalitat destinarà 30 milions de pessetes per a la restauració del monestir de Ripoll

Coincidint amb les dates de la celebració del mil·lenari de Catalunya, diverses personalitats polítiques i de l'Església catalana van ser presents a la inauguració dels actes de l'onzè centenari de la primera església del monestir de Ripoll que es va fer diumenge, dia 17.

Els actes del matí es van centrar en l'ofrena floral a la tomba del comte Guifré el Pelós, artífex de la independència de Catalunya, de la qual aquests dies s'està commemorant el mil·lenari. L'ofrena va ser presidida pel president del Parlament de Catalunya que va fer un discurs juntament amb les autoritats municipals. Mentre es feia l'ofrena floral a la capella de Santa Maria es van oferir diverses interpretacions. Els actes del matí es van cloure amb diversos balls folklòrics i una ballada de sardanes.

A la tarda es va fer l'acte central d'aquesta inauguració de l'onzè centenari, amb l'eucaristia presidida pel bisbe de Vic, doctor Josep M.ª Guix, i concelebrada pel bisbe emèrit de Vic, doctor Ramon Masnou, i el bisbe de Girona, doctor Jaume Camprodon. Entre les autoritats presents hi havia el president de la Generalitat Jordi Pujol que va prometre, sortint de la celebració, que la Generalitat destinarà trenta milions de pessetes per les obres de restauració del monestir. Durant tot el dia els actes van ser seguits per molts ripollesos, malgrat que en dies anteriors a l'acte no hi havia massa expectació entre la població de Ripoll.

Es farà una trobada entre Ripoll i Montserrat

D'aquí a final d'any estan previstos altres actes commemoratius d'aquest onzè centenari, com l'edició d'un matasegells especial amb motiu d'aquesta efemèride i la

trobada de germanor entre Ripoll i Montserrat que es farà el proper dia 10 de maig, coincidint amb la festa major de Ripoll. A les dotze del matí un estol de monjos i escolans de la Comunitat de Montserrat seran al monestir de Ripoll.

Per la seva part les obres de restauració del monestir està previst que continuïn, després que diumenge es van poder assegurar alguns ajuts de més dels que fins ara es tenien. Les teulades i la protecció de la portalada són les obres més urgents a fer immediatament, segons fonts de l'arxiprestat de Ripoll.

Mil cent anys d'història

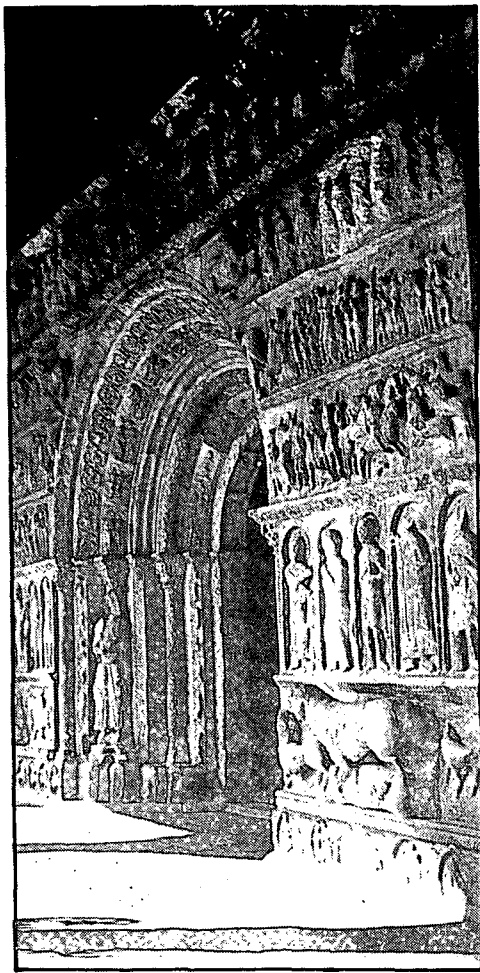
El monestir de Ripoll un dels grans centres de repoblació de la Catalunya vella a l'alta edat mitjana fou fundat pel comte Guifré el Pelós vers el 879 quan iniciava des del Ripollès la campanya de recuperació de les terres osonenques per unir els seus dominis patrimonials d'Urgell i de la Cerdanya amb els comtats de Barcelona i de Girona que li havien estat concedits el 888. La primera església, la de Santa Maria, va ser consagrada el 888, data de la qual ara commemorem l'onzè centenari. El 935 es va refer i es va consagrar una segona església. El 977 l'abat Arnulf va fer consagrar-ne una tercera i el 1032 l'abat Oliba va ampliar encara el monestir amb un transsepte amb set absis i dos campanars. El 890 s'havia consagrat la veïna església de Sant Pere.

Entre els segles XI i XIII començà la decadència del monestir, tot i que va ser encara durant bastants segles el monestir de més prestigi dins de la Congregació Claustral Tarraconense. Des de mitjan segle XIV s'accentuà l'estancament a causa del despoblament general del país, i la pèrdua de Montserrat que s'independitzà del monestir de Ripoll el 1402. El Concili de Trento va reorganitzar la vida monàstica, però el monestir de Ripoll ja no recuperà mai més la resplendor antiga i en el moment de la seva exclaustració i destrucció (1835) comptava només amb 18 monjos.

"La Bíblia impresa al cor de Catalunya"

El conjunt monumental de Ripoll és format per l'església de la qual destaca la portalada i alguns elements guardats al claustre i en una antiga dependència de l'atri que presideix la basílica. La quasi totalitat d'edificis monàstics van desaparèixer amb l'incendi de 1835. L'obra de restauració que no va començar fins el 1886 es limità a la reconstrucció de la basílica i de la part caiguda del claustre. El 10 de juliol de 1893 fou consagrada solemnement la nova basílica en un acte on mossèn Cinto Verdaguier va ser coronat pel bisbe Morgades com a poeta de Catalunya.

La portalada és, segons els experts, l'obra d'escultura romànica més important del país. La seva decoració definida per Verdaguier com "La Bíblia impresa al cor de Catalunya", es divideix en set franges horitzontals on es desenvolupen diverses escenes bíbliques i al·legòriques.

JOSEP COMAJUAN

La protecció de la portalada és urgent

"Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres"

OBRA DEL CLERGAT NADIU

AI TERCER MÓN, prop de 75.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També s'ajuda els noviciats femenins i masculins de Missions.

Seran com a Sacerdots, ministres de la reconciliació, impulsors del desenvolupament, companys dels més pobres.

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN:

—Una BECA de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.

—Per 150.000 ptes. es pot fundar una MITJA BECA.

—Un curs sencer per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS: Dirigiu-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/ Bisbe Irurita, 5

25280 Solsona
Bisbat

17004 Girona
C/ Albareda, 15

43003 Tarragona
Major, 16

25002 Lleida
Plaça de Sant Josep, 2º 1º

43500 Tortosa
Bisbat

25700 SEU D'URGELL
Bisbat

08500 Vic
Seminari diocesà

VIC

Homilia en l'Onzè Centenari de Santa Maria de Ripoll

Divideixo la meua homilia en tres parts desiguals. En la primera, faré una catequesi sobre el temple; en la segona, donaré una rapidíssima mirada al significat històric, artístic, cultural i patriòtic del monestir de Ripoll; en la tercera, tenint en compte que ens trobem en l'Any Marià, faré una lleugera al·lusió a la presència de la Verge Santíssima en el naixement de Catalunya.

I. Catequesi sobre el temple

Les lectures que acabem d'escoltar, pròpies de la dedicació d'un temple, ens permeten de veure l'evolució i, alhora, l'enriquiment del mot "temple". Només hi dono una mirada molt superficial i en subratllo les idees més importants.

A Déu —que ha fet de tota la creació un temple de la seva glòria— no li desplaça que li siguin dedicats edificis per a la celebració dels misteris divins. En totes les religions, el temple representa el lloc en què Déu es fa present d'una manera particular per a rebre-hi el culte dels seus fills i dispensar-hi els seus favors. En sentit molt general, podem dir que el temple és un lloc convertit en sagrat per la presència divina.

Després de l'aliança del Sinai, Déu es féu present d'una manera peculiar enmig del poble d'Israel, habitat personalment en l'arca de l'aliança, darrera d'un núvol que manifestava i ocultava, alhora, la seva glòria i potència. Quan Salomó construï el temple de Jerusalem, aquest temple passà a ser una realitat essencial de la Bíblia (Salm 84 i 122). No significava pas que la presència de Déu quedés reduïda al temple perquè ni el cel mateix no pot contenir-la (Cf. Num 8, 21), sinó que indicava la condescendència del Senyor que permetia al seu poble de trobar-lo d'una manera segura (Cf. Num 9, 3). Això és el que ens diu, en síntesi, la primera lectura.

En l'Evangeli, hem vist, a través d'unes paraules misterioses de Jesús, que el temple vertader i perfecte de la Nova Aliança és el cos de Crist, on habita la plenitud de la divinitat (Cf. Jo 2, 19; 14, 6 ss). Després de la resurrecció, Crist, signe de la presència divina a la terra, assolí un estat nou que li permet de fer-se present a tot arreu i al llarg dels segles en la celebració de l'eucaristia.

En la segona lectura, hem vist que els cristians, pel fet d'estar units a Crist i formar part del seu Cos Místic, componem, en l'Església, un únic temple espiritual. Edificat sobre Crist, fonament i pedra angular (1 Co 3, 10), l'Església és el temple sant en el qual Déu viu i habita personalment i del qual els cristians són com "pedres vives", aparellades com un "temple espiritual" sobre Crist, "pedra viva rebutjada pels homes, però escollida per Déu" (1 Pe 2, 4-5), "sobre el qual creixem per esdevenir un poble sant" (Ritual de la dedicació). Sant Pau recorda als cristians de Corint que són edificat constituint per Déu edificat sobre l'únic fonament possible, Jesucrist, i habitat per l'Esperit Sant (Cf 1 Co 3, 9-17; Ef 2, 19-22).

Text de l'homilia pronunciada pel Dr. Josep M. Guix, Bisbe de Vic, en la celebració de l'onzè Centenari de Santa Maria de Ripoll; acte que pot considerar-se com el prelude de la commemoració del Mil·lenari de Catalunya. És un text acuradament pensat i formulat que, en introduir-nos al coneixement dels fonaments històric-culturals de Catalunya, ens porta també a reconèixer-hi les irrenunciabls arrels cristianes. La pregària i el treball, la fe i la cultura, formaren el pal de paller, a l'entorn del qual, nasqué i, generació rera generació, es bastí la personalitat nacional de la nostra terra.

Per això, no és gens estrany que els sants pares parlin preferentment de l'Església en el sentit d'assemblea dels fidels. Diuen que l'Església és feta de fidels, d'ànimes santes; que el vertader temple de Déu és la comunitat i la unitat dels fidels; que els fidels són les pedres i les parets d'aquest edifici espiritual ("vivum saxum, vivi lapides"; "Non est Ecclesia parietum vel murorum, sed collectio catholicorum"); etc.

Nogensmenys, per una derivació sorgida amb el temps, també s'ha donat el nom de temple i d'església als edificis materials, construïts per l'enginy, l'art i les mans dels homes, on la comunitat cristiana es congrega en assemblea sagrada per escoltar la paraula de Déu, pregar personalment o comunitàriament, rebre els sacraments i celebrar l'eucaristia. En aquests temples, l'Església, Poble de Déu i Cos Místic de Jesucrist, viu, creix, s'envigoreix, augmenta prega i canta.

Així, doncs, aquest temple de Santa Maria de Ripoll, esplet madur del consagrat fa onze segles, és un signe peculiar de l'Església que pelegrina en la terra i una imatge de l'Església que ja viu en el cel. És la vostra casa d'oració i el lloc privilegiat de l'encontre entre Déu i els ripollesos, especialment en els moments en què es renova el sacrifici de la Creu o se celebra algun sacrament. És la casa pairal i la seu social de l'assemblea cristiana, on els ripollesos han celebrat durant onze centúries el memorial de la Pasqua i s'han nodrit en el convit de la paraula i del cos de Crist, on han fet ressonar l'ofrena joiosa de la seva lloança i han unit les seves veus al cant dels àngels, fent-les pujar fins a Déu, en una oració constant per la salvació del món. És la tenda de campanya que Déu ha plantat entre vosaltres

per manifestar-vos la seva condescendència i acompanyar-vos en el vostre pelegrinatge vers la terra promesa.

En aquest temple, com en tots els altres temples catòlics, la dignitat suprema la té l'altar, tant pel que simbolitza, com per les funcions altíssimes que hi aconsegueix. Simbolitza Crist, especialment quan és de pedra. Recordem que els apòstols anomenen Crist "pedra viva" (1 Pe 2, 4), "pedra angular" (Ef 2, 20) "que rebutjaren els constructors i ara corona l'edifici" (1 Pe 2, 8). L'altar, a més de simbolitzar Crist, aconsegueix aquestes quatre funcions:

* És ara on es re-presenta (és a dir, tonar a fer-se present) de manera incruenta el mateix sacrifici de Crist en la creu ("ara sacrificii in templo Domini"). Des d'aquest angle, l'altar no és conseqüència del temple cristià, sinó tot al contrari: el temple és conseqüència de l'altar.

* És la taula del convit pasqual ("mensa Domini in domo Dei"), al voltant de la qual els fills de l'Església —comensals de Crist— es reuneixen per menjar el seu cos, beure la seva sang i viure els moments més sants i intensos de llur existència religiosa.

* És la font de gràcia i salvació ("fons aquae salientis in vitam aeternam") que, figurada en la roca de l'Horeb —d'on brollà l'aigua que sadollà la set dels israelites—, ens fa arribar l'eficàcia de l'aigua i sang que rajaren del costat traspassat de Jesús en la creu (Jo 19, 34).

* És el sepulcre ("sepulcrum martyrum in Ecclesia sanctorum") on, segons una tradició venerable de la litúrgia romana, són col·locades relíquies de màrtirs o d'altres sants perquè, amb llur exemple, ens estimulin a ser fidels a Crist, Cap del Cos Místic, i a

aconseguir també, com ells, la benaurança eterna.

Per això s'ha pensat que, com a record permanent d'aquest onzè centenari, els fidels de Ripoll (i tots els altres que vulguin afegir-s'hi), amb les seves aportacions personals —per petites que siguin— podrien dotar aquesta basílica d'un altar de pedra, sobri, però digne i més en consonància amb la grandesa i majestat d'aquest monestir.

II. Significat històric, artístic, cultural i patriòtic del monestir de Ripoll

La commemoració que avui ens congrega sota aquestes voltes venerables ens obliga a fer un salt enrera i a remuntar-nos a l'hora de l'albada indecisa i embolcallada de boirina de la Catalunya naixent.

Al segle IX, les comarques centrals de Catalunya —el Ripollès, Osona, el baix Berguedà, el Bages i part del Solsonès— havien esdevingut una zona despolada i perillosa com a conseqüència de la revolta d'Aïssó i de Guillelmó. En la dècada dels setanta, Guifré el Pelós, elegit primerament comte d'Urgell i de Cerdanya i més tard de Barcelona, Girona, Besalú i Osona, impulsà la repoblació d'aquestes terres i portà la frontera fins a Cardona i Montserrat. Aquesta va ser l'empresa cabdal del fundador de la dinastia nacional de Catalunya.

Amb aquesta acció, la Catalunya Vella —llevat de la nostra raça— comença a deixar-se i a afaçonar-se en els Pirineus, que són l'*Officina Cathaloniae*, el bressol feréstec de la nostra pàtria, el nostre refugi segur en moments de persecució.

Els comtats catalans que intergraven la Marca Hispànica, a l'extrem sud de l'imperi carolíngi, rebien la influència cultural de la cort carolíngia (estructuració política, reorganització eclesiàstica, reforma monàstica, etc.) i del califat de Còrdova, que hi feia arribar ressons del llunyà món oriental.

En la formació del nostre poble, col·laboren, tant o més que les espases dels guerrers, les aixades dels monjos. Els fills de sant Benet, posant en pràctica el seu lema "ora et labora" i "Cruce et aratro", foren els rompedors i els artífers que eixamaren aquesta Catalunya aspra, erma, inculta, bruna de ferro, clapejada de garrigues i ericada de castells. Amb llur esforç i exemple, la nostra terra a poc a poc començà a bullir amb l'afany del treball, a resplendir d'arades, a eixordar de martells i a embriagar-se de la santa orgia de l'edificació, com ens ho conten amb epopeia plàstica de pedra els capitells romànics dels nostres temples i monestirs bastits, de vegades, pels comtes o pels bisbes, i, a voltes, per la munificència dels fidels rics o pel treball abnegat dels fills del poble, que els aixecaren a pes de braços. D'aquesta manera, l'Església a Catalunya, després de la invasió sarraïna, tornava a treure la testa a la llum i resorgia amb un fort estremiment de vida. I cada monestir que s'edificava era l'origen d'un nucli de població, era una llavor, una tutela i defensa de la pàtria i una cèl·lula de futura catalanitat.

En l'àmbit eclesial, Guifré el Pelós —"príncep nobilíssim", "patriarca benamat pels seus súbdits", que una tradició èpica aureola amb el prestigi d'un heroi nacional, sobretot per la referència llençandària a l'origen de la nostra senyera— és de felicitat recordança per a la nostra església osonenca. Fundà el monestir de Sant Joan de les Abadesses (consagrat l'any 887), facilità la restauració de la nostra diòcesi (any 886) i afavorí la temptativa d'Esclua d'independitzar de Narbona els bisbats catalans.

Tanmateix, la seva obra eclesial més important —per la seva transcendència històrica i per les seves vessants artística, cultural i patriòtica— fou la construcció del temple de Santa Maria del monestir de Ripoll. Començat l'any 879 o 880 per servir de centre de culte a la comunitat benedictina que presidia l'abat Dagui, fou consagrat el 20 d'abril de l'any 888 per Gotmar, primer bisbe de la restaurada seu d'Osona, qualificat de "sostenidor i amant de la pau" per l'acta de consagració.

Aquella primera església, edificada per Guifré i la seva muller, Guinedilda, segurament era modesta i feble, com solien ser les d'aquell temps. Per això hagué de ser refeta tres vegades en l'espai d'un segle. Reconstruïda i reformada successivament pel seu fill Miró i pel seu nét Oliba Cabreta, fou enriquida amb cinc naus i un espaiós creuer coronat per set absis, amb dos esvelts clochers i amb un altar de jaspi amb un frontal d'or i un dosser cobert amb uns plafons de plata treballada pel seu besnet, el bisbe-abat Oliba. Aquesta església, consagrada pel mateix Oliba l'any 1032, és la que intentà de restaurar el bisbe de Vic, Dr.

VIC

Morgades, ara fa cent anys. Es el temple en el qual ens trobem celebrant aquest onzè centenari.

Des del seu bell començament, aquest monestir —símbol votiu de la Catalunya naixent— esdevingué objecte de protecció especial de tots els successors de Guifré, els quals el dotaren amb rústica abundor i amb patriarcal magnificència. Ells feren d'aquest monestir el santuari preponderant de la Marca i tal vegada el més ric ("ditissimus agri"), el monestir comtal per antonomàsia, el panteó de les despulles mortals de Guifré i d'una llarga llista de comtes de nom ferreny, descendents del Pelós per la branca comtal de Barcelona i, especialment, per la de Cerdanya i Besalú. Però, sobretot, en feren l'ametlló de la nostra nacionalitat.

La protecció dels comtes i de la gent acomodada del país convertí Ripoll en una potència econòmica. El monestir tenia espargides innombrables possessions pels comtats d'Osona, Cerdanya, Urgell, Girona, Besalú, a Barcelona, al Vallès, al pagus de Berga, a Manresa, a Montserrat, al Conflent, al Vallespir... Però aquest aspecte material cedeix en importància al costat d'altres aspectes molt més destacats.

El monestir de Ripoll esdevingué ben aviat el focus religiós i cultural més eminent de Catalunya. Aquí s'aiguabarrejaven i el complementaven la tradició visigòtica, el renaixement carolingi i la ciència musulmana. Cent cinquanta anys després de la seva fundació, la seva biblioteca reunia 246 manuscrits sobre les disciplines més diverses (Bíblia, Litúrgia, Patristica, Regles Monàstiques, Gramàtica i Literatura, Art, Filosofia i Ciències). Podia comparar-se amb les biblioteques més riques d'Europa, per exemple, Bobbio, St. Gallen, Lorsch, Reichenau. El seu scriptorium semblava un rusc d'activitat; ho demostraven encara els còdexs que s'han escapat de la crema, conservats en l'Arxiu de la Corona d'Aragó, i, sobretot, les meravelloses miniatures de les Bibles de Noailles (avui a la Biblioteca Nacional de París) i de Farfa (actualment a la Biblioteca Vaticana).

Al monestir de Ripoll no hi mancaren poetes, ni músics, ni matemàtics, ni historiadors. Fou, indubtablement, el gran focus cultural de l'Alta Edat Mitjana de Catalunya. Hi ha un fet molt especial que ho evidencia. En trencar el darrer terç del segle X, el jove monjo Gerbert —més tard el papa de l'any mil, Silvestre II—, fou confiat, pel comte Borrell de Barcelona, al bisbe Ató de Vic, vora del qual estudià i aprengué les matemàtiques, segurament a Ripoll.

Ripoll assoleix el punt més alt en temps de l'abat Oliba. Oliba fou un tany venturós de la feréstega dinastia dels comtes de Besalú. Sembrat en sang comtal ("regali stirpe satus"), ell pot proclamar davant del món: "Sospes post saecula cresco". Ell fou el pare de la nostra pàtria, el qui donà escalf a la vida espiritual de la Catalunya naixent, el Seny ordenador de la vida comunitària catalana. Amb ell, Ripoll es converteix en l'alma parens de la nostra cultura.

Oliba fou un home eminentment d'Església. Els anys del seu pontificat són plens d'anades i vingudes, de plets i d'esforços pacíficadors. Però a ell no li plaia pas de veure's implicat en els negocis de la cort comtal: ja tenia prou feina amb el bisbat de Vic, amb les abadies de Ripoll i de Cuixà i amb els monestirs que anava fundant o bé que dirigia amb el seu presgi humà i espiritual. Tampoc no li agradava que les autoritats civils

del país es fiquessin en els afers estrictament eclesiàstics. En aquell temps, la cobejança dels poderosos era suspicax, desmesurada i rapacera, i la crossa pastoral d'Oliba fou vigilant i enèrgica i reclamà amb veu forta i valenta els béns usurpats per la noblesa, per dedicar-los a la reconstrucció espiritual i material de Ripoll i Cuixà, a donar impuls a les escoles i escriptoris d'ambdós monestirs.

En aquest ambient, Oliba fou escriptor i impulsor de la cultura catalana incipient. També l'art i l'arquitectura del romànic català li deuen l'impuls decisiu en algunes novetats. Hi ha, però, dues aportacions olibanes que voldria subratllar. Oliba tingué el pressentiment i la visió profètica de la nostra realitat nacional, de la nostra personalitat col·lectiva; sentí l'estremament precursor de la nostra consciència nacional. Fou ell, probablement, el primer qui gosà es-

que convidar a alçar els ulls enlaira, invita al recolliment, a la concentració interior, a romandre agnollat o assegut, deixant-se amarrar del silenci bategant de mots i de fiblades divines de les naus. Hi ajuda la volta de canó, les parets nues, la penombra, l'absència de grans finestres plenes de vitralls. Aquí resulta fàcil de pregar, de submergir-se en la contemplació tranquil·la, en l'adoració recollida, en l'acció de gràcies joiosa.

Fidel a la normativa de l'art romànic, en aquesta basílica de Ripoll, tot sembla sentir una predilecció especial pel Crist, Senyor de les coses i del temps, de sant Pau. Des del finestral de l'absis major —per la qual cada matí fa la primera visita el sol naixent (símbol de Crist)—, passant per la cúpula —signe del Crist entronitzat a la glòria—, fins a arribar a la portada —on totes les figures graviten vers la figura del Crist en majes-

criure els noms de *patria* i *regnum* en referir-se al nucli dels comtats que depenien directament de Ramon Borrell: Barcelona, Girona, Osona, Manresa i la tutoria d'Urgell. En la seva obra *Epicedion*, el mot *patria* sovintaja. Així, per exemple, compara el comte Ramon Borrell amb una "turris patriae" (v. 7); l'anomena, també, "lux ingens patriae" (v. 41) o "patriae... decus ingens" (v. 65); ens diu que "clerum patriae fovit honeste" (v. 51); que la seva mort fou un "focus patrium" (v. 68) i que, en anar-se'n d'aquest món, va deixar-nos la "patriae gloria fulgens" (v. 78).

L'altra aportació d'Oliba és la institució de pau i treva que establí amb la Treva de Déu. Inspirada probablement per ell a Elna (a. 1022) i proclamada per ell a Toluges (a. 1027), l'anà eixamplant en sínodes successius de Vic (a. 1030 i 1033) i li féu traspasar les fronteres d'Europa. Durant el temps de treva les armes homicides restaven callades i els coltells dejunaven de sang. Fou la seva contribució principal a la política del país.

Diguem, per acabar les nostres consideracions sobre la vesant artística i cultural de Ripoll, que aquest monestir ha estat durant onze segles un vas de devoció i una urna de relíquies reverenciades. Les seves pedres venerables ens parlen amb eloqüència mai no envellida d'una espiritualitat i d'una cultura pastada en l'humanisme clàssic, envigorida per la saba jove i impetuosa dels nous pobles sobrevinguts, fecundada per la nova vida del cristianisme i transmesa pedagògicament pels fills de sant Benet.

Aquest temple, malgrat la seva alçària, no pretén pas d'esquinçar el cel; més que significar el vol de l'home vers Déu, significa que Déu s'ajup i s'acosta a la terra, s'encarna, planta la seva tenda de campanya entre nosaltres. Més

—, tot ens parla d'aquell que és el principi i la fi de totes les coses.

Cal remarcar, sobretot, la importància de la portada d'aquesta basílica. Peça capital i una de les més preuades joies de l'escultura romànica, és solemne i eloqüent com una homilia del bisbe-abat Oliba. Algú ha dit que aquesta portada és la nostra corona, la Thau misteriosa amb què Déu signà el nostre front de poble elegit. Malgrat les mutilacions sofertes i les erosions que desfiguren la superfície de la pedra, continua testimoniant la gloriola esplendor d'aquest monestir. Verdader ho cantà bellament, amb versos inspirats:

"Té son arc de triomf lo Cristianisme;
al rompre el jou feixuc del mahometisme,
Catalunya l'aixeca a Jesucrist.
Qui passarà per sota aqueixa arcada
bé podrà dir que, en síntesi
lo món, lo temps i eternitat ha vist".

(Canigó, XI, vv. 289-294)

Per això em sembla de justícia manifestar públicament el meu agraïment per l'ajut que la Generalitat de Catalunya i la Diputació Provincial de Girona han donat i han manifestat de voler continuar donant a aquest monestir. Encara que resulti insuficient per a fer-ne el que hauria de ser, és ben cert que aquest ajut en alguns moments ha esdevingut providencial per a evitar els desperfectes del seu envelliment i aconseguir l'agencament i dignificació d'alguns compartiments o detalls. També agraïxo l'interès que he trobat en l'ajuntament d'aquesta comtal vila en tot el que fa referència al manteniment i a la dignificació d'aquest monestir que, al capdavant, és el monument més important dintre del municipi.

III. L'onzè centenari de Ripoll i l'Any Maria

La història de Catalunya comença amb el nom de Maria. Fa bo de recordar-ho quan celebrem l'Any Maria.

La primera església d'aquest monestir de Ripoll fou dedicada a Santa Maria. L'acta de consagració, malgrat la seva brevetat, fa esment cinc vegades de Maria sota el nom de "Verge Santa Maria" i "Mare de Déu". En aquest detall ens sembla possible de descobrir-hi la intenció de Guifré el Pelós de posar la gestació i el naixement del poble català sota el patrocini de la Mare de Déu, de fer de la devoció a Maria Santíssima el fonament de la nostra comunitat nacional i el vincle d'unió dels catalans. Ripoll és el bressol de Catalunya, i a la vora del bressol hi ha sempre la mare.

Les relacions de Catalunya amb Santa Maria les tractà amb amplitud i profunditat el meu antecessor de santa memòria, el Dr. Torras i Bages, en un sermó que féu en aquesta basílica el mes de setembre de 1895, en la festa d'oferiment de la "Corona Poètica" a la Regina de la Catalunya cristiana. Convidat pel Dr. Josep Morgades, el Dr. Torras, que encara no era bisbe, féu un sermó memorable sobre la devoció a Maria presidint el renaixement de Catalunya. Algunes de les idees d'aquest sermó foren aprofitades en un opuscle que, ja bisbe de Vic, signà el dia 23 d'abril, festa de sant Jordi, patró de Catalunya, l'any 1909. Hi llegim aquestes paraules: "Qui ha fet gloriosa la vila de Ripoll és la Immaculada Verge Maria... Ripoll és fill de Santa Maria, puix nasqué i cresqué sota les seves ales maternals"... Ripoll deu a Maria la "vida que té no sols en l'ordre espiritual i de la gràcia, sinó fins i tot en l'ordre de la seva material existència". I afegeix encara: "Ripoll és el tron primitiu d'aquesta Reina. Aquí començà l'amorós regnat de Maria sobre el nostre poble. La devoció a Maria té com la seva font i principi en aquest santuari venerable".

La devoció a Maria no s'estroncà pas en Guifré, sinó que continuà fervorosa en els seus successors, com ho evidencien els monestirs de l'Estany, Montserrat, Poblet i tants i tants santuaris —la fe dels nostres avantpassats convertida en murs i pedres venerables— que reguen de pau i ungeixen d'unció religiosa les valls, planes i muntanyes de la nostra terra.

Aquí a Ripoll, cap a la fi del segle IX, la Verge fou la benèfica Mare que donava escalfor vital a la Catalunya naixent. Aquí els monjos benedictins cantaren cada dia

durant gairebé mil anys: "Oh dolça Verge Maria". Aquí, en les darreries del segle passat, també fou Maria —especialment a través d'aquest mosaic que el gran papa Lleó XIII regalà no sols a vosaltres, ripollesos, sinó a tots els catalans— la que infongué l'esperit de vida a la Catalunya renaixent. ¿Per què no ha de tornar a ser-ho ara en les darreries del nostre segle XX? "La religió és el ciment amb què es construeixen les nacions fortes, la lliga que uneix entre si les pedres fonamentals de l'edifici de la Pàtria" (Sermó, setembre 1895). Déu, valent-se d'homes honestos, treballadors i il·lusos, és l'autor i el restaurador dels pobles. Però en la família la mare és el vincle d'unió entre tots els seus membres, és l'ànima de la llar, el raig de sol que il·lumina, escalfa i vivifica tots els racons de la casa, fent-la atraient i confortable, amaran-la d'una aroma assemenadora i castificant.

Si volem un poble unit, obert a tots els altres pobles, bastit sobre la pau, la veritat, la llibertat, la justícia i la solidaritat, hem de descobrir i valorar de nou la presència benefactora de Maria, "auxili dels cristians", en la nostra història.

Cloenda

Déu faci que l'onzè centenari de l'església de Santa Maria de Ripoll i el mil·lenari de Catalunya, al qual la celebració d'avui pot servir d'introducció solemne, forneixi el nostre poble d'una bona gloriola d'esperit, d'il·lusió i de coratge.

De vegades la societat occidental dels nostres dies fa la impressió de viure el que un autor modern va anomenar la "tragèdia del dinosaure", aquell monstre de l'era secundària que tenia un caparró incapaç de controlar els moviments de l'enorme massa de carn del seu cos gegant. La nostra societat a voltes sembla estirgassar-se amb la rapidesa, inseguretats i desequilibri del cos d'un adolescent en plena pubertat: l'home es transforma en un gegant del món físic, però el seu esperit sovint no passa de ser un pigmeu raquític i esquitit en el món dels valors superiors perquè li falta un suplement d'ànima. Fa vint-i-quatre segles, Plató féu aquesta advertència severa: "L'engrandiment material, si no va acompanyat de la justícia i la temperància... esdevé un tumor maligne de corrupció" (Gòrgies).

Déu faci que, amb la confiança posada en Ell i amb el nostre esforç generós, Catalunya visqui cada cop més plenament la justícia, la veritat, la pau, la comprensió, la tolerància, el respecte, la solidaritat..., s'obri a horitzons cada dia més amples —més enllà de l'Ebre i dels Pirineus— i esdevingui cada dia més "rica i plena".

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les feries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11x17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5370 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

Els països rics tenen el m

La mort, el passat mes de gener, de Sean McBride va suposar la pèrdua d'un dels principals impulsors de la lluita en favor d'un Nou Ordre Informatiu Internacional.

McBride va presidir la comissió encarregada de la redacció de l'informe que va dur el seu nom i que veié la llum l'any 1978 sota el títol "Veus múltiples, un sol món".

L'Informe McBride denunciava les estructures informatives internacionals, remarcant que el flux de missatges dels països més rics del món cap als països del Sud era una nova forma de colonització i assegurava que l'audiència del món industrialitzat ha estat manipulada perquè vegi el Tercer Món d'una forma distorsionada.

La colonització cultural per mitjà de la tecnologia quedava al descobert. Els països menys desenvolupats no podien disposar de les pròpies fonts d'informació i depenien quasi totalment del flux de missatges Nord-Sud.

Així, el Nord, a través de les ones hertzianes, enviava una ideologia, una cultura i una manera de fer que poc o res no tenien a veure amb la realitat dels països del Sud.

Controlar les fonts d'informació significa, en conseqüència, controlar el pensament de la humanitat... amb el perill que evidentment això comporta. Perquè és indubtable que els mitjans de comunicació juguen un paper importantíssim en l'evolució de les societats i, per tant, qui els controla pot arribar a conduir una societat en la direcció que vulgui.

Estudiosos de la cultura i la comunicació han denunciat aquest perill que, a hores d'ara ja és una realitat. El flux de missatges del Nord al Sud és unidireccional. I amb aquest s'exporta la idiosincràsia de l'home blanc del Nord.

Això ha comportat un trencament de l'estructura tradicional de les societats dels països del Tercer Món: es trenca l'estructura familiar, es menysprea la comunitat i s'afavoreix un individualisme que no té res a veure amb la realitat de la majoria de les societats del Sud.

Casos concrets els trobem a països sahelians, on el menyspreu a aquesta estructura familiar rural ha fet que els braços joves vagin a la ciutat, quedant despoblats els camps i fent menys productiva una terra ja difícil de conrear.

El Nord "ven" al Sud la seva imatge... però a més, el Nord ven al Nord una imatge deformada del Sud.

Si només féssim cas dels mitjans de comunicació més importants d'Europa i dels Es-

tats Units, acabaríem creient que tota l'Amèrica Llatina viu en un clima tropical, que els governants estan tots corromputs i vinculats al narcotràfic... O creuríem que tot Àfrica és mor de fam o que el món islàmic només pensa en l'ensorrament dels Estats Units.

La rendibilitat de la tragèdia

Des del punt de vista informatiu, les grans cadenes informatives tenen molt clar que al Nord no és notícia que a Àfrica

alguns països hagin eliminat la fam. Volen veure nens que moren de fam! Al Nord no és notícia la pacificació de zones en litigi; així ens donen guerres i tot tipus de violència! Al Nord no és notícia que la dona hagi aconseguit alguns drets al Tercer Món; no interessa que a l'Amèrica Central els refugiats tornin a casa; no interessa, en fi, un Tercer Món positiu.

I així, els processos de redreçament d'Uganda, amb el president Ioweri Musseveni, han estat totalment arraconats; s'ha presentat l'intent de

nacionalització de la banca al Perú com un "atreuiment" del president Alan García, ignorant els motius que han dut a aquesta decisió; el cop d'estat a Burkina Fasso que va deturar un interessantíssim procés polític i social de transformació no ha merescut, a la premsa del Nord, més que mitja plana en el més generós dels casos.

El Sud és notícia amb la fam, la guerra, els desastres climatològics... Etiòpia és un país on només hi ha esquelets vivents, a Nicaragua es passen

el dia enfurismats contra Reagan, Bangla-Desh és un gran bassal d'aigua on la gent cau morta pel cólera... O, qui coneixia Afganistan abans del desembre del 1980?

En canvi però, hi ha conflictes oblidats: el terror guatemalenc, que iniciat pels militars ha continuat amb el govern "democràtic" de Cerezo. Ara Panamà és notícia perquè aquest país demana que li retornin la sobirania sobre el Canal. Però que en diuen, ara? Ara, treuen a la llum que l'home fort del país, el general Noriega, està vinculat al narcotràfic, i de passada vinculen Fidel Castro.

Qui controla les notícies?

Quatre agències de notícies controlen el 90% de la informació que es reproduceix al món. Dues d'aquestes agències són dels Estats Units, AP i UPI, i les altres dues pertanyen l'una a França, AFP, i l'altra a Gran Bretanya, Reuter.

Aquestes són les dades:

Nom	Paraules
Associated Press	17.000
United Press International	14.000
Agència France Press	3.000
Agència TASS	2.500
Agència Reuter	1.500

Per una altra part, uns pocs diaris controlen l'opinió mundial: The New York Times, Pravda, Le Monde, The Times, etcètera.

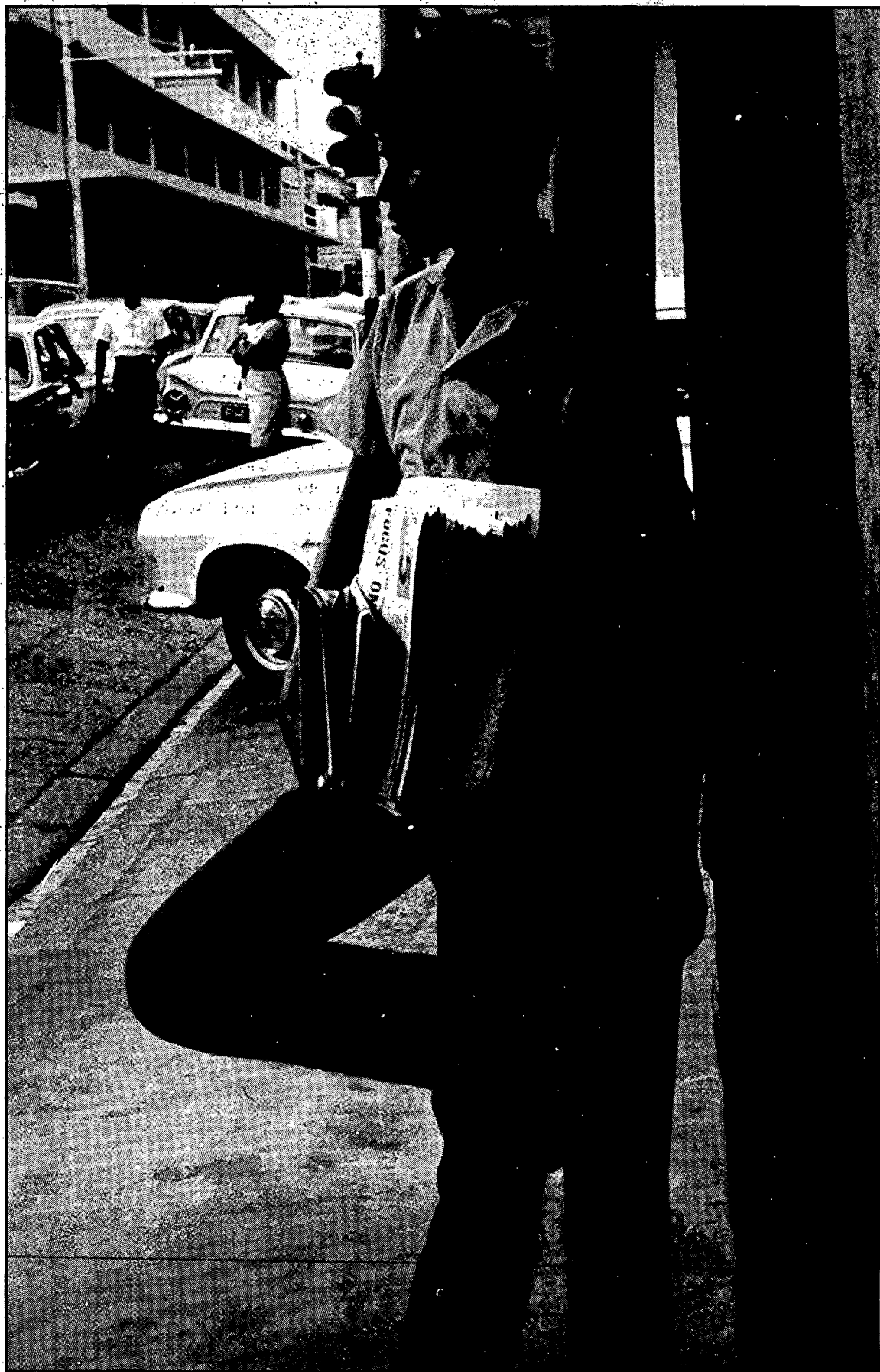
Es que el Tercer Món no pot donar notícies pròpies? Hi ha exemples de premsa que demostren que sí, que és possible: Jeune Afrique, South African Concord... en són una mostra clara.

Els països subdesenvolupats només representen el 7% de la circulació de diaris i el 5% de transmissors de televisió.

La producció de notícies per part del Tercer Món és molt reduïda. A més, no hi ha una coordinació entre els mitjans de comunicació del Tercer Món. Tal és el cas, que perquè qualsevol notícia d'un país africà arribi a un altre, aquesta informació passarà primer per París o Londres.

El Nou Ordre Informatiu Internacional

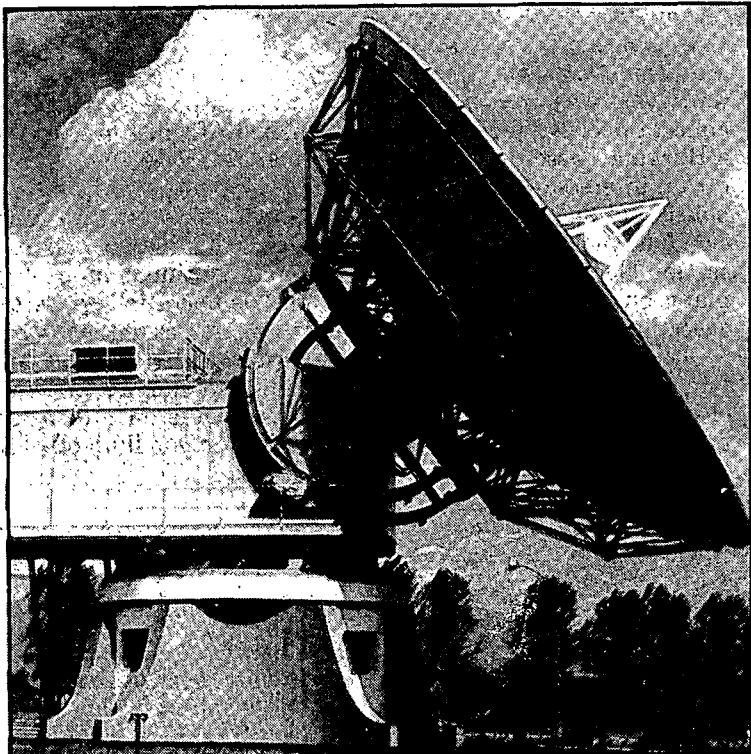
L'equipament per a la informació, les patents sobre la tecnologia i la producció de material informatiu és en

Els països subdesenvolupats només representen el set per cent de la circulació de diaris i el 5 cinc per cent de les transmissions de televisió

90 per cent de les notícies

monopoli de la informació

L'equipament per a la informació és en mans dels països del Nord.

Els mitjans de comunicació juguen un rol importantíssim en l'evolució de les societats

mans dels països del Nord:

L'any 1973, els No-Al·lineats a Alger, acusen l'estructura informativa mundial de

L'any 1984, IPS comptava amb oficines a 63 països d'arreu del món.

Deu anys després, les illes anglòfones del Carib, amb el suport de les Nacions Unides i la Unesco creen la Caribbean News Agency (CANA), que manté estretes relacions amb Reuter. A Centramèrica neix la "Agencia Centroamericana de Noticias" associada a EFE.

En un altre camp queda l'Agència Panafricana de notícies (PANA), que intenta reunir totes les agències nacionals de notícies africanes.

Per la seva part, els estats àrabs fixen nous objectius en matèria de comunicació i han proposat la creació d'una agència PANARAB de notícies amb el fi que la informació estigui al servei del desenvolupament i de la preservació de

la identitat cultural.

Per la seva part, una xarxa de noves agències s'implanta a l'Àfrica del Sud-est gràcies al suport financer de la Unesco i de la República Federal Alemanya. La xarxa té el nom de South East African News Agency Development (SEANAD) i s'inspira amb la positiva experiència de la West African News Agency Development (WANAD) que va obte-

nir molt bons resultats d'ençà de la seva creació, l'any 1982.

Malgrat tot, la informació continua sent un privilegi del Nord. La tecnologia de la informació, cada vegada més sofisticada i més costosa, la inassequible la independència comunicativa del Tercer Món.

La veu la té el Nord. El Sud, de moment, demana la paraula.

A.S.N.

al dia	Abonats	Països
000	10.000	—
000	7.000	—
000	12.000	80
000	—	94
000	—	150

ser una eina neocolonialista. Així, es proposa la reorganització dels circuits comunicatius. Això seria possible a través d'una revisió dels acords multilaterals amb el fi d'assolir la revisió de les tarifes de cables de premsa i facilitar l'establiment de comunicacions més ràpides i menys costoses. Per una altra part es demana l'acceleració del procés d'aprofitament col·lectiu dels satèl·lits de comunicacions.

Comença a ser evident que un Nou Ordre Internacional de la Informació es fa cada vegada més necessari.

Així comencen a sorgir noves propostes informatives. Algunes d'elles, com IPS, són anteriors al debat internacional de la informació.

L'any 1964 un grup de periodistes formen Inter Press Service (IPS), en un intent de crear una agència de notícies que parlés del Tercer Món contextualitzant la realitat, en lloc de presentar fets consumats deslligats del context.

IPS emet en diverses llengües, de les quals l'espanyol és la més important i en la qual transmet diàriament unes 30.000 paraules.

El flux de missatges del Nord al Sud és unidireccional.

CALENDARI

Diumenge, 1 de maig. V de Pasqua. Sant Josep Obrer; sant Jeremies, profeta i santa Grata, vídua. Festa del Treball.
Festa major a Premià de Dalt, Rocafort i Sant Miquel del Vall.
Dilluns, 2 de maig. Ntra. Sra. d'Araceli. Sant Atanasi, patriarca doctor.
Santa Zoé, mare i santa Mafalda, princesa, verge.
Dimarts, 3 de maig. La Invençió de la Santa Creu. Sant Felip i Sant Jaume el Menor, apòstols i sant Alexandre I, papa.
Festa major a Anglesola, Cabra del Camp, Cabrils, Figueres, Salardú, Salomó i Santa Maria de Miralles.
Dimecres, 4 de maig. Sant Silvà, bisbe màrtir, sant Veneri, bisbe, sant Paulí i sant Florià, màrtirs.
Dijous, 5 de maig. Sant Teodor, bisbe; santa Irene i santa Crescència, màrtirs.
Fira a Bellver de Cerdanya i Granyena.
Divendres, 6 de maig. Sant Joan, Evangelista, ante Portam Latinam, sant Evodi, bisbe i màrtir.
Dissabte, 7 de maig. Sant Quadrat; sant Sixt i sant Eudald màrtirs i santa Gisela, màrtir.
Festa major a Celrà, Mur, Riudarenes i Biure d'Empordà.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

1 de maig. Diumenge V de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 9,26-31, S 21, segona 1 Jo 3,18-24, tercera Jo 15,1-8.
2 de maig. Dilluns de la setmana V de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 14,5-17, S 113b, segona Jo 14,21-26.
3 de maig. Dimarts. Sant Felip i Sant Jaume, apòstols. Lectures: Primera, 1 C 15,1-8, S 18, segona Jo 14,6-14.
(Fets 14,18-27, S 144, Jo 14,27-31a).
4 de maig. Dimecres de la setmana V de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 15,1-6, S 121, segona Jo 15,1-8.
5 de maig. Dijous de la setmana V de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 15,7-21, S 95, segona Jo 15,9-11.
6 de maig. Divendres de la setmana V de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 15,22-31, S 56, segona Jo 15,12-17.
7 de maig. Dissabte de la setmana V de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 16,1-10, S 99, segona Jo 15,18-21.

Litúrgia de les Hores

Setmana I.
Diumenge, 1. Propi del temps.
Dilluns, 2. Sant Atanasi. Memòria obligatòria.
Dimarts, 3. Sant Felip i sant Jaume. Festa.
Dimecres, 4. De Fèria.
Dijous, 5. De Fèria.
Divendres, 6. De Fèria.
Dissabte, 7. De Fèria.

HOMES I INSTITUCIONS

Josep Pla: un llegat inestimable de literatura

El 23 d'abril de 1981, diada de Sant Jordi, deixava aquest món per un altre de millor el gran escriptor Josep Pla.

Amb tot, al seu temps fou discutit, ja que mai no li fou atorgat el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, tal volta ara amb certa recança per part dels que s'hi varen oposar.

Nascut a Palafrugell —Empordà petit— el 8 de març de 1897, fou abans que tot un literat de primera línia, si tenim en compte la quantitat de llibres que fan de la seva Obra Completa, un tresor que tot català ha d'estimar profundament.

Com a persona modesta, encara que conscient del seu treball, negava importància als seus escrits, afegint en una entrevista que li féu Baltasar Porcel: "Jo només he treballat. I molt. I tinc la difosa impressió que he contribuït, molt poc per cert, que la cultura del nostre país, la catalana s'entén, es mantingués una mica".

Aquí es fa ben palesa la modestia d'una persona com ell, per tal com l'obra realitzada és i serà un punt cabdal per comprendre el seu temps, el poble, la forma de reflectir les coses tan franca, tan directa, tan somniadora a vegades quan s'expressa en un català dreter, al parlar de la tardor: "Quan el dia decau i l'aire s'ensopeix, acostar-se a la llar de foc és com veure, transportats, els colors

del dia. El primer efecte és projectar una mica de silenci: Els troncs que es cremen donen els mateixos colors de la tardor. El pensament queda com obsessionat en la flama viva. El foc fa una gran companyia" (1942-44).

Què més es pot dir d'un escriptor que fou fidel a la seva manera de ser i que amb els escrits féu estimar la terra amb descripcions inolvidables, ben construïdes, d'expressió sincera i plenes d'emotivitat?

Es pot al·legar que va ser un autor quelcom panteista, però al fons del panteisme, crec que hi ha Déu amb tota la Creació exultant, de tantes coses com veiem al cel, al mar, a la muntanya, al bosc, als rius, als núvols que passen.

Respectuós amb la Fe i totes les institucions que comporta, al darrer temps de la seva vida (1979) va anar a passar uns dies al Monestir de Poblet i després de documentar-se a fons va escriure la "Guia" de l'històric cenobi, quasi a punt d'emprendre el "llarg viatge" i que va publicar-se l'any 1980.

Dom Maur Esteve, Abat de Poblet, diu en la presentació d'aquest llibre unes paraules sobre l'escriptor al qual admirava i coneixia de veritat.

"Si Unamuno va deixar una guia de Salamanca, nosaltres tenim ara un text del nostre clàssic, Josep Pla, sobre el Monestir..." afegint en finalitzar "Acabo aquests mots de presentació del llibre i d'agraïment a l'autor, repetint, per acomiadar-me'n, una frase seva que em deia cada vegada que el deixava a la cel·la, després de parlar amb ell, però canviare el meu nom pel seu: 'He tingut molt de gust de saludar-lo, senyor Pla'. No solament he tingut el gust de saludar-lo, sinó d'aprendre'n moltes coses i per això puc afegir, al goig d'haver-lo conegut, l'agraïment per tot el que m'ha donat, que és molt".

Així nosaltres també recordem amb estima aquelles narracions seves tan suggerents, tan clares i oportunes, quan el pas del temps posa un sentiment de nostàlgia envers el personatge que no serà oblidat i que ens deixà un llegat inestimable de literatura exemplar.

PIETAT CAMPMAYÓ

Preguem amb el Sant Pare Joan Pau II

El Sant Pare ens demana que durant el mes de maig preguem PELS QUI ESCOLTEN I PRACTIQUEN LA PARAULA DE DÉU; COM MARIA.

Moltes vegades ens preguntem qui és feliç. Si ho preguntem en un hospital, ens diran que és feliç qui té salut. Per un a qui el sou no arriba a fi de mes, és feliç qui té diners. Per un aturat, qui té feina. Per un que se sent sol, qui té molts amics. Si ho preguntem a una mare, ens respon la dona que va aixecar la veu per interrompre Jesús: "Sortós el ventre que et va dur i els pits que vares mamar." I Jesús va aclarir: "Més aviat sortosos els qui escolten la Paraula de Déu i la guarden."

És a dir, el que dóna felicitat és l'actitud d'humil acceptació de la Paraula de Déu; "Maria guardava amatent tots aquells esdeveniments en el seu cor." Només podia satisfer-la el compliment de la voluntat de Déu; "Sóc l'esclava del Senyor."

El Sant Pare ens ha recordat, a la seva carta sobre la Mare del Redemptor, el camí de Maria. Ha de ser el nostre camí. Ella ens va al davant com a primera cristiana; és el nostre model, des de Natzeret a Betlem, de Galilea a Jerusalem, de Canà al Calvari i fins a la Pentecosta. Per això, la seva cosina Isabel va proclamar: "Sortosa tu, que has cregut."

Maria participa a la redempció unida a Crist. Al peu de la creu, Jesús l'elegeix per mare nostra en la persona del deixeble estimat: "Mira-la, és la teva mare." Maria representa l'Església. Ens dóna la vida de Crist. Per això, som fills de Déu destinats a compartir la seva glòria.

¿Sabrem escoltar i practicar la Paraula de Déu, com Maria? Tant de bo, que la nostra pregària i el nostre testimoni ajudin a molts a ser cada dia més fidels a la Paraula de Déu que l'Església proclama. Que ens encoratgi l'exemple de Maria.

Intenció Missional

Preguem també PER LA INTENSIFICACIÓ DE LA VOCACIÓ I DE LA MISSIÓ DELS LAICS EN L'ESGLÉSIA I EN EL MÓN.

Els laics, empeltats pel baptisme en el cos de Crist, que és l'Església, exerceixen la seva missió lliurant-se a l'evangelització i santificació dels homes, i també esforçant-se a penetrar d'esperit evangèlic tota la vida de la societat humana, com el llevat penetra dins la massa. Gràcies al testimoni dels laics, el missatge diví de salvació pot arribar a tots els homes. Enmig de la pobresa humana ha de resplendir la llum salvadora del Crist Redemptor. L'Església necessita cada dia més laics, i més compromesos, a donar testimoni de Crist en el món.

ANTONI Me SERRALLONGA, sj.

ADULTS EN LA FE

El gran lliurament

Encara la meditació joiosa del misteri pasqual ens mena a tractar novament "l'esperit de sacrifici". L'expressió, d'entrada, podria semblar negativa. O, com a mínim, una mena de resignació fatalista. De cap manera pot ser així. Qui coneix bé l'Evangeli sap que la negativitat no s'hi avé. En el sentit que, el que pot semblar negatiu, és sempre un pas cap a la vida. Jesús mateix va demanar que els deixebles es neguessin a si mateixos, prenguessin la creu i el seguisin. Tot era funció d'esdevenir, amb Ell, homes nous.

També cal adonar-se que l'esperit de sacrifici, en el Senyor, fou la gran donació. Donació procedent de la lucidesa i de la llibertat. Fou una lluita clara i volguda contra el mal. "La mort i la vida lluitaren". Un duel. Amb el triomf de la vida. Qui sap sacrificar-se, com el Mestre, dóna vida als germans, fa un món millor. I ell mateix esdevé més lliure, cosa molt important en la maduresa cristiana.

Pot semblar que el món actual no afavoreix l'esperit de servei, la donació, l'esforç, la solidaritat... No semblen els valors més imperants. Amb tot, com que no voldria ser pessimista ni blasmar el nostre món, imagino que totes les èpoques han fet difícil el seguiment sincer de Crist. Nosaltres mateixos, en certs moments i per la manera natural de ser, refusem l'esforç. I la història mostra com el cristianisme difícilment ha pogut ser viscut en un pacífic núvol de cotó fluix. A totes les èpoques, els màrtirs són signe notable del que hom es juga en el cristianisme.

L'esperit del món

Constatem, certament, l'imperi de l'egoisme, la comoditat i la facilitat. Sí, nosaltres mateixos som envaïts per l'esperit del món (en el sentit joanenc del terme: la negació de salvació). Aleshores ens manca l'esperit de sacrifici que contraresta els efectes del pecat que conviu amb totes les coses humanes. I, ensems, se'ns fa difícil destruir l'home vell —en llenguatge paulí— que no deixa esclatar en nosaltres la vida del regenerat en Crist.

L'esperit de sacrifici s'ha d'incloure, com és obvi, en la fe. Una virtut afavoridora de l'autodomini i eminentment social. Perquè la conducta humana sempre diu relació amb els altres. I l'esperit de sacrifici adquireix plena profunditat quan es desplega a favor dels germans. És la renúncia per-

sonal per al bé del proïsme. Destrucció de l'egoisme que enterboleix els sentiments i les accions.

Per a una major tendresa

La revaloració de l'esperit de sacrifici, sens dubte, afavoreix la tendresa, la frescor i el testimoniatge de la vida cristiana. És amor en acte. La vocació cristiana —la dels laics, religiosos i ministres ordenats— s'entén com a amor generós, sacrificat i fidel. Aquí esclatà el volcà de la més profunda de les alegries: la del seguiment del Senyor Jesús.

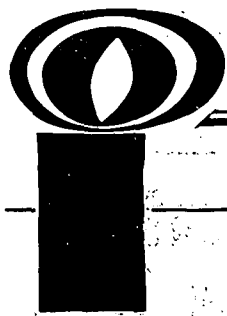
El significat de l'esperit de sacrifici ens és donat obertament. "Si el gra de blat no mor, no dóna fruit". "Qui no carrega la seva creu...". "Qui perdi la vida per causa meua i de l'Evangeli, la salvarà". És que, en la visió cristiana de la vida, resta sempre present el misteri pasqual. No hi ha vida sense mort. Abraçant la creu, hom troba la vida. És la plena realització. Només la creu pot realitzar les persones. En aquest arbre es realitzà Crist. El cristià que defugí la fatiga, l'esforç, la lluita... no arribarà a la plenitud. Perquè l'esperit de sacrifici troba el seu sentit en una elecció superior. Tracta de superar tot allò que hi ha d'inhumà i negatiu en la persona. És sempre un camí ascendent. A la recerca d'un bé superior.

L'exemple clar

La diafanitat prové del Crist. L'amor seu és de lliurament total. És tant gran, que no es detura davant de la creu ni de la mort. I, precisament, en el moment de la cruel mort, és quan assoleix la major plenitud i és glorificat en la resurrecció.

Tot això vol ser una reflexió per adonar-nos de la importància del misteri pasqual. Per tal que entri en el nostre cor el misteri de la creu, del qual hom en surt amb una nova vida. Una vida amb més plenitud. Dimanant del baptisme que ens féu morir i ressuscitar amb Crist. I, així, vivint l'abnegació i la humilitat trobarem la joia inimaginable. La creu-resurrecció ha de ser la guia i la norma de l'existència goiosa del batejat.

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Redescobrir l'Església-comunió

La Cinquantena pasqual és l'oportunitat, cada any, de redescobrir la nostra identitat cristiana, en tots els seus aspectes. La lectura dels Fets dels Apòstols està pensada, en gran part, en aquest sentit. Rellegint els fets dels orígens, nosaltres trobem les semblances i la distància alhora. La celebració dels sagraments és viscuda intensament en connexió amb la vida que ens dóna el bon Pastor, que per nosaltres ha ressuscitat.

Un element essencial d'aquesta redescoberta és la mateixa Església. Pot semblar estrany, però la pedagogia litúrgica ens convida, tradicionalment, a fer-ho. Les comunitats que tenen neòfits segurament ho fan amb més facilitat. És una experiència espontània:

"ELS CONTÀ COM, PEL CAMÍ, EL SENYOR SE LI HAVIA APAREGUT"

La breu narració de l'arribada de Pau a Jerusalem, després de les experiències de Damasc, és suficient per percebre les dificultats psicològiques que sentia la comunitat primitiva — amb els Dotze encara a Jerusalem, sembla — per acollir l'antic perseguidor. Això no és pas d'estranyar, però és un testimoni clar del caràcter gens "triomfalista" de la narració de Lluc. D'altra banda, la reacció de la comunitat primitiva no és tan llunyana de les nostres reaccions.

Però el que és sobretot important en la narració és la referència al fet de Damasc. El fet que el Senyor s'hagués aparegut a Pau és suficient per acollir-lo i creure'l. Això vol dir fins a quin punt el Crist ressuscitat és el centre de la comunitat de Jerusalem!

Lectura dels Fets dels Apòstols (9:26-31)

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment convivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars.

L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samaria. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

"EN EL SENYOR S'INSPIRARÀ EL MEU HIMNE, EL DIA DEL GRAN APLEC"

Els darrers versets del salm 21 —pregària del just sofrent— canvien totalment el to dels primers. Són un cant a l'esperança de la resurrecció universal: "fins les cendres de les tombes l'adoraran!" La comunitat primitiva, que Pau va trobar a Jerusalem, la que ell mateix va formar a Damasc, la que creixia i s'anava edificant (vegeu final de la 1.ª lectura), com la nostra mateixa comunitat reunida aquest diumenge, és una comunitat de lloança al Pare, en Crist, amb Crist, per Crist! Tanmateix això només és la penyora d'aquell himne que es cantarà en el "gran aplec", en l'Església definitiva dels ressuscitats, on totes les debilitats humanes hauran desaparegut.

Salm 21: 26b-27,28 i 30ab, 30c-32 (R.: 26a)

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos.

En menjaran els humils fins a saciar-se, lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen, i diran: "Viviu per molts anys".

R.: En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec.

Ho tindran present i es convertiran al Senyor tots els països de la terra; es prosternaran davant seu gent de totes les nacions.

Fins les cendres de les tombes l'adoraran, s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols. R.

Serà per a ell la vida que em dóna, els meus descendents li seran fidels. Parlaran del Senyor a les generacions que vindran, i anunciaran els seus favors als qui naixeran després, i els diran: "El Senyor ha fet tot això". R.

la presència de nous membres en una família porta, per si mateixa, un redescobriments del significat de la família. ¿O no ho hem experimentat tots quan, per exemple, han vingut infants a alegrar les nostres llars, o les dels nostres familiars? Tot d'una, la simple presència d'aquell infant ha fet vibrar, en el més profund, la vinculació de la cam i de la sang.

Malgrat no tenir neòfits, tota comunitat pot també fer aquest redescobriments. Avui és un dia particularment dedicat a fer-lo, seguint les paraules de Jesús: Ell és el cep, i nosaltres les sarments. Entre Ell i nosaltres corre una mateixa vida, que ens ve d'Ell, perquè sense Ell no podem fer res. Aquestes comparacions es refereixen ben bé a l'Església.

• La vinya

"Així com en l'Antic Testament la revelació del Regne se'n proposa tot sovint en figures, així també ara l'íntima natura de l'Església se'n dóna a conèixer per mitjà de diferents imatges preses ja de la vida pastoral o de l'agricultura, ja de l'art de la construcció... Així l'Església és un conreu o camp de Déu (1 Cor 3,9). Aquest camp, l'Agricultor celeste l'ha plantat com una vinya estimada (Mat 21,33-43 i paral·lels; vegeu Is 5:1 i següents). El cep veritable és el Crist, que dóna vida i fecunditat a les sarments, és a dir, a nosaltres, que per mitjà de l'Església, restem en Ell, i sense el qual res no podem fer (Joan 15,1-5)". Fins aquí la Constitució sobre l'Església, del Concili Vaticà II, "Lumen gentium", n. 6. És l'explicació del text evangèlic d'aquest diumenge.

Molt abans, però, que la "Lumen gentium", els artistes medievals havien deixat plasmada aquesta imatge en el mosaic de l'absis de la basílica de sant Climent, a Roma. Encara avui, quan hom entra en aquesta església, queda sorprès per la grandiositat inesperada i l'originalitat d'aquest mosaic: en el centre, Jesús a la creu, amb la Mare de Déu i sant Joan al costat; distribuïts sobre els braços de la creu, dotze coloms com a símbols dels apòstols. Però el més interessant és que, de la creu de Crist, sorgeixen les branques d'un ample cep, que ocupa tot l'absis, harmònicament distribuït. Una llegenda completa les imatges; traduïda del llatí, diu: "Compararem l'Església de Crist a aquesta vinya; la Llei (mosaica) la va assecar, però la Creu de Crist l'envigoreix".

"EL SEU MANAMENT ÉS QUE CREGUEM I ESTIMEM"

Creure i estimar: les dues dimensions inseparables de l'existència cristiana. L'estimar manifesta la fe, i la fe motiva l'estimar cristià. La presència de l'Esperit és presentada com quelcom d'experimentable. En efecte: el fet de creure i d'estimar és una testificació de que quelcom superior a les nostres possibilitats humanes actua en nosaltres. Les afirmacions de l'apòstol estan lluny d'una visió només humanista de l'amor...

Lectura de la primera carta de sant Joan (3:18-24)

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot.

Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

"QUI ESTÀ EN MI I JO EN ELL DÓNA MOLT DE FRUIT"

Reunits en una sola lectura es poden llegir avui les dues parts del discurs de Jesús als deixebles, centrat en la imatge del cep i les sarments. Això ajudarà a comprendre el sentit de

• La realitat

Difícilment podríem trobar un comentari més sòlid a les paraules de Crist. La vida de l'Església ve del misteri pasqual del Senyor, amb tota la seva realitat històrica, i amb tota la seva força transhistòrica. Per això el mosaic és notablement realista. A diferència d'altres representacions, l'artista ens presenta a, Cant Climent, l'escena mateixa del Calvari, anticipant-se al que serà habitual en els "calvaris" del renaixement i del barroc, sobretot.

Aquest misteri de Crist és el centre de la predicació apostòlica. Com coloms missatgers, els dotze de la història de Crist són encarregats de portar l'evangeli de la pau, el testimoniatge de tot allò que han vist, des del baptisme de Joan fins a l'ascensió i el do de l'Esperit. Sense la predicació apostòlica, l'Església no és convocada, encara que la força vital li vingui de la creu del Senyor gloriós.

L'Església, finalment, és enviada per omplir-ho tot. La missió de l'Església no és pas "selectiva": aquí predico, aquí no predico; aquests homes són estimats per Déu, aquests no ho són... No. "Aneu, doncs per tot arreu i fer deixebles tots els pobles!" Per això la vinya omple tot l'absis. El salmista, parlant d'Israel com d'una vinya, cantava ja aquesta ufana: "Un cep va portar d'Egipte... Els seus pàmpols cobriren l'Ombra les muntanyes, amb la ufana de les sarments cobrí els cedres més alts; els seus brots van créixer fins al mar, els seus plaçons fins al Gran Riu" (Salm 79).

• Comunió

L'Església és, realment, comunió. Comunió amb Crist, que li dóna vida, en l'Esperit. Comunió que es fa per la predicació apostòlica i la professió de la fe en visibilitat. Comunió en la vida divina que arriba sobretot per l'acció sacramental de Crist: el Baptisme, la Confirmació, l'Eucaristia... Comunió que es viu en l'amor generós i fidel, a la paraula de Déu i als germans.

I aquesta comunió no convida a tancar-se en una contemplació egoista del do lliurat. Precisament perquè l'arrel vital de la vinya és el sacrifici del Crist lliurat per la vida del món, els que vivim aquesta comunió estem necessàriament oberts a la missió.

l'amor que Jesús vol que es mantingui en els deixebles, i la raó profunda de l'ésser de l'Església: viure la comunió amb Jesús.

Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (15:1-8,9-17)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: "Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dóna fruit en mi, el Pare la talla, i la que dóna fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit, perquè sense mi, no podrieu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'assecarà. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus". "Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres, els qui m'heu escoltat. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mando: que us estimeu els uns als altres."

LA BÍBLIA A L'ABAST

La creu no és la cara

El salm 21 és el que Jesús recitava a la creu durant la seva agonia (Mt 27:46 i Mc 15:34). És la pregària —l'elogi— d'un home just, que se sent abandonat de Déu, i se'n queixa anegat en un mar d'amargor, i alhora, tot i la seva perplexitat, des d'una actitud de franquesa heroica, no exempta de confiança. ¿El va recitar tot sencer, aquest salm? Si hagués estat així, tindríem que a la creu, Jesús després de "dir" amb valentia i amb confiat atreviment filial la seva situació concreta —la creu—, hauria acabat fent una acció de gràcies per l'obra de la salvació, tal com fa el salmista en la segona part del seu poema (vv. 23-32). Aquesta segona part, que avui el salm responsorial ens fa recitar com a salm pasqual, és la que ens mostra la cara de la moneda de la salvació. Així, contràriament al que solem fer en presentar una moneda, la salvació de Déu ens és presentada per la creu com a camí per aconseguir-ne la cara. La creu és el primer moviment del "pas" —la Pasqua— que no serà complert fins que no posem el peu sobre la terra ferma de la salvació. Enmig hi ha quedat la mort —és la situació de desequilibri— que és on podríem haver-nos perdut per sempre, si Jesús no hagués fet "el pas" cap a la vida, amb tot el coratge i la confiança de la seva actitud d'obediència filial a la voluntat del Pare. Les lectures d'avui estan totes plenes d'exemples d'aquesta asseveració: per la creu a la cara, per la mort a la vida. La cara de la salvació, però, no és la mort, sinó la vida.

En la lectura dels Fets dels Apòstols, ja hi trobem aquesta dialèctica "creu-cara": **Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien** (9:26). El futur Apòstol dels Gentils, ja en "intentar" d'incorporar-se als creients, es topa amb la creu: és rebutjat. La por de l'Església barra el pas al qui

Cara i creu de la salvació

(Salm 21 -H. 22-: 26b-27. 28 i 30ab.
30c-32 R.: 26a)

JOSEP M.º ARAGONÈS

Jesús havia cridat personalment. La "cosa" no pertany únicament a la realitat "d'aquell temps". També ens ateny a nosaltres. És el que formula la pregunta: Qui mana a l'Església? I tots diem ben convençuts: l'Esperit Sant. ¿Es tracta, però, d'un convenciment total, o sols d'un convenciment teòric i ben intencionat? A l'evangeli serà Jesús mateix qui ens donarà la solució exacta a aquesta tensió. Llegiu, si us plau, amb molta cura tota la lectura. Poseu, però, tot l'èmfasi als vv. 4-8. Aquí hi trobem una crida ben forta a prendre's seriosament la situació d'estar constantment atents al que la paraula de Déu ens diu i a avançar amb coratge pels camins d'una constant conversió, tant personal com eclesial. Llavors arribarem a la "cara" del misteri pasqual viscut amb convicció per l'Església. I que el salm responsorial ens diu amb el v. 26b: **Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos.**

Pasqua sempre és missionera

El misteri pasqual porta al seu si una enorme càrrega missionera. Jesús no mor i ressuscita per a ell, sinó en benefici dels altres: **Això és la meua sang, la sang de l'aliança vessada per tots els homes**, que llegiem precisament enguany en la narració de Marc (14:24). La creu ens projecta a fora de nosaltres mateixos. Paradoxalment, el crucificat —Jesús, que es

deixa afixar a l'arbre de la creu— és l'anti-goista típic. Per això la mort no el pot retenir, i la força de Déu l'empeny a res suscitar. Ell que, davant dels fidels ofereix el sacrifici promès (v. 26b), es dona com a aliment als humils —aquells que en el "magníficat" es diu que Déu els ha sadollat de béns: **En menjaran els humils fins a saciar-se** (v. 27a). El misteri pasqual es fa eucaristia: **lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen** (v. 27b). Per penetrar a fons en l'acció misteriosa de la celebració eucarística cal partir d'un desig inicial: buscar sincerament el Senyor. És l'actitud de la conversió. Veure i mirar el món des de l'òptica de Déu. Llavors la celebració eucarística posa en acció tot el seu cabal missioner: **Parlaran del Senyor a les generacions que vindran, i anunciaran els seus favors als qui naixeran després, i els diran: El Senyor ha fet tot això** (vv. 31-32). Una altra vegada ens trobem amb la creu i la cara de la moneda de la salvació. És que en la nostra condició de persones sotmeses als límits del temps i de l'espai, arribem a Déu a través de mediacions diverses. El fet de la celebració —la litúrgia— eucarística n'és una i molt important. Mediació que moltes vegades resulta feixuga, ens pesa com una creu, més encara, ens afixa a la creu de Crist, que alhora ens projecta com una força centrífuga cap a la comunió amb els germans, que ens porta a la comunió amb el

Pare, a la cara de la moneda de la salvació.

Ressuscitar els morts

Fins les cendres de les tombes l'adoraran, s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols (v. 30a). La força lírica d'aquest vers és impressionant. Jesús ha convertit en realitat la imatge poètica del salm. I no sols alçant-se ell del sepulcre, sinó fent que se n'alcin tots els morts. Els morts del cos i els de l'esperit. És el que ens diu el v. 28 del salm: **Ho tindran present i es convertiran al Senyor tots els països de la terra; es prosternaran davant seu gent de totes les nacions.** Massa sovint som pessimistes a l'hora de parlar d'evangelització. En parlem com si es tractés d'allò impossible de ressuscitar un cadàver. Però allò que és impossible als homes, és possible per a Déu (Llc 18:27). El que passa és que Déu no s'obstina a revifar cadàvers. Déu ressuscita els morts. Els fa donar el pas de la mort a la vida per sempre. I aquest pas —la Pasqua— no espera fer-nos-el donar quan deixem irremediament al darrera la nostra existència terrenal: ens porta a donar-lo —a celebrar vitalment el misteri pasqual— quan renaixem per l'aigua i la paraula en el baptisme. El baptisme de les persones, pel ministeri de l'Església i per la força de l'Esperit, i el baptisme dels pobles, pel testimoniatge fidel i valent dels deixebles de Crist, que, enmig del món, viuen ardidament el seu baptisme i fan que d'un món en cendres s'alcin pobles de creients per adorar Déu. En la seva agonia, Jesús, poc abans de baixar a la pols del sepulcre, resava amb les paraules del nostre salm, bo i posant en relleu les dues cares de la moneda de la redempció: l'angoixa de la creu i la joia de la resurrecció. Així desvetllava la humanitat que dormia en la pols del pecat i la feia posar dempeus davant el Déu de la vida.

CULTURA CIENTIFICA

El cervell i l'ànima humana

1. L'òrgan més important de la vida humana

Després d'haver parlat del meravellós món de la cèl·lula, hem cregut que seria bo parlar de l'òrgan responsable del funcionament harmònic del conjunt format per les cèl·lules que componen el cos humà. Aquest tema està connectat amb l'anterior i pensem que resultarà interessant per als nostres lectors, però hem de confessar que ens fa una certa por encetar-lo, ja que presenta moltes dificultats. Tanmateix ens hem decidit a fer-ho, i demanem disculpes si la nostra exposició no és prou completa. Creiem que valia la pena, ja que el cervell és un tema d'actualitat; avui dia se sent parlar molt dels "cervells mecànics" o d'"intel·ligències artificials" i això pot induir a l'error de creure que l'home pot arribar a construir artificialment una màquina semblant en tot al seu propi cervell. Serà bo, doncs, mostrar la diferència que hi ha, per evitar el malentès i l'error.

Un cervell humà no és un ordinador

Per més evident que sigui que una màquina construïda per la indústria de l'home no pot tenir sentiments, ni pot estimar, ni pot penedir-se de malifetes, ni pot tenir consciència d'ella mateixa, hi ha qui creu que el cervell

humà no és més que una màquina; molt més perfeccionada, és clar, que qualsevol centre d'informàtica, però al cap i a la fi màquina. Fins i tot hom ha escrit que no és llunyà el dia en què es fabriqui un cervell mecànic capaç de totes les operacions que realitza un cervell de persona. Com que certes operacions cerebrals —precisament, és clar, les mecàniques— ja són realitzades amb més perfecció i rapidesa pels enginyers anomenats "ordinadors" que no pas pel més veloç calculista humà del món, hi ha qui té l'esperança que també algun dia hom trobi la manera de "programar" les altres "operacions" del cervell d'un home. Però aquestes altres "operacions" no són operacions matemàtiques o lògiques com les que fan els ordinadors: hi ha una diferència essencial entre fer una multiplicació o construir un raonament amb unes premisses, i percebre la pròpia existència o tenir un sentiment d'afecte envers algú.

Un cervell humà no és tampoc un cervell de bèstia

Aquí cal afegir que tampoc no hem de caure en l'equivocació de creure que el comportament del nostre cervell s'explica només per un conjunt de reac-

FRANCESC NICOLAU
Professor de Facultat de Teologia
de Catalunya

cions purament biològiques, com les de qualsevol altre animal. No es pot dir: "d'acord que les màquines no poden tenir sentiments perquè sentir-hi és propi dels éssers vius; però els sentiments de l'home són com els dels altres animals: quan un gos, per exemple, mostra afecte envers l'amo o se'n va amb la cua entre cames quan és pegat per una malifeta, fa una acció del mateix ordre que quan un home estima Déu o es penedeix dels seus pecats". Això és fals perquè entre el comportament irracional de la bèstia i el racional de l'ésser humà hi ha un abisme, que no és pas un mera diferència de grau. Certs actes humans són essencialment diferents dels altres animals. Fixem-nos, si no, en les distintes funcions del nostre cervell: a) càlculs o operacions lògiques; són màquines i també les fan els ordinadors; b) relacionar-se amb l'exterior, sentir-hi, coordinar les funcions del cos; accions que també fan les bèsties; i c) tenir consciència d'un mateix, estimar en el ple i més noble sentit de la paraula, percebre la responsabilitat de les pròpies accions; actes específics de l'ésser

humà, o millor dit de l'ésser racional (els àngels, que són racionals, també són capaços d'aquest tercer grup de funcions).

Aquests tres conjunts de funcions són essencialment distintes. Del fet que uns ordinadors siguin capaços de càlculs complicadíssims no es dedueix que tinguin consciència, com tampoc dels grinyols d'un gos bastonejat no podem treure la conclusió que l'animal tingui penelement moral d'haver fet una mala acció. És veritat que en el llenguatge ordinari designem de vegades amb el mateix mot "pensar" o "pensament" aquestes coses tan diverses: si un càlcul de pressa diem que és llest o ràpid de pensar, si un no es fixa en el que veu diem que pensa poc, i diem també que no pensa aquell que comet una mala acció. Precisar bé què vol dir "pensar" i quina mena de pensament és l'específicament humà ajudaria certament a veure que no es pot confondre l'activitat mental exclusiva de l'home amb les que porten a cap una calculadora o una bèstia.

I cal, encara, afegir un altra cosa: aquelles accions del cervell humà que no són del mateix ordre que les dels animals no són només actes del cervell. Sabem que el cervell les realitza vivificat o informat per un principi

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1,20

que no és purament material; són principalment actes de l'esperit humà, que estant unit al cos formant una unitat substancial, necessita, això sí, d'aquest òrgan per a actuar. Precisament l'indole espiritual del tercer grup de funcions mostra que l'home no és només matèria. Les soles reaccions físico-químiques —i, si voleu, també biològiques— que tenen lloc a les cèl·lules del cervell no poden explicar la naturalesa d'aquests actes que l'home sol, entre tots els animals, és capaç de realitzar. Així ho ha afirmat la sana reflexió filosòfica sensata. Els materialistes que diuen que la matèria sola ja ho explica tot no poden explicar el fet d'una manera convincent.

Però tot això és avançar idees que hauran d'anar sortint al llarg dels nostres articles. Amb aquesta nova sèrie pretenem dues coses: 1.º: mostrar que la complicació del nostre cervell va més enllà d'un simple atzar i demostra la saviesa amb què ha estat construït, i 2.º: fer palès que, malgrat la complicació d'aquest òrgan, l'home té unes potencialitats que no poden explicar-se per la sola activitat cerebral.

Començarem per la història de què ha pensat l'home al llarg dels segles de la seva pròpia activitat mental i del seu cervell.

Vida Creixent

Moviment cristià de gent gran

“Només els senzills que acceptin un petit esforç de CREIXENÇA en l'amor i en la felicitat, coneixeran la joia de la Pasqua”.

(A Catalunya Cristiana, n° 439, pàg. 17)

Els grups aprofundiran en aquest tema durant el curs vinent

Els coordinadors del moviment redacten un document sobre l'espiritualitat

Els qui tenim ocasió de seguir la mitja horeta d'espai religiós que, un cop a la setmana, s'ofereix a TV3⁽¹⁾ haurem pogut observar que dels testimonis de fe que hi exposen alguns creients, no n'hi ha cap que s'expliqui seguint unes definicions prèviament codificades o formulades. Ja se sap que una cosa és la fe —i aquesta sí que conté uns dogmes ben determinats— i una altra són les formes en què aquesta fe cadascú la manifesta a través de les pròpies vivències.

Quelcom semblant potser es podria dir de la forma com es viu l'espiritualitat, la qual, a més del caràcter personal, pot ser que s'expressi alhora amb una certa coincidència de formes entre els diversos grups humans, segons l'edat, la cultura, l'ambient, en definitiva, segons quins siguin els trets que caracteritzen i agermanen els components d'aquests grups.

Per les raons exposades, en la

darrera reunió de Coordinadors de “Vida Creixent” de les diòcesis catalanes, celebrada el mes passat, hem encarrilat les nostres reflexions sobre aquest objectiu del nostre moviment, l'espiritualitat —que és el que ha d'alimentar els altres dos, el de l'amistat i el de l'apostolat—. Per això, a més d'haver redactat entre tots un document, que pretén anar “més enllà de les definicions” teòriques, s'ha pres l'acord que el temari d'estudi per a les reunions dels nostres grups, el curs vinent sigui dedicat a l'aprofundiment d'aquest objectiu, cabdal per a la nostra vida de cristians i tenint en compte els trets que caracteritzen la nostra edat.

Factors que ens poden ajudar a viure la nostra espiritualitat

Les persones grans disposem

de més temps, de més llibertat i comptem amb un passat que, a la vegada que ens ha de fer sentir més responsables, ens dona capacitat per a saber afrontar amb serenitat i lucidesa les realitats actuals i a mirar d'aportar serenitat i seny a les realitats futures.

D'altra banda, com bé diu Guittou en el seu conegut llibre “La missió profètica dels laics”, no hem pas de pretendre actuar com uns “preveres minvats o disminuïts”, sinó que ens hem d'aplicar en les virtuts quotidianes que ens són pròpies i cultivar “una espiritualitat feta servei fins a la plenitud”.

Recolçant-nos en l'exemple de Maria, peregrina en la fe i primera deixeble de Jesús, hem de fer un esforç continuat de conversió, mitjançant una sòlida formació cristiana que, superant devocions o pràctiques rutinàries, es recolzi en la Paraula i els Sagraments de tal manera que ens empenyin a fer

present el Regne, dins i fora de nosaltres, utilitzant els mitjans al nostre abast, des de l'oració fins a l'acció i des de la presència testimonial a la intervenció en les realitats temporals, aportant respostes creatives, vives i adaptades als signes dels temps. Fins i tot procurant convertir en una veritable espiritualitat apostòlica les limitacions o xacres que el pas dels anys poguessin imposar-nos.

Amb això, i amb el que resulti de les reflexions que es facin a l'in-

terior dels nostres grups, voldríem aportar, allò que se'n diu, el nostre granet de sorra perquè en un dia no massa lluny sigui configurat i definit com una mena de tractat sobre com viure l'espiritualitat en l'etapa madura de la vida, en la qual l'esperit, que és el que ens acompanya sempre, prevalgui sobre les coses que són efímeres i caduques.

(1) Cada diumenge, a 3/4 d'onz del matí, “Signes del temps”.

Visquem la felicitat

Procurem-nos un lloc on viure feliços, sense amoïnar els altres.

Més que mai ens cal ser optimistes, mirar sempre endavant i fer per manera d'oblidar tota tristesa ja passada. Fixar-nos més, i tan sols, en la cara bona de les persones i de les coses.

Em faig càrrec que no tothom frueix d'una bona salut i que, en canvi, són nombroses les persones que, mancades de forces físiques, no es poden valer per si mateixes.

Una altra realitat ben colpidora és la dels vells que “fan nosa” i que no són tractats amb l'afecte i la delicadesa que mereixen i hi tenen perfecte dret. En tant que adreço una fervorosa crida a tothom perquè se'ls tracti amb la consideració i la manyaguera que necessiten com el pa de cada dia, em permeto alhora indicar als meus amics de la dita Tercera i Quarta Edat unes recomanacions per mitjà de les quals poder ajudar aquelles persones d'edat avançada que no els manqui mai la felicitat, la pau i la tranquil·litat d'esperit:

1. Deixar que el món vagi donant tombs. Qui més qui menys, tots haurem pogut fer la nostra vida i haurem fruit, poc o molt, de les poques coses bones d'aquest món. Deixem que siguin ara els joves els qui es muntin un món al seu albir i al seu gust; seran ells els qui recolliran els fruits dels seus encerts o el fracàs dels seus errors.
2. Procurem-nos un lloc on poder viure feliços,

sense amoïnar els altres i procurant que tampoc els altres no ens destorbin.

3. Evitem d'avançar-nos a donar el nostre parer. Fem-ho només quan se'ns demani, i no ens preocupem massa de si ens en fan cas o no.
4. Si alguna vegada se'ns mostra poc respecte, procurem no donar-hi excessiva importància. Fem valer els nostres drets legítims tan sols en el cas que la falta revestís un caràcter realment greu i ofensiu.
5. Si les forces ens fallessin i les xacres no ens permetessin fer grans coses pel Regne de Déu, fem-li l'obsequi de la nostra obediència i paciència. Recordem que Déu no ens demana res més enllà de les nostres possibilitats. Com diu el vell refrany, de la necessitat fem-ne virtut.
6. Fitem el nostre esguard en el futur amb esperança. El nostre Pare del cel ens té sempre ben oberts els seus braços per a rebre'ns i donar-nos el premi que puguem haver merescut per alguna de les obres bones que haurem fet.

Tinc plena confiança que aquests consells no faran cap mal a ningú i, en canvi, és possible que aprofitin a molts.

JOSEP PASCUAL BENABARRE
Pvre. Consiliari-Diòcesi de Lleida

Fortalesa

Si la fermesa d'ànim és sempre necessària, ho és molt més quan s'arriba a elevades cotes de la vida en què les cames flaquesen, el cap dona tombs i l'entorn sembla que trontolli.

Afrontar amb coratge el perill i les dificultats, i suportar l'adversitat amb fermesa és propi de persones amb esperit fort.

Hi ha persones, però, que es fan el seu propi baròmetre: a un matí joïós ja assenyalen un trist capvespre, o en un migdia esperançat anuncien una nit angoixant...

Tenir fortalesa és saber estar a les verdes i a les madures, no fer cas del dir de la gent, saber escoltar i arriscar-se a donar un parer, ser perseverant i pacient en un ritme de vida que eviti, alhora, l'anquilosament dels ossos i el de la ment...

És fortalesa saber esperar sense temors, saber acceptar sense angoixa, saber viure l'avui amb plenitud i si és possible sense enfurismar-se amb l'entorn, que en realitat sol ser menys hostil del que hom el judica.

La fortalesa no té res a veure amb aguantar impassibles, impertorbables o com si fossim insensibles a tota realitat punyent. Som humans i per tant no ens pot ser aliè tot allò que és humà... És ben humà el fet de plorar o de riure..., és humana la joia i la tristesa... però la nostra humanitat, gràcies al Crist, pot participar de la seva divinitat i, per tant, som capaços de superar-nos i de lluitar esperançats més que resignats, soferts però no impàvids...

El Senyor és la nostra fortalesa; i és en la nostra feblesa on radica la nostra fortalesa: Ell és la nostra roca i el nostre refugi. David, que confiava en Déu, vencé Goliath confiant amb la seva força i les seves armes. Pau deia que tot ho podia en Aquell que el feia fort (Flp 4,13). Esteve, apedregat, se sentia fort contemplant els cels oberts, i perdonava els seus botxins...

Els cants de gesta no són sinó poemes de lloança als coratjosos... Avui es podrien escriure moltes rondalles ben curulles d'herois que passen desapercebuts, saturats d'anys i de nafres, però plètòrics d'esperança i de bon humor... Per què no provem de ser un d'aquests?

LLUÍS ANTONI

PELEGRINATGE AL SANTUARI DE NÚRIA

Dia 7 de maig de 1988

Organitzat per la PARRÒQUIA DE NTRA. SRA. DE NÚRIA, de Barcelona, per als seus feligresos i per a totes les persones que ens vulguin acompanyar, amb motiu de l'Any Maria i amb l'assessorament dels “AMICS DE NÚRIA”.

Preu: 3.150 Ptes., tot inclos.

PER A INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS dirigir-vos a la parròquia de Ntra. Sra. de Núria, carrer Bon Pastor, núm. 7, despatx dels “AMICS DE NÚRIA” (Auditori), els dimarts de 5 a 8 de la tarda i el dijous de 4 a 7. Telèfon 200 01 67. La inscripció es tancarà el proper dia 30 d'abril.

US HI ESPEREM A TOTS!

El dia 1 de maig es fa una col·lecta per als projectes de finançament que proposa la campanya

"Catalunya Solidària" i els cristians

La Santa Seu col·labora a la campanya europea i ha recomanat vivament a les Esglésies locals que hi participin i que a més hi dediquin un diumenge.

El president de la Conferència episcopal Tarraconense és membre del comitè d'honor de la campanya catalana. Els representants de "Catalunya Solidària" en van informar els nostres bisbes durant la darrera reunió d'aquests. Els bisbes s'hi van adherir cordialment.

El diumenge dia 1 de maig concentrarà la solidaritat de l'Església catalana, amb pregàries, informació, dejunis, i totes les iniciatives que a cada lloc es decideixin. També es recomana per a l'1 de maig una col·lecta per als projectes de finançament que proposa "Catalunya Solidària" —un d'habitatge a Viacha (Bolívia) i un altre de salut a Turkana (Kenya), amb participació de cooperants catalans.

El cardenal Jubany dedicarà una de les seves "Glosses" dominicals a "Catalunya Solidària", i semblantment faran altres bisbes.

A la reunió amb els bisbes també s'acordà que els "Fulls dominicals" de Catalunya donarien suport a la campanya. També ho faran els programes religiosos de TV3 i de Catalunya Ràdio.

"Missa Dominical" informarà d'aquestes celebracions de l'1 de maig, amb suggeriments per a l'homilia i les pregàries.

Altres col·laboracions

Diverses entitats i moviments cristians han expressat ja la seva adhesió i ofert la seva col·laboració (llista no exhaustiva): Facultat de Teologia, Unió de Religiosos/es, Minyons escoltes i guies Sant Jordi, Coordinadora de grups parroquials Tercer Món, JARC, CCU, Coordinadora catalana de colònies, CVX Berchmans, Cristianisme i Justícia, ICESB, Consell Pastoral de l'arxidiòcesi de Barcelona, MUEC, Pax Christi, Comitè Oscar Romero, Hora-3, JOBAC.

Confïem en la vostra col·laboració!
Moltes gràcies!

ROVIRA BELLOSO

JAUME LORES

JORNADES DE PASTORAL RURAL
Begues, 13, 14 i 15 juny. Tel. (93) 891 02 65

Trobada de monitors del Moviment de Centres d'Esplai Cristians

"Cal un tarannà ètic contra tota marginació"

Fa uns dies, uns 700 monitors del MOVIMENT DE CENTRES D'ESPLAI CRISTIANS de la Diòcesi de Barcelona s'han trobat a Fresser-Ter (Ripoll). El lema de la trobada era "Per la dignitat, lluitem contra la marginació". Enguany han continuat treballant el tema de la marginació, però ara des d'una òptica aplicada directament al centre d'esplai, als infants, adolescents, joves i a l'equip de monitors. El treball i reflexió s'ha centrat sobre tècniques d'observació del grup, estratègies d'integració, marginació i disminució, marginació i drogaaddicció,... Aquesta tasca pretén assumir compromisos concrets dels equips de monitors en la lluita contra la marginació; ja el curs passat diferents grups varen realitzar activitats en barris problemàtics.

En la taula rodona central hi varen participar Conxita Mata (Directora del Centre Obert Joan Salvador Gavina), Pius Fransoy (Cap del Servei de Centres de D.G. Protecció i Tutelar de Menors) i Albert Bayot (Monitor d'activitats amb disminuïts).

La trobada va tenir estones de debat, de pregària, de celebració, de gresca... essent molt profitosa per al treball que dia rera dia anem realitzant en els nostres centres d'esplai.

700 monitors varen dir: "NO A LA MARGINACIÓ".

Publiquem una part del manifest que el Moviment ha fet públic després de la reflexió col·lectiva que s'ha fet sobre el tema de la marginació.

Ja fa més de dos anys que el MCEC va iniciar un procés col·lectiu de reflexió, de treball i d'estudi, que ha anat dels centres a les zones i de les zones a les Jornades d'Esplai i Colònies (les JORESCO) de 1987 i la d'enguany 1988, com a trobada central del Moviment.

No és un procés nou, no és una qüestió nova. El tema que ha mogut tota aquesta reflexió i treball: la marginació, ha estat preocupació tradicional del món de colònies i d'esplai que mai no ha perdut, ni pot perdre, el seu sentit de la promoció humana social i cultural de tots els infants amb els quals treballa.

Però hem sentit la urgència, hem sentit una interpel·lació al fons de la nostra consciència humana i al fons de la nostra condició de cristians.

El món, el país, el barri, l'Església, el centre són les persones. El món, el país, el centre, no van endavant si les persones no hi van. No anem endavant si deixem gent pel camí.

La marginació és un atac a la dignitat humana. No solament a la dignitat de l'ésser marginat, és el mateix concepte de dignitat humana que queda en entredit per les situacions de marginació que els mateixos homes generen i continuem generant.

Per això ho hem dit i ho hem repetit, per això ho hem escrit i ho hem escampat arreu.

Al llarg d'aquest procés hem sentit també la urgència dels fets, la urgència de l'acció, la urgència de la lluita.

La reflexió ens porta al compromís. El compromís ens ha de dur a l'acció.

Hem dit: CAL UN TARANNÀ ÈTIC CONTRA TOTA MARGINACIÓ i ens comprometem i treballarem per fer néixer unes noves actituds personals per aprofundir i afrontar d'una manera més nova i més radical:

La relació amb l'altre, l'acolliment, l'obertura, la donació, el servei, la caritat i l'amor com a referència darrera que ha de donar el sentit a tot allò que puguem fer. Sense l'amor res del que fèssim no tindria cap valor.

L'acció ens crida i el compromís ens empeny en la direcció de fer dels nostres centres, de fer dels centres del Moviment de Centres d'Esplai Cristians, autèntics espais d'acció contra la marginació: a través de la seva acció preventiva i a través de la seva acció integradora.

* Perquè volem fer de les necessitats concretes —no ideals— dels infants el nostre primer motiu d'acció.

* Perquè l'opció evangèlica pels pobres ens fa fer allò que ningú no fa. Ens fa més necessaris allà on ningú no actua.

* Perquè hem d'aprofundir en el testimoni evangèlic i evangelitzador, perquè volem fer comunitat i fer església.

Per això hem de bastir una pedagogia de la integració, una pedagogia en coherència amb el nostre projecte educatiu.

A cada llar cristiana Catalunya Cristiana A cada llar cristiana

La formació i la informació religioses, serioses i autèntiques, són imprescindibles per viure el cristianisme dins de la societat moderna.

Aquesta és la missió de la Premsa Catòlica. Aquesta és la missió de Catalunya Cristiana

¡COL-LABOREU VÓS TAMBÉ EN LA GRAN TASCA D'APOSTOLAT DE LA PREMSA!

Ben segur que coneixeu persones que els seria interessant i beneficiosa la lectura del setmanari. Ompliu les butlletes amb els seus noms i adreces i envieu-nos-les. Nosaltres els donarem a conèixer Catalunya Cristiana i vós haureu fet un veritable servei d'apostolat.

Nom.....	Nom.....	Nom.....	Nom.....	Nom.....
adreça.....	adreça.....	adreça.....	adreça.....	adreça.....
.....tel.....	tel.....	tel.....	tel.....	tel.....
població.....	població.....	població.....	població.....	població.....
D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....
català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐

Encara podeu fer més:

A aquell amic vostre que té interès per Catalunya Cristiana, doneu-li a omplir la següent butlleta de subscripció. Envieu-nos-la.

Catalunya Cristiana Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom.....nº.....Població.....D.P.....

Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 4.680.- Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc.....Data.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa.....Agència.....
Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avís, amb càrrec al meu compte/llibreta nº..... se serveixin pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc.....Data.....

Casimir Gnanadickam, arquebisbe de Madras-Mylapore

El règim de castes perpetua l'explotació econòmica

A l'Índia només el 2,5 per cent de la població és cristiana, però s'hi veuen signes visibles de la seva existència. No és, ni de bon tros, una religió aïllada, al marge de la societat. El seu batec es fa sentir en molts racons.

L'església índia es considera encara molt clerical, excessivament. Els laics no han assumit les quotes de protagonisme que els corresponen. La mentalitat va canviant a poc a poc. Un signe d'esperança el constitueixen els sacerdots joves. Tenen molt clar que una part molt important de la població viu en la misèria i que els pobres són l'objectiu prioritari de la seva tasca pastoral.

Un periodista del diari "La Croix", Louis de Courcy, va mantenir una entrevista amb monsenyor Casimir Gnanadickam, arquebisbe de Madras-Mylapore. Ocupa el càrrec des de fa poc més d'un any i prega perquè en la societat índia es produeixin algunes transformacions.

—¿Què és el que li va cridar més l'atenció quan va arribar a aquesta diòcesi?

—La importància de les institucions religioses: escoles, ensenyament superior, hospi-

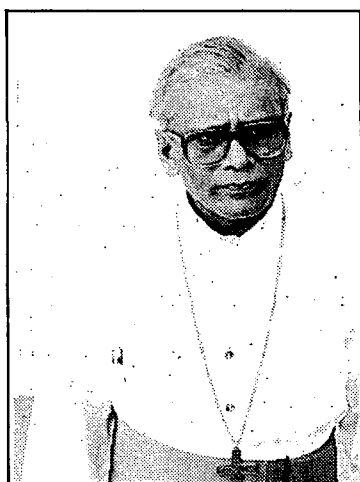
tals... Un potencial formidable. Hi ha aproximadament un 2,5 per cent de cristians a l'Índia. Aquí, el percentatge s'ha de situar en un 5 per cent. A la diòcesi hi ha 300.000 catòlics repartits a 120 parròquies. Una presència, sens dubte, important. Com que els centres d'ensenyament estan subvencionats per l'Estat, acollim tot-hom. El 80 per cent de la gent que vénen als nostres centres són hindús, però també hi ha musulmans. Tenim d'aquesta manera una influència indirecta sobre la població. Això ajuda a combatre certs prejudicis. Tanmateix, resta un llarg camí per recórrer.

—En quin sentit s'ha d'avançar?

—L'Església, aquí, encara és molt clerical. Desitjo que els laics assumeixin més responsabilitats. Deixen massa coses en mans dels sacerdots. El treball correspon tant als capellans com als laics.

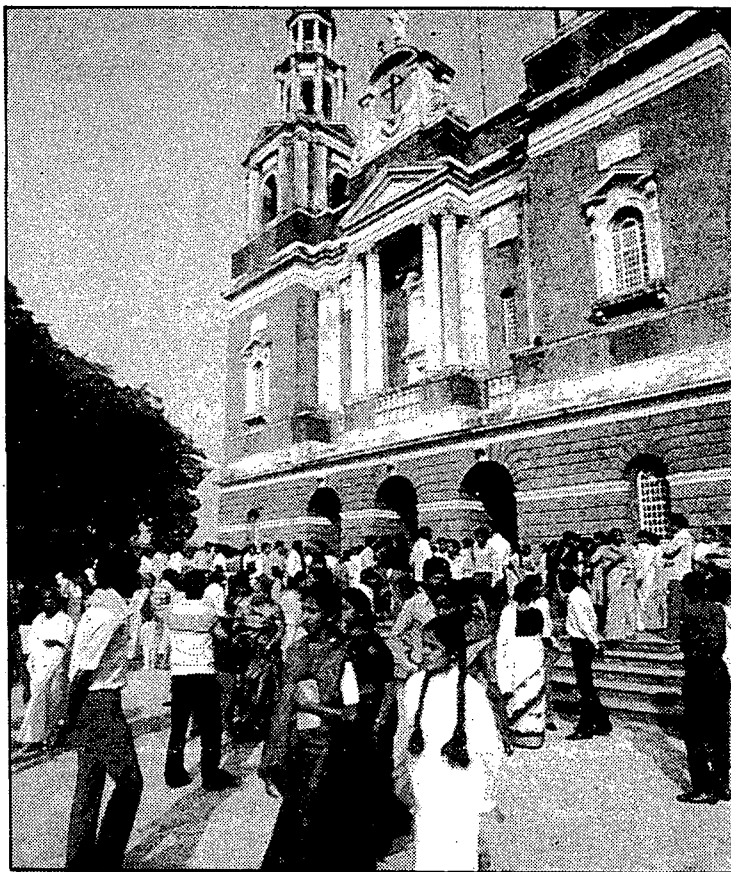
—Creu que els catòlics estan disposats a avançar en aquest sentit?

—Hi ha actualment moltes associacions i moviments de laics. En són exemples la Legió de Maria, Sant Vicenç de Paul o la Renovació Carismàtica.

Monsenyor Gnanadickam creu que els laics han d'assumir majors quotes de protagonisme.

L'Índia s'ha orientat envers la pregària, això és positiu. Però esdevé negatiu si els cristians pensen que la religió no comporta res més. Sortosament, sobretot entre els sacerdots joves, es va prenent consciència que cal anar cap a una societat més justa. D'altra banda, els laics s'han de formar i adonar-se dels valors anticristians que hi ha en la societat: penso concretament en el règim de castes. Dins i tot en l'Església les castes són molt fortes.

El 2,5 per cent de la població és cristiana.

—Pot contribuir la teologia de l'alliberament, que té molts adeptes a l'Índia, a transformar la mentalitat en el sentit que vostè desitja?

—Aquí es troba encara en els seus inicis, tot i que la major part dels teòlegs en són defensors, especialment els jesuïtes. Creiem que s'han de reduir les distàncies entre rics i pobres, però també tornar a donar el sentit de la dignitat humana a favor de tots els que estan fora de les castes, que tenen la necessitat d'aquest alliberament. Precisament en una propera reunió de sacerdots de la diòcesi hem de discutir a fons les posicions de l'església pel que fa a aquesta explotació econòmica que perpetua el règim de les castes. Les grans víctimes són els que estan fora de les castes o els baixos de casta.

—Quina és la posició del conjunt de bisbes de l'església

sobre aquest tema?

—Nosaltres no donem pas receptes econòmiques, no és la nostra missió. Repetim, però, als cristians que les distincions no tenen raó de ser. Pel que fa als que estan "fora de les castes", entenem que el govern ha fet una discriminació quan ha donat ajuts als hindús i als sikhs i no ha fet el mateix amb aquells que s'han convertit al cristianisme. Això ens sembla una injustícia.

—Té la impressió de ser entès pel Vaticà en tots aquests temes?

—Jo en vaig parlar personalment amb el Sant Pare, l'any passat a Roma. Possiblement entén tota la problemàtica, però ell sol no pot fer res. Desitjaria que el poble cristià fes pressió. Estem decidits a continuar el nostre combat i a no abandonar els "fora de castes" cristians.

L.C.

Aquest cap de setmana

Trobada General del moviment HORA-3

Els dies 29, 30 i 1 de maig se celebra a Prats de Cerdanya la Trobada General del moviment juvenil cristià HORA-3. L'encontre, que té previst una assistència d'entre 1.000 i 1.500 persones provinents de les comarques catalanes i d'Andorra és el quart dels que tradicionalment se celebren per aquestes dades.

En aquest sentit val a dir que l'edat dels qui aniran a la trobada és entre els 14 a 17 anys (membres de la branca Hora-3), els d'entre 17 i 21 anys (membres de la branca Hora-6) i els més grans de 21 anys (membres de la branca Hora-9).

A més de la gent d'HORA-3, s'ha cursat invitació a diferents responsables d'altres moviments i associacions juvenils. A hores d'ara han confirmat la seva assistència el Bisbe de la diòcesi d'Urgell, Joan Martí i Alanís, i el Director general de la Joventut de la Generalitat de Catalunya, Enric Puig.

La Trobada General d'HORA-3, la gran festa que anyalment celebra el Moviment amb els seus membres, ha tingut una evolució molt positiva. Des de la primera a Santa Cecília de Montserrat l'any 1975 (amb la presència de 250 "pioners" d'HORA-3) passant per encontres que marcaren empremta al Moviment com els de Miracle de Solsona, Poblet, Ripoll, Cardona o Cambrils.

Pla d'ajut per al barri de la Mina

La Generalitat, els Ajuntaments de Sant Adrià i de Barcelona i la Fundació Família i Benestar Social han signat un acord per al finançament d'un pla d'ajut per al barri de la Mina. Cal destacar que administracions governades per partits polítics diferents s'han posat d'acord per lluitar contra la pobresa.

El projecte d'actuacions socio-culturals, elaborat tot recollint les iniciatives de diversos veïns i entitats del barri, afecta els àmbits següents: alfabetització, infància, joventut, automina (projecte cooperatiu), moda i ètnies.

Es va acordar demanar ajut financer a la Comunitat Econòmica Europea del cinquanta per cent de l'import pressupostat, d'un total de 100.000.000 de pessetes, i cobrir l'altre cinquanta per cent entre la Generalitat, els Ajuntaments i la Fundació.

La campanya Nord-Sud aproparà la tasca de les ONG a l'opinió pública

La Coordinadora d'ONG (Organitzacions No-Governamentals) realitzarà una enquesta en la qual s'intentarà esbrinar quina és la imatge de les organitzacions no-governamentals que treballen per al desenvolupament.

En el marc de la Campanya Pública Europea NORD SUD, les ONG de l'Estat espanyol volen donar a conèixer la seva activitat. Per aquest motiu, el mes de maig hi haurà a Madrid una exposició conjunta amb estands, on els diversos organismes presentaran el seu material i informaran sobre la tasca que duen a terme.

Per una altra part, es farà una exposició fotogràfica itinerant sobre les relacions entre Europa i el Tercer Món posant-hi un èmfasi especial en el tema d'Amèrica Llatina.

Una altra exposició itinerant sobre "Voluntariat" i "Àfrica en crisi" recorrerà la geografia de l'Estat.

Una tercera exposició fotogràfica arreu de la geografia de la pell de brau, explicarà la problemàtica dels refugiats.

Amb tot, l'objectiu d'aquestes activitats és donar a conèixer una realitat llunyana a l'opinió pública i que la gent conegui aquells organismes que intenten millorar les condicions de vida de les comunitats del Tercer Món.

Antic 190

SRA. DOLORS

Compra mobles antics i tota mena de objectes antics, pisos sencers

Paguem al comptat
Tel. 201 96 30

Muntaner, 190

08036

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Ecuador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalsescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

Guardons musicals convocats per Xarxa Cultural

Josep Carreras, amb Et portare una rosa, guanya el Premi Èxit d'Or català 1987

El tenor Josep Carreras, amb la cançó *Et portaré una rosa* ha estat el guanyador del premi Èxit d'Or català 1987, guardó musical d'elecció popular convocat per Xarxa Cultural, amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, que distingeix les cançons estrenades durant l'any passat que més han agradat als ciutadans.

Dels gairebé vint milt vots rebuts, Josep Carreras n'ha aconseguit deu mil. *Et portaré una rosa*, amb lletra de Josep M. Andreu i música d'Antoni Parera Fons, ha estat editat per Zafiro i és el tema principal del treball del mateix nom.

La resta dels deu Èxits d'Or catalans 1987, elegits d'entre els mil cent cinquanta-quatre temes musicals catalans estrenats durant l'any darrer, és la següent:

- 2- Maria del Mar Bonet amb *La casa de l'amic* (Ariola)
- 3- Maria Josep Villarroya amb *Ciao Venezia* (Picap)
- 4- Raimon amb *Octubre dolç* (Le chant du monde)
- 5- La Trinca amb *Cicciolina* (Ariola)
- 6- Tomeu Penya amb *Tomeu* (Blau)
- 7- Companyia del Teatre Victòria de Barcelona amb el pròleg de *La botiga dels horrors* (Audio-visuales de Sarrià)
- 8- N'Gai N'Gai amb *Sunglasses* (Blau)
- 9- Detectores amb *No es pot fer res* (Blau)
- 10- Joan Améric amb *Papallones de verd* (Xiu Xiu Records)

Els temes *Astres* (CBS) de Lluís Llach i *Clava't* (Audio-visuales de Sarrià) de Duble Buble han estat també força votats, tot i que per haver estat estrenats durant 1986 no han pogut ser considerats Èxit d'Or 87.

Els premis Èxit d'Or 1987 seran lliurats als guanyadors el proper dia 25 d'abril, a Scala-Barcelona, en el marc de la Festa de la Música Catalana.

Els guardons musicals convocats per Xarxa Cultural tenen la funció preeminent de potenciar el coneixement de la discografia catalana editada durant l'any de referència dels premis i alhora elegir els deu temes més populars. És per això que, entre d'altres accions complementàries de les votacions, Xarxa Cultural ha editat, amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, el llibre *Discografia Catalana 1987*.

Això no obstant, i per tal de conèixer les preferències musicals dels ciutadans en cançons interpretades en llengües diferents a la pròpia de Catalunya, també s'han votat d'altres apartats de premi.

L'Èxit d'Or a la millor cançó interpretada en anglès ha estat per *What ever you need someboe*, interpretada per Rik Astley.

Quant al tema musical interpretat en castellà que més han votat els ciutadans ha estat *Así estoy yo* de Joaquín Sabina.

L'Èxit d'Or 87 a la millor cançó interpretada en qualsevol llengua que no sigui català, anglès o castellà l'ha guanyat la recopilació de les millors cançons franceses dels anys seixanta i setanta, que en versió actualitzada s'ha editat amb el títol genèric de *Salutacions als companys*.

Finalment la banda original musical d'una pel·lícula estrenada durant el passat 1987 que més ha agradat al públic, segons que es desprèn de les votacions dels premis Èxit d'Or, ha estat la del film *La princesa promesa*, composta per Mark Norkfèll.

XVIII Convocatòria

Augmentats a 4 milions els ajuts de treball de la Caixa de Sabadell

La Caixa d'Estalvis de Sabadell ha convocat els concursos per a l'adjudicació d'ajuts de treball per a la realització d'estudis socio-econòmics i culturals. L'import global assignat anualment l'ha augmentat a quatre milions de pessetes, amb una quantitat màxima per a cadascun d'aquests treballs, de quatre-centes mil pessetes i tres-centes mil pessetes, respectivament. El termini de presentació dels treballs finalitza el 31 de juliol de 1988.

La Caixa d'Estalvis de Sabadell, va instituir el 1973 una convocatòria anual d'un concurs per a l'adjudicació de subvencions per a dur a terme estudis i programes d'actuació de tipus socio-econòmic i cultural, vist el continuat nombre de peticions d'ajut econòmic que rebia al llarg de l'any, tant de persones com de grups o entitats, amb aquest fi.

En aquestes convocatòries és concreta que els treballs i els programes han d'estar relacionats amb la zona d'actuació de la Caixa (Vallès Occidental, Vallès Oriental, Barcelonès, Baix Llobregat, Osona, Gironès, Segrià, Tarragonès, Alt i Baix Empordà, la

Garrotxa, Baix Camp, Baix Ebre, Montsià, la Noguera i Urgell), si bé poden també referir-se a tot Catalunya o tractar d'un tema d'interès general. I a l'objecte d'assegurar la bona fi dels treballs, se sol·liciten sempre avals i garanties en cada cas.

Els temes dels treballs realitzats en aquests anys han estat molt diversos i ben reeixits: des d'estudis sociològics de localitats tan interessants com l'Hospitalet de Llobregat, Montcada, Santa Coloma de Gramenet i d'altres, a estudis històrics d'Osona, de Cerdanyola, avaluació dels estudis de BUP a Girona, fonètica a Lleida, literatura catalana a Tarragona... fins a la història del moviment obrer, de demografia, economia, arqueologia industrial, d'arquitectura i urbanisme, ecologia, biologia, política energètica, toponímia, lingüística, ensenyament, recursos sanitaris del Vallès...

Quant als programes, han correspost a activitats extraordinàries de molt diverses entitats o agrupacions: escoles, centres d'esplai, colònies, agrupacions de pares, de veïns, campanyes didàctiques, etc.

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

"SARDANES AL VENT"/NUM. 4.- Ha aparegut el quart volum de la col·lecció discogràfica "Sardanes al vent". En aquesta ocasió s'han seleccionat obres de quatre autors ben coneguts per les seves populars i balladores sardanes: Martirià Font, Tomàs Gil, Membrado, Carles Rovira i Joaquim Soms.

Concretament, en aquest nou disc s'inclouen les sardanes "Tres de fermes" i "Fruint de l'amistat", de Martirià Font; "Viladecavalls", "Bell Sant Just" i "Sardana Augusta", de Gil Membrado; "Els de la Gariga", "Lidia" i "El dintell d'un llarg camí", de Carles Rovira; i "Ràdio Capital de l'Alt Camp" i "Recordant l'amic", de Joaquim Soms. La interpretació musical d'aquestes deu obres que configuren el quart volum de "Sardanes al vent" ha estat a càrrec de la cobla Els Montgrins.

Totes les persones i entitats interessades en aquest o els altres volums de la col·lecció "Sardanes al vent" poden adreçar les seves comandes al carrer Viladomat núm. 55 - 08205 Sabadell, o fer-les per mitjà del telèfon (93) 711 26 06.

Per altra part, els dies 22 i 23 d'abril s'anunciaren sengles actes de presentació de dos nous discs de sardanes, editats per la Secció Sardanista del Progrés de Martorell i l'Agrupació Sardanista "La Gavarra"

de Cornellà de Llobregat, respectivament. En concret, el dia 22, a la nit, es donarà a conèixer el disc "Sardanes a Martorell", enregistrat per la cobla La Principal de la Bisbal, en un concert que la centenària cobla empordanesa interpretarà a la Sala del Progrés; i l'endemà a la nit, al Cinema Club de Cornellà de Llobregat se celebrarà una vetllada commemorativa del cinquè aniversari de l'Agrupació Sardanista "La Gavarra", amb la presentació del disc "Sardanes a Cornellà", el nomenament de les Pubilles i Hereus de la sardana de Cornellà i un concert a càrrec de la Coral Elisard Salà i la cobla juvenil Ciutat de Cornellà.

ROTLLANA 300.- El dia 16 d'abril, Ràdio Gelida oferirà l'audició número 300 de l'espai "Rotllana", informatiu de sardanes i folklore català que es difon setmanalment a través de l'esmentada emissora en una realització de Conrad Refé.

CURSETS.- L'Agrupació Sardanista d'Igualada està desenvolupant un curs de sardanes cada disabte a dos quarts d'una del migdia, a la Pista de l'Ateneu Igualadí, anunciant-se la cloenda del curs el proper dia 21 de maig.

Per la seva part, l'Agrupació Sardanista Cardedeu ensenya de ballar sardanes a gent gran cada dijous no festiu dels mesos d'abril i maig, de dos quarts de deu a dos quarts d'onze de la nit.

RACÓ DEL LLENGUATGE

El mal temps (4)

ALBERT PERA

Segons el color de la pell, les patates poden ser blanques o vermelles, però tant les unes com les altres tenen, de vegades un ingrati color verd que també les perjudica interiorment. D'aquestes patates diem que són llampades. Així mateix adjudiquem aquest qualificatiu a les persones llunàtiques i de caràcter atrabiliari.

Tota cosa ferida o perjudicada per la caiguda d'un llamp podem anomenar-la llampada. Se'm representa la tràgica silueta del Pi de les Tres Branques, un temps esponerós i significatiu de la triple vitalitat catalana i ara llampat, és a dir, malmès i mutilat, talment com si volgués representar l'estat actual de la llengua catalana, escamesca per diferents bandes contra la seva esplendor i la seva integritat.

Aquests són exemples de la parla col·loquial i popular. Si volem un mot més culte per a designar l'acció del llamp haurem de recórrer al verb fulminar, que també és possible d'emprar en sentit figurat. Hom pot fulminar amb una amenaça, com si es tractés d'un llamp. I també és

conegut per fulminant el dispositiu d'explosió dels projectils.

Bé, deixem els llamps i trons i anem cap a la blancor freda que ens porta la neu. Tots els nascuts abans de l'any 1958, podem recordar el matí de Nadal de l'any 1962. Em refereixo als de la terra baixa, on neva poc i molt de tard en tard. Quin espectacle, de moment! Quina festa! Un silenci i un tou de neu com no l'haviem vist mai. Els esquiadors corrien cap als carrers que feien baixada; mai no havien pogut esquiar sense haver d'anar lluny. Després van venir els inconvenients. El primer d'ells va ser la feina que hi havia per aconseguir una pala grossa per treure la neu per poder passar. Després, el pànic de quedar sense queviures, ja que la perspectiva era d'un aïllament durador. Les botigues es van buidar tan ràpidament com es van omplir els rebostos de les cases. Els que tenien malalts a casa, s'ha-

vien de fer receptar per telèfon perquè els metges no podien fer el recorregut habitual. Es podia sortir només a peu. Em vaig arribar fins a la botiga de material fotogràfic més propera, que havien obert excepcionalment, i vaig comprar el darrer rodet que els quedava. Entre altres fotografies, en guardo una d'un enterrament que venia d'un barri extrem fins al cementiri, amb el bagul portat per parents, veïns i amics, amb gran fatiga i esforç. Perdóneu la disgressió, però m'he embalat recordant aquells dies únics de la nevada insòlita.

Perles ortogràfiques

En un diari molt antic que ara també publica alguns escrits en català, lleigeixi unes lletres titulars grosses que diuen: L'home reflexat en la paraula. Es refereix a Jaume Melendres, guanyador del primer premi Treball. És un error molt freqüent fer servir reflexar en lloc de reflectir. Havia de dir, doncs, reflectit, i no reflexat, mot inexistent en català.

XXVII Jornades de Biblistes catalans

"Les temptacions de Jesús al desert"

L'Associació Bíblica de Catalunya convoca les XXVII Jornades de Biblistes Catalans, que se celebraran els dies 27, 28 i 29 de desembre propiament, a Lloret de Mar. El tema que s'hi estudiarà és el de les temptacions de Jesús al desert (Mateu 4,1-11; Marc 1,12-13; Lluc 4,1-13).

Hom hi espera una nombrosa participació dels biblistes de Catalunya i d'altres llocs dels Països Catalans, per l'interès que el dit tema suscita.

La vitalitat de l'Associació Bíblica de Catalunya és ben palesa

pels seus cursos d'estiu per a monitors bíblics, els seus viatges a Israel per estudiar in situ les Sagrades Escriures i les seves publicacions, sempre molt esperades. El nombre actual d'associats supera els vuit-cents.

Des de fa un temps hom treballa intensament en la traducció de l'Antic Testament, primer pas per a la publicació de la Bíblia interconfessional, al català, després del gran èxit que representen les dues edicions del Nou Testament (uns vuitanta mil exemplars) la segona del qual és a prop d'exhaurir-se.

ESTEVE SERRA PICOLA

Assessor d'Inversions

COLEGIADO N.º 416

Pagarés lletra tresor 10% net anual

Borsa: 30% net anyal demostrable

Interessos mensuals dels beneficis

Comissió: Cobrem només si hi ha beneficis.

Adreça: Princesa, 20, pral. 1.ª - 08003 Barcelona

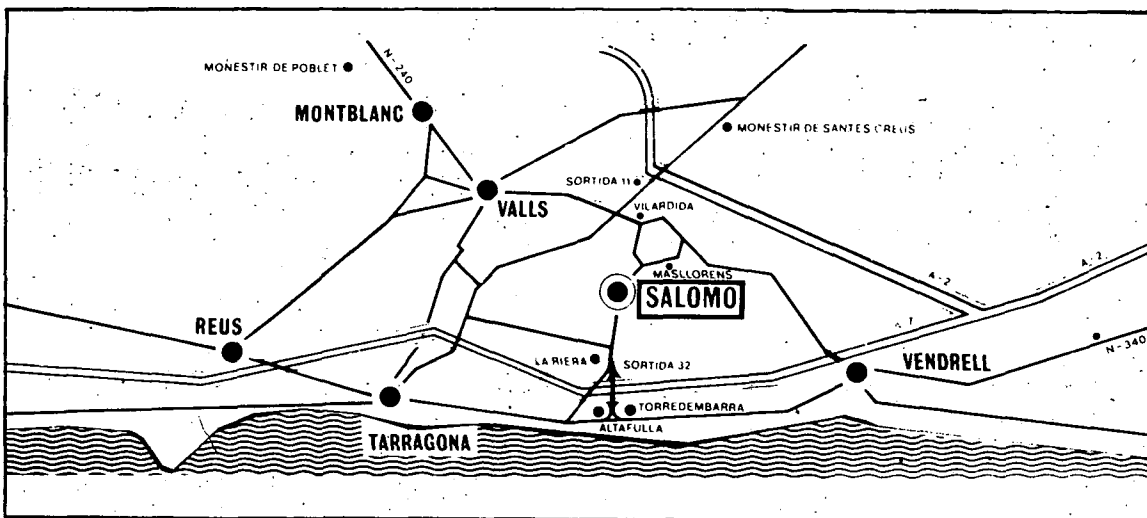
Tel. (93) 315 11 74 / 310 71 13. Telex 93.377 TXSEE

Commemoració del Mil·lenari de Catalunya

Edició Facsímil de la "Història de Catalunya" de Rovira i Virgili

Amb motiu de l'inici dels actes commemoratius del mil·lenari del naixement polític de Catalunya, la Caixa de Sabadell ha volgut sumar-se a aquesta commemoració tan significativa dedicant-hi una sèrie de manifestacions culturals al voltant de la Diada del Llibre, d'entre les quals destaca l'edi-

ció facsímil del llibre "Història de Catalunya (tria d'episodis)", d'Antoni Rovira i Virgili, amb il·lustracions de Josep Obiols, que fou publicada l'any 1933 i ara, amb la intenció de familiaritzar el gran públic amb els fets més importants de la nostra història, se'n fa un tiratge de 62.000 exemplars.

A la parròquia de Salomó

Acte sacramental del "Ball del Sant Crist"

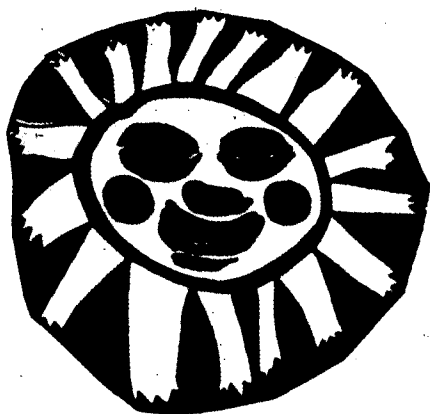
Els dies 1, 8 i 15 de maig tindrà lloc a l'interior del temple parroquial de Santa Maria de Salomó (comarca del Tarragonès), la representació de l'acte sacramental popular "Ball del Sant Crist". Aquestes representacions es venen fent d'ençà del 1972 amb motiu de les Festes de la Santa

Creu en honor d'una imatge venerada a la comarca.

La realitat és que la imatge és venerada de fa molts segles i que d'uns goigs del segle XVII se n'inspirà una obra dramàtica per a ser representada a l'aire lliure, de caràcter sedentari o itinerant. No oblidem que el

Concili de Trento va prohibir les representacions teatrals, encara que fossin de temàtica religiosa, a les esglésies. La còpia més antiga que se'n conserva, data de 1843.

La representació té lloc a les 12 del migdia i dura fins a les dues.

Rialles

Programació pel cap de setmana

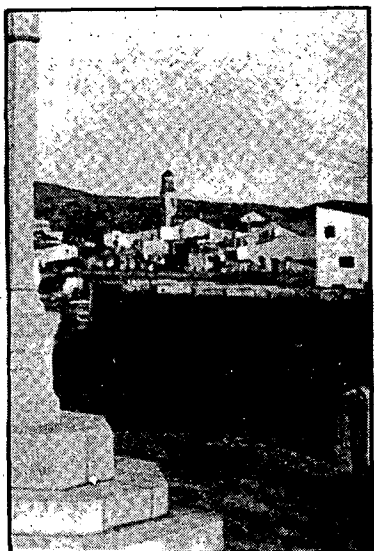
DISSABTE, 30
REUS
Teatre Bartrina, 18.30 h.
Cinema: EL LLOP SOLITARI
Iugoslava. Director: Obrad Gluscevic.

DIUMENGE, 1
BLANES
Passeig del Mar, 17 h.
Animació: ORQUESTRA GIRASOL
Espectacle: CITY KANSAS, SEW

CALAF
Casal, 18 h.
Pallassos: PEP I BOCO
Espectacle: SI PLOU, MARXEM

MATADEPERA
Pavelló Municipal, 18 h.
Inici de les activitats del Grup RIALLES local:
Teatre: TEATRE CURIAL
Obra: LA LLEGENDA DE L'ATLÀNTIDA

SABADELL
Teatre Municipal "La Faràndula", 18 h.
Animació: RAH-MON ROMA
Teatre de titelles: MARDUIX
Obra: A L'OMBRA DEL CANIGO
Espectacle en col·laboració amb la Caixa d'Estalvis de Sabadell.

PELEGRINATGE MARIÀ A MEDJUGORJE (Iugoslàvia)

pregant per la Pau del món

Del 22 al 29 de juny

(El dia 25 de juny se celebra el 7è aniversari de les aparicions)

PAU
CONVERSIÓ
FE
PREGÀRIA
DEJUNI

Anada a la Creu de Kriezevac; visita i pregària al lloc de les primeres aparicions; participació en la celebració diària per la pau del món.

Preu: 61.000 ptes. (inclou viatge en avió, trasllat amb autocar de Dubrovnik a Medjugorje, allotjament complet —excepte sopar del primer dia—).

INFORMACIÓ: AMICS DE MEDJUGORJE
(Mercè Nualart tel. (93) 410 32 65)

INSCRIPCIONS (Fins el dia 30 de maig)

Viatges MELIA, oficina de turisme religiós
(Sr. Manuel Yeste) c/ Marina, 307 entresol 3º
08025 Barcelona - Tel. 235 19 01 // 235 19 02
Places limitades

Nota: Cal portar passaport.

L'organització es reserva el dret de modificar els detalls del viatge que cregui oportuns en cas de necessitat.

COSTUMS I TRADICIONS

La Verge de l'Om féu parlar una muda

ESTEVE BÚSQUETS i MOLAS

L'església o capella de Santa Maria de "Çalom", en el terme parroquial de Montgrí, ja es troba esmentada en el segle XII. El "Çalom" es convertí en "l'Om" que es el nom de la Mare de Déu allí venerada. El seu culte assolí gran esplendor a partir del segle XV.

La troballa de dita imatge s'esdevingué, segons relata Rafael Farrarós i Puig, així: "En la propietat del terme de Ventalló coneguda per Can Perramon tenien llogada una minyoneta muda, la principal ocupació de la qual era pasturar el bestiar de la casa. Cert dia, en què es trobava en un paratge de Pelacals, notà la falta d'un bou i per més que tingué cura de trobar-lo, no va aconseguir-ho. Mentre plena d'angoixa buscava afanosament per un bosc de gran frondositat, implorant l'ajuda del Cel, veié a la soca d'un gros om una imatge de la Verge, la qual, amb paraula dolça, li digué que no calia que busqués més el bou, puix que ja estava en el seu lloc.

"Plena de confiança, tal com ho és la fe senzilla, adreçà els seus passos vers la casa dels seus amos i en arribar-hi, comprovà, plena de joia, que el bou estava mansament de cara a la menjadora, ocupant el seu lloc a l'estable, i sentint que la llengua se li destrabava, començà d'explicar, als que emocionats i admirats l'escoltaven, els fets extraordinaris de què acabava d'ésser protagonista..."

Ja podeu pensar com aital fet commogué tot-hom. Si aquella noia no hagués estat muda de nai-

xença i ho hagués explicat amb signes, hauria costat de creure. Però la Mare de Déu volgué donar-li la paraula com a signe de la providencial troballa.

La tradició continua contant com la pastoreta acompanyada de la gent de la casa tornà al lloc on hi havia l'om i, efectivament, hi trobaren la imatge. Amb tot el respecte, l'amo de Can Perramon —dit del Taronger, per diferenciar-lo d'un altre mas d'igual nom— la dugué a la masia on degudament i devotament la veneraren mentre es construïa una capella a l'indret de la troballa.

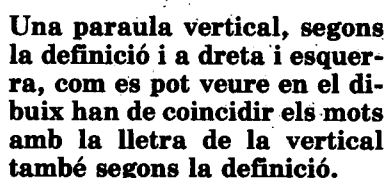
L'autor de la relació de la qual hem donat un fragment, explica que "l'any 1605 l'equivocada pietat d'un devot de la Mare de Déu va fer-li construir una imatge nova, que, beneïda pel bisbe de Girona D. Arévalo de Zuavo, el dia 7 d'agost de dit any, desplaçà del seu lloc la primitiva, que passà a un dels altars laterals".

Així, doncs, existiren dues imatges pariones fins que, el 1936, els iconoclastes se les endugueren junt amb objectes de culte i objectes d'art, ofrenats pels fidels en el curs dels anys.

Avui, una imatge nova continua essent venerada pel poble de Peracals que la té per patrona i la festeja solemnement el 15 d'agost, diada de l'Assumpció de la Verge al Cel.

El miracle és confirmat pels Goigs: "De Cabanes una muda, / Daluaire anomenada, / amb sos pares us saluda / de parlar per Vós dotada, / dels metges desenganyada / vingué a Vós, consol del món..."

Per ENRIC GRAUPERA

- 6- Element altament radioactiu.-
- 7- Desitgem.-
- 8- El contrari de l'amic.-
- 9- Àmbit cultural entre Ugarit i la frontera d'Egipte, bressol de l'escriptura alfabètica.-
- 10- Obstinada amb les seves opinions o decisions.-
- 11- Dona de molta edat.-
- 12- Fruit del qual hom té el costum i és tradicional menjar-ne per Tots Sants.

1-1.-
2-No.-
3-Dis.-
4-Tren.-
5-Emir.-

HORITZONTALS

VERTICAL: Instrumentativa.-

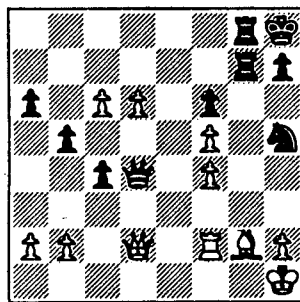
Per SNOP

IN

LA (T) TE TE RA

Per **JAUME MORA**

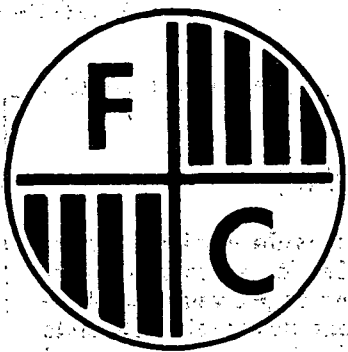
Com sempre guanya qui primer hi arriba, i ara l'objectiu és el rei blanc.

1... Td4 $\times$ e4+, 2 Df3 $\times$ e4
Ab4 $\times$ d2+, 3 Re1 $\times$ d2,
Th8d8+ blanques
abandonen.

FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•

26

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

«Grup Avant» TERRASSA

III CONCURS BÍBLIC. Tema: «MARIA EN LA BÍBLIA»

Promogut per la Federació de Cristians de Catalunya de Terrassa i amb la col·laboració del grup de Mestres Catòlics. Amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, CATALUNYA CRISTIANA, Caixa de Pensions "La Caixa", Caixa d'Estalvis de Terrassa, Banco Atlántico, Centre Social Catòlic de Terrassa, i el Consell federal de la Federació de Cristians de Catalunya.

VEREDICTE DEL CONCURS BÍBLIC

Tal com anunciàvem en el tríptic presentador del III Concurs Bíblic en el punt 9è., de comunicar públicament el veredict del Jurat, avui, i a través d'aquesta nota, queda notificat.

REPARTIMENT DE PREMIS:

DIA: 7 de maig.

HORA: 2/4 d'11 del matí.

LLOC: Centre Cultural de la Caixa d'Estalvis de Terrassa, R. Egara, 340.

RESULTATS OBTINGUTS:

6 Premis Extra (obsequi de Catalunya Cristiana), 1 per cada Bisbat, excepte Tortosa i La Seu d'Urgell que queden deserts.

PRIMERS PREMIS: 5 per cada Categoria, els quals vénen consignats al final d'aquesta nota.

ACCÈSSITS.

El punt nº 6 de les Bases deia que la Comissió Organitzadora es reservava el dret d'ampliar el nombre de premis, segons la participació i vàlua dels treballs. Doncs bé, s'ha fet una ampliació de 98 ACCÈSSITS!!! i a més a més, s'ha decidit que tots els concursants (8.036 en total), tinguin un petit record. US ENVIAREM UN CLAUER PER A CADA UN. Els que no vinguin a l'acte de repartiment us ho enviarem als Col·legis respectius. Si algú, passat una setmana, no ho hagués rebut, es prega que es comuniqui amb rapidesa. Els 98 accèssits consistiran en una BÍBLIA il·lustrada obsequi de «CATALUNYA CRISTIANA».

No volem tancar aquesta nota sense regraciar a «CATALUNYA CRISTIANA» tot el suport i la bona acollida i difusió que ha realitzat a través de les seves pàgines. Per tant, «CATALUNYA CRISTIANA», gràcies, gràcies, gràcies i... si Déu vol, fins l'any vinent, igual que a tots vosaltres, nois i noies.

La Comissió Organitzadora

PRIMERS PREMIS

1ª. Categoria

Nº	NOM I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ
1.	Mariona Pla i Arpa	Ctera. Barcelona, 21	Vedruna	Girona
2.	Ingrid García		Mare de Déu del Carme	Bellpuig
3.	Sergi González i Romero	Joan Maragall, 13 - 3er. - 3ª.	Maristes	Rubí
4.	Maite Alvarez i Belmonte	Colònia Pons	Escoles Parroquials Anunciata	Puig-Reig
5.	Patricia Camarero i Ríos	Jacint Verdaguer, 145 - 9è. - 2ª.	La «Immaculada»	St. Vicenç dels Horts

2ª. Categoria

1.	Raquel Peralta i Castillo		Betània	Cornellà de Llobregat
2.	Lidia Casas i Sanahuja	St. Cristòfol, 46 - 2on. - 2ª.	Immaculada Concepció	Terrassa
3.	Judit Vergé i Arderiu	Lluís Millet, 18 - 1er. - 1ª.	Sagrat Cor	Manresa
4.	Anna Fàbregas	Ctera. Barcelona, 21	Vedruna	Girona
5.	David Carbonell Girbau	Pío XI, 10 A. Sant Cugat del Vallès	Maristes	Rubí

3ª. Categoria

1.	Núria Garrido i Soriano	Dr. Ferran, 18 bis - 2on. 3ª.	Santa Teresa de Jesús	Terrassa
2.	Sílvia Boloix i Navarro	Torres i Bages, 4 - 2on. 3ª.	La «Immaculada»	Sant Vicenç dels Horts
3.	Eva Mª Molina i Arnaiz	Buenavista, 25, 1r. - 4t.	Betània	Cornellà
4.	Glòria de Castro i Pascual	Font i Boet, 7 àtic - 2ª.	Escola Pia	Caldes de Montbui
5.	Mª Immaculada Requena Marcos	Bloc Vicenta Marcet, 5 - 5è. - 3ª.	Martí (Acadèmia)	Terrassa

ACCÈSSITS PRIMERA CATEGORIA

Nº	NOM I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ
1.	Maria Delgado i Arévalo	José Masgrau, 35	Torras i Bages	Cornellà
2.	Arcadi Viladrich i Planas	St. Cugat, 99 - Navàs	Presentació de la Verge	Ametlla de Merola
3.	Marta Canelles	Catalunya, 13	Escola Ntra. Sra. del Carme	Artés
4.	Eva Masip Roig	Anselm Clavé, 14	Mater Salvatoris	Lleida
5.	Nàlida Sánchez i López	25 de Setembre, 3	Sta. Teresa de Jesús	Terrassa
6.	Elisabet Jové	Raval, 10	Sant Antolí	Hostalets de Cervera
7.	Elisabet Casanovas i Feliu	Serra, 6. Ullastrell	Petit Estel	Terrassa
8.	Francesc Antón i Fernández	Sal-lari, 33	Genescà	Terrassa
9.	Laura Ballesteros	Margarita Xirgu, 12	Regina Carmeli	Rubí
10.	Xavier Martí Asensio	Grups Montserrat	C.P. Montserrat	Terrassa
11.	Mercedes Rodríguez i Ordóñez	Avda. Catalunya, 12	Regina Carmeli	Rubí
12.	Marta Font i Saavedra	Xaloc, 22	Vedruna	Palamós
13.	Alana Bayona i Cabrera	Bot, 7	Vedruna (Àngels)	Barcelona
14.	Juan Jiménez i Malero	Manresa, 133	Martí	Terrassa
15.	Elena Bort i Rambla	Ctera. Miralcamp, 2	Ntra. Sra. del Carme	Mollerussa
16.	Yasmina Seijas i Iglesias	Guadiana, 13-15	Sgda. Família	Barcelona
17.	Enric Viladrich		Escola Pública	Solsona
18.	M.ª Rosa Puig i Manubens		Mare de Déu del Carme	Berga
19.	Elisabet Pubill Forn		Verge de la Serra	Montblanc
20.	Patricia Téllez Constenla	Sta. Eulàlia, 48	C.P. Marià Galí	Terrassa
		Avda. Can Boada, 4 - 4t.		

ACCÈSSITS SEGONA CATEGORIA

Nº	NOM I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ
1.	Sergi Boltà Román	Ctera. Sabadell, 17 - 5ª - 5ª.	Maristes	Rubí
2.	Marc Alberch Montaña	Matagalls, 6 - Torelló	Mare de Déu del Carme	Manlleu
3.	Iris Caja i Buxasa	Fedanci, 2	Mare de Déu del Carme	Manlleu
4.	Jaume Vidal i Rubí	Pintor Viver, 35	C.P. Genescà	Terrassa
5.	Judit Malgosa	Rambla d'Egara, 271	Catequesi St. Esperit	Terrassa
6.	Judit García i Pérez	Avda. Jaume I, 346 àtic	Sta. Teresa de Jesús	Terrassa
7.	Jordi Bella i Peralta	St. Marc, 69	C.P. Isaac Peral	Terrassa
8.	Sílvia Ruiz	Alcalde Gusar, 14	Parroquial Sta. Maria	Navarres
9.	Anna Corominas i Santaularia	Soler de Jaumàs	Escola Parroquial Anunciata	Puig-Reig
10.	Bibiana Juan i Godoy	Urbanització Puigès Forques	Vedruna	Palamós
11.	M.ª Queralta Sales i Soler	El Parany - La Vallidán	Mare de Déu del Carme	Berga
12.	Andrés Aparicio	Avda. Jaume I, 25	Vedruna, Ctera. Castellar	Terrassa
13.	Meritxell Quintana i Puigbó	Passeig Diagonal, 57	Sta. Maria	Artés
14.	Olga Fabra de Anta		Sta. Teresa de Jesús	Barcelona
15.	Immaculada Creixell i Morente	Jacint Verdaguer, 245	Carmelites Missioneres la «Immaculada»	Sant Vicenç del Horts
16.	M.ª Teresa Cucurella i Perdomo	Ctera. Monistrol, 1	Sta. Teresa	Sant Llorenç Savall
17.	Montserrat Alonso i Serrano	Periodista Grané, 243	C.P. Torrella	Terrassa
18.	Minerva Dalmau i Llagostera	Grup Bellavista, 1	E.P. St. Miquel	Miralcamp
19.	Sara Fernández i Pérez	Plaça Els Nens Edifici Diamant, 8	Regina Carmeli	Rubí
20.	Karina Fernández i Puertas	Jacint Verdaguer	Col·legi Públic	Solsona
21.	Marc Batlle i Colomina	Ample, 111	Petit Estel	Terrassa
22.	Maribel Venteo i Valverde	Baleares, 10	Martí (Acadèmia)	Terrassa
23.	Nàtalia Alvarez i Gutiérrez	Arenys de Mar, 18	Immaculada Concepció	Terrassa
24.	Jaqueline Pacheco i Rodríguez	Ibiza, 23	Mare de Déu del Carme	Tarragona
25.	Marta Olivé i Lladós	Passeig Gaudí, 33 - C. 4ª - 3ª	Diví Pastor	Sabadell
26.	Sandra Gil i Ramos		Betània	Cornellà de Llobregat
27.	Cristina Guillén i Castro	Valls, 122	Cultura Pràctica	Terrassa
28.	Sergi Aced i Blanes	Independència, 14	Cultura Pràctica	Terrassa
29.	Anna Carbonell i Uboda	Còrsega, 378-380 - 5ª. 1ª.	Centre Catequesi Carmelites Diagonal	Barcelona
30.	Montse Llovera i Alvarez	Barcelona, 52 - 3er. 1ª.	Ntra. Sra. del Carme	Balaguer
31.	Eva Gómez i Martínez	«Residència Montserrat», Murillo, 9	Catequesi Parròquia de St. Martí	Cerdanyola del Vallès
32.	Aida Carrera i Agustí	Barcelona, 60	Ntra. Sra. del Carme	Balaguer

ACCÈSSITS TERCERA CATEGORIA

Nº	NOM I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ
1.	Paquita Molina i Martínez	Dr. Cabanes s/n.	Fundació Busquets	Terrassa
2.	Meritxell Masip	Coruña, 6		Barcelona
3.	Sergi Brau i Rueda		Gresol	Matadepera
4.	Gemma Rifà i Vallmitjana	St. Damià, 177	Centre Parroquial Ca N'Anglada	Terrassa
5.	M.ª Eugènia Ruiz i Terradillos	Badal, 61	Sta. Teresa de Jesús Carmelites Missioneres	Barcelona
6.	Ester Gómez i Cedrés	Fabra i Puig, 354	Dominiques Anunciata	Barcelona
7.	Sonia Velamazán i Fernández	Plaça Mn. Clapés, 14	Escola Sgda. Família	Barcelona (St. Andreu)
8.	Sergi Viader i Níelles	Sta. Margarita	Vedruna (Àngels)	Barcelona
9.	David Bellart i Molins		Ntra. Sra. del Carme	Balaguer
10.	Miriam Oranich i Campabadal	St. Lluís, 20	Ntra. Sra. del Carme	Balaguer
11.	Jordi Martín Forn	Canigó, 22	Col·legi Font. Escola Pia	Caldes de Montbui
12.	M.ª Carmen Estéban Gómez	Murillo, 9 Residència Montserrat	Catequesi Parròquia de St. Martí	Cerdanyola del Vallès
13.	Victòria Rendé Civit	Poble, 86	Mare de Déu del Carme	Espluga de Francolí
14.	M.ª Carmen Contreras Francés	Antonio Maura, 18	Immaculada Concepció	Terrassa
15.	M.ª López Briones	Avda. Abat Marcet, 221	Immaculada Concepció	Terrassa
16.	Olga Herrerías Gili	Sentetes, 27	Mare de Déu del Carme	Espluga de Francolí
17.	Nora Alsina i Massachs	Creu de Palau, 13	Parròquia St. Miquel Palau-Sacosta	Girona
18.	Núria Grané i Franch	Pont, 12	Mare de Déu del Carme	Manlleu
19.	Núria Rodríguez i Ferrero		Sagrat Cor	Manresa
20.	Montserrat Soldevila	Fonollosa	Sta. Rosa de Lima	Manresa
21.	Lourdes Puigpelat i Martí	St. Crist, 82	Ntra. Sra. del Carme	Balaguer
22.	Marc Llanes Badia		Mare de Déu del Carme	Bellpuig
23.	Albert Lozano		Mare de Déu del Carme	Bellpuig
24.	Paloma Galán i Estruch		Mare de Déu del Carme	Mollerussa
25.	Josefina Ortega i Sans	Verge de Montserrat, 8	Parròquia St. Miquel	Miralcamp
26.	Judit Escrig i Rebulà	St. Jordi, 4	Mare de Déu de Montserrat	Molins de Rei
27.	Pablo Juárez i Rodríguez	Verdaguer, 37	Maristes	Rubí
28.	Dora Delgado i Miras	Marconi, 1	Regina Carmeli	Rubí
29.	Sara Gutiérrez i Ramos	Can Fetjó, 79	Regina Carmeli	Rubí
30.	Eva M.ª Ruiz i Roa	Inventors Lumière, 3	Escola Sta. Teresa de Jesús	Sant Llorenç Savall
31.	Mireia Najar i Orriols	Ctera. de Monistrol, 1	Escola Sagrat Cor	Tona
32.	Amanda Alonso Toresano	Doctor Bayes, 37	C.P. Torrella	Terrassa
33.	Antonio Moreno Pujol	Avda. Jaume I, 25	C. Martí (Acadèmia)	Terrassa
34.	Eli García Gómez	Figueres, 7	Torres i Bages	Cornellà
35.	Victòria de los Mozos i Postigo	Donoso Cortés, 80	C.P. Isaac Peral	Terrassa
36.	Mónica Pena i Calpe	Riera de St. Andreu, 90-92	Sagrada Família	Barcelona (Sant Andreu)
37.	M.ª Carmen Cruz i Sánchez	Historiador Cardús, 59	Martí (Acadèmia)	Terrassa
38.	Núria Figueras i Nigara	Salmerón, 100	Sta. Teresa de Jesús	Terrassa
39.	M.ª Carmen Jiménez i García	Joan Maragall, 96	Sagrat Cor	Tona
40.	Ester Rubio i Luque	Passeig 22 de juliol, 811	Ramon Pont	Terrassa
41.	Carles Soldevila	Vell, 5	Escoles Parroquials, Puig-Reig	Ametlla de Merola
42.	Montserrat Ribas i Matamoros	Pintor Fortuny, 32	Vedruna (Àngels)	Barcelona
43.	Montserrat Sans i Solé	Baix Creu de Pedra, 2	Sta. Teresa de Jesús	Sant Llorenç Savall
44.	Raquel Rica i Bòtia	Rambla d'Egara, 380	Sta. Teresa de Jesús	Terrassa
45.	Mireia Magran i Tobar	Ample, 310		Terrassa

PREMIS PER BISBAT

Nº	NOM I COGNOMS	ADREÇA	ESCOLA	POBLACIÓ	Bisbat
1.	Cristina Crespi Argemí	St. Joan, 62	Sta. Teresa de Jesús	Terrassa	Barcelona
2.	Maria Saló Aguilar	Xaloc, 22	Vedruna	Palamós	Girona
3.	Blanca Manuel i Martí	Avda. de Valencia, 10 - 1er. - 2ª.	Mater Salvatoris	Lleida	Lleida
4.	Irma Garriga Caamaño	Major, 35	Escoles Parroquials Anunciata	Puig-Reig	Solsona
5.	Vanessa Alvarez Ruiz	Basses de Manresa, 10-12	Carmelites Missioneres Teresianes	Tarragona	Tarragona
6.	Sílvia Sánchez Mayoral		Parròquia St. Josep (Poblenou)	Manresa	Vic

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 403

Històries d'Eixerits

Benvingut maig!

El mes de maig és un mes bonic, alegre, lluminós. Segur que deu ser perquè s'escau en plena primavera. Ja no fa fred; i la majoria dels dies, el cel té un color blau extraordinari. Jardins, parterres, finestres i balcons llueixen les seves flors; i els arbres es vesteixen amb el seu nou fullatge. La naturalesa fa goig.

Si a prop de casa vostra hi ha arbres grans, i us lleveu de matí, podreu escoltar la cantadissa dels ocells. Al vespre, el dia s'allarga, i sembla que tens més temps per fer més coses.

Als bancs de la plaça, els avis prenen el sol. Parlant d'això, l'altre dia, amb la mare, anàvem de compres. En passar per la plaça em digué: "Mira quina parella més maca!". Eren dues persones molt grans. Almenys tenien 75 anys. Estaven asseguts l'un al costat de l'altre. L'avi portava un gran bigoti blanc, tenia una pipa apagada a la boca i amb el braç dret abraçava l'espatlla de la iaia. Era una iaia maca. Òndia!, si fos un gran pintor, quin quadre més bonic faria!

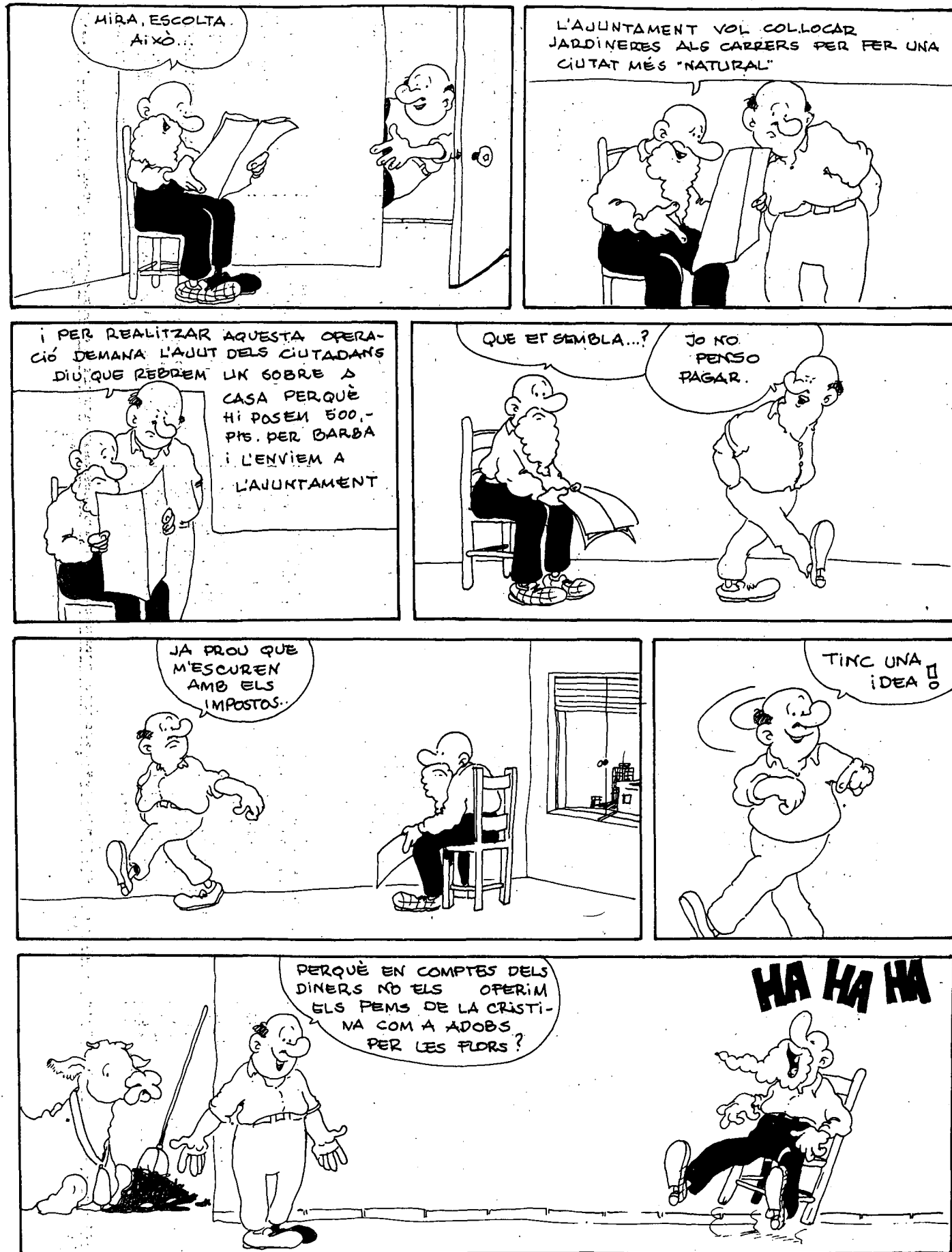
Pels qui en saben, durant el mes de maig no deu ser pas difícil dibuixar i pintar: ara mateix, mirant per la finestra veig un vol d'ocells aturats sobre els fils del corrent elèctric. Ai caram!, aquest vespre preguntaré al pare com és que no es piquen.

L'Eixerit

GALI

EN BADOSA I EN BASORA

Jesús ens parla

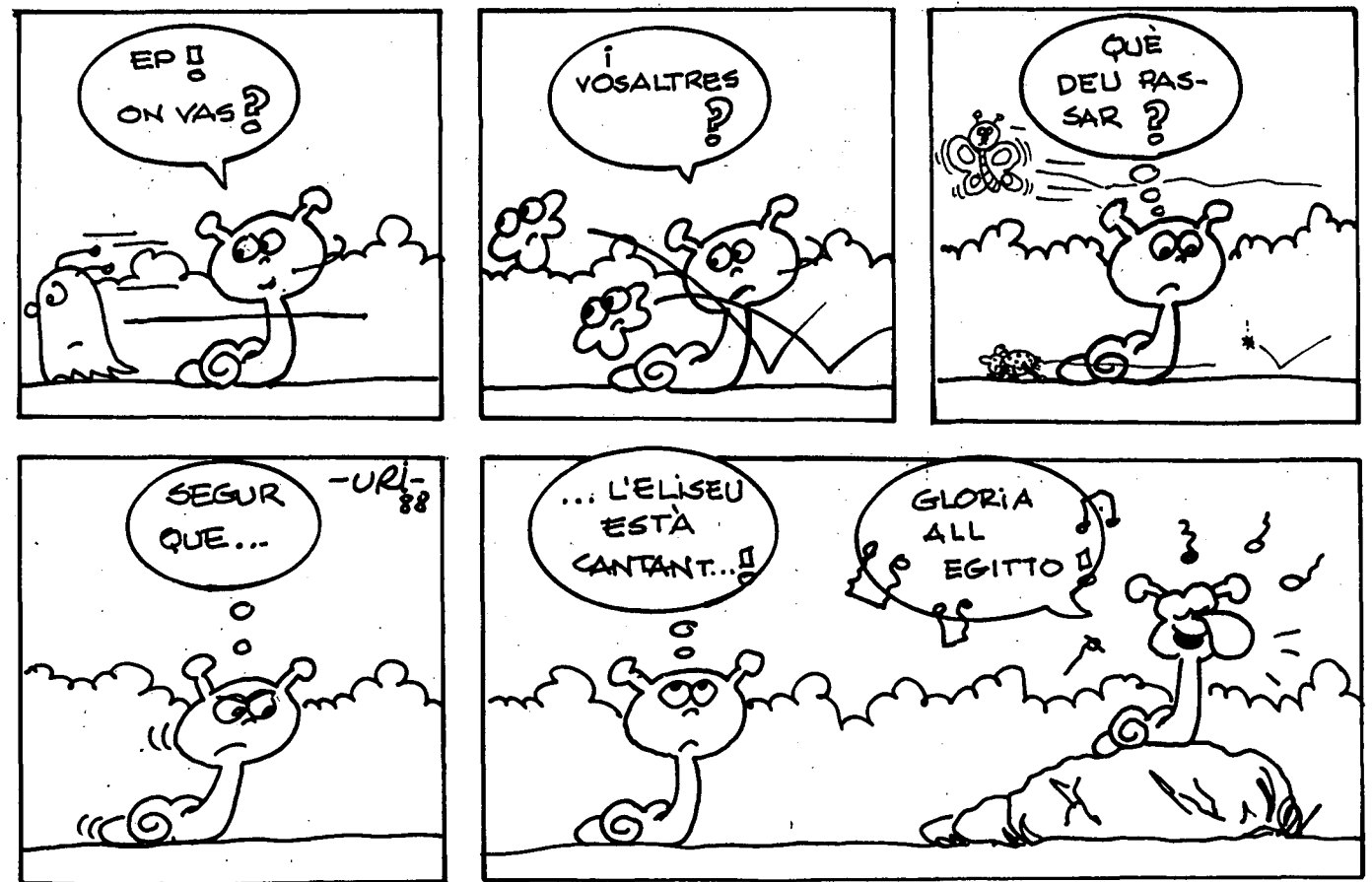
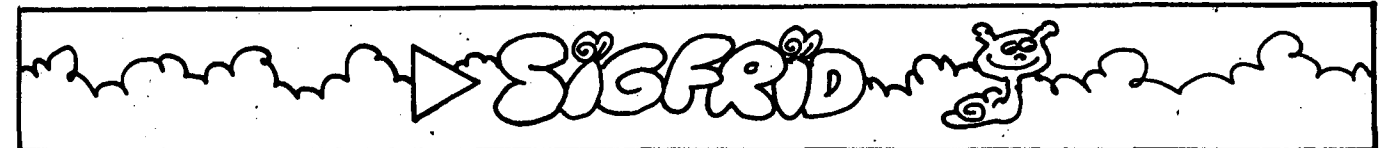
Busquem l'evangelí del diumenge: Evangelí segons Sant Joan, capítol 15, versets de l'1 al 8 (Jo 15, 1-8).

Reflexionem: 1. Amb aquest exemple tan bonic del cep i de la sarment, Jesús expressa clarament i amb gran força, fins a quin punt és viva i real la nostra comunió amb ell. Nosaltres per la fe i el baptisme hem estat "units" "incorporats" a la realitat de Jesús ara vivent i gloriós. La seva vida divina, de la qual nosaltres participem, és també vida nostra. Per això som i ens diem "fills de Déu".

2. Aquests grans dons de Déu, no ens han estat pas donats perquè quedem com inútils al fons del nostre jo, sinó perquè donem fruits de veritat, d'amor i de bé en la nostra vida. Jesucrist que coneix molt bé la nostra condició de pecadors, ho diu ben clar: "Separats de mi, no podeu fer ben res".

3. Si badem, correm el risc de ser una sarment seca, inútil, sense vida, que el bon pagès talla i llença al foc. Però, està ben clar, que allò que Nostre Senyor vol és la nostra felicitat. El camí és ser deixebles seus i treballar perquè tota la nostra vida sigui oberta a la veritat i al bé.

El mossèn

DIUMENGE - 1

- 11.00 Signes dels temps.
- 11.30 Matinal a TV3:
"Música clàssica".
- 13.00 Esports.
- 14.30 Gol a gol.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Batman.
- 15.55 Les aventures de Sherlock Holmes: "El constructor de Norwood" (dual).
- 16.50 Tarda de... Tarzan
"El tresor de Tarzan".
- 18.30 Bàsquet.
- 20.00 Gol a gol.
- 20.30 30 Minuts.
- 21.30 A cor obert:
"Assumptes de família".

Contingut del programa "SIGNES DELS TEMPS"

Nota: L'hora d'emissió habitual és entre 3/4 d'onze del matí dels diumenges fins a 1/4 de dotze. Amb tot, algun dia, pot avançar-se un xic.

Maig

- 1.- L'HOMI I EL TREBALL. L'Església en el món del treball partint de la nostra realitat i de l'encíclica "Laborem exercens", amb la intervenció de Mn. Antoni M. Oriol i del P. Artur Juncosa.
- 8.- LA PASTORAL DE LA SALUT. Reportatge i entrevista amb el O. José L. Redrado. Missatge de la Jornada.

DILLUNS - 2

- 12.30 Universitat oberta:
"De Snowdon al Mar" (dual).
- 13.00 TV3 segona vegada:
"Gol a gol".
- 14.00 Mag-Magazine.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.35 Guerra de sexes - 20.
- 16.20 La duquessa de Duke Street.
- 17.10 Universitat oberta:
"De la peridotita al granit".
- 17.35 Dibuixos animats.
- 18.00 Lucan.
- 18.45 Bugs Bunny i companyia - 6.
- 19.15 Judo Xanguet i les maniquins:
"Tamagucci contrataca".
- 19.45 Filippim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Filippim.
- 21.25 L'equilibrador.
- 22.15 Teatre: "CARMEN".
- 23.50 Telenotícies.
- 00.05 Ai, Smith i Jones - 4.

DIMARTS - 3

- 12.10 Servei d'informació agrària.
- 12.30 Universitat oberta:
"Modelització de la contaminació".
- 13.00 TV3, segona vegada:
"30 minuts" "Informatiu cinema".
- 14.00 Mag-Magazine.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.35 Guerra de sexes - 21.
- 16.20 La duquessa de Duke Street.
- 17.10 Universitat oberta:
"Els nombres complexos".
- 17.35 Dibuixos animats.
- 18.00 Exploració i aventura:
"El Dudh Kosi" (dual).
- 18.30 Oh! Bongònia.
- 19.15 Doctor Who.
- 19.45 Filippim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Filippim.
- 21.25 Angel Casas Show.
- 23.05 Perry Mason:
"El cas del reformador indecis".
- 00.05 Telenotícies.

DIMECRES - 4

- 12.10 Servei d'informació agrària.
- 12.30 Universitat oberta:
"Rendiments i velocitats".
- 13.00 TV3, segona vegada:
"Crònica 3".
- 14.00 Mag-Magazine.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Bona cuina.
- 15.35 Guerra de sexes - 22.
- 16.20 La duquessa de Duke Street.
- 17.10 Universitat oberta:
- 17.35 Dibuixos animats.
- 18.00 Especial amb Chaka Khan (II).
- 18.30 Cinc i acció.
- 19.45 Filippim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Loto 6/49.
- 21.20 Informatiu cinema.
- 21.50 Cinema 3: "Psicosi".
- 23.50 Motor a fons.
- 00.30 Telenotícies.
- 00.45 Bona nit.

DIJOUS - 5

- 12.10 Servei d'informació agrària.
- 12.30 Universitat oberta:
"La paret de les cèl·lules vegetals".
- 13.00 TV3, segona vegada:
"Angel Casas Show".
- 14.00 Mag-Magazine.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Bona cuina.
- 15.35 Guerra de sexes - 23.
- 16.20 La duquessa de Duke Street.
- 17.10 Universitat oberta:
"Propagació de les plantes".
- 17.35 Dibuixos animats.
- 18.00 Els germans Hardy i la Nancy Drew.
- 18.45 Bugs Bunny i companyia.
- 19.15 Doctor Who:
"L'experiment Sontaran".
- 19.45 Filippim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Filippim.
- 21.25 Blanc o negre.
- 23.00 A tot esport.
- 00.05 Telenotícies.

DIVENDRES - 6

- 12.30 Universitat oberta:
"La Gàl·lia narbonesa".
- 13.00 TV3, segona vegada:
"A tot esport".
- 14.00 Mag-Magazine.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Bona cuina.
- 15.35 Guerra de sexes - 24.
- 16.20 La duquessa de Duke Street:
"Lottie".
- 17.10 Universitat oberta:
"Anglaterra un graner per a Roma" (dual).
- 17.35 Dibuixos animats.
- 18.00 Els germans Hardy i la Nancy Drew.
- 18.45 Bugs Bunny i companyia - 5.
- 19.15 Doctor Who.
- 19.45 Filippim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Filippim.
- 21.15 Bona cuina.
- 21.25 De professió A.P.I.:
- 21.55 Ràdio Cincinnati:
- 22.25 Crònica 3.
- 23.25 Telenotícies.
- 23.35 Cinema de mitjanit:
"Les Hereves" V.O.

DISSABTE - 7

- 10.30 Sardanes.
- 11.00 Universitat oberta - (Rep.).
- 13.00 Cinc i acció - (Rep.).
- 14.15 Oh! Bongònia.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Bona cuina.
- 15.35 Els Barrufets.
- 16.00 Esports.
- 17.30 Identitats:
- 18.30 El joc del dissabte:
- 20.00 Vida salvatge.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Loto 6/49.
- 21.10 Bona cuina.
- 21.20 Magnum.
- 22.05 Pel·lícula:
"El gran McGonagall".
- 00.00 El món del cinema.

DIUMENGE - 1

- 2.55 Música golf.
- 3.55 El fugitiu.
- 4.45 Llarg-metratge: "Dos".
- 6.00 Documental.
- 7.30 Llarg-metratge: "Noche salvaje".
- 9.00 Informe setmanal.
- 10.00 El dia del Senyor - Santa Missa.
- 11.00 48 hores.
- 11.05 Concert.
- 12.00 Poble de Déu.
- 12.25 Europa en els segles obscurs.
- 13.25 La màscara negra.
- 14.30 48 hores.
- 15.30 El temps.
- 15.35 Els petits picapedra.
- 16.05 Estrenes TV:
- 17.45 Dibuixos animats.
- 18.00 Si ho sé no vinc.
- 19.00 La clínica de la Selva Negra.
- 19.55 A vista d'ocell.
- 20.30 48 hores.
- 21.00 A portada.
- 21.30 La vida segueix.
- 22.35 Diumenge cinema:
"Autor! Autor!".
- 00.30 48 hores.
- DILLUNS - 2**
- 8.00 Bon dia.
- 9.00 Al matí.
- 10.00 L'imperdonable - 111.
- 11.50 Dinastia - 33.
- 13.00 Benet i Cecili.
- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediar - 1.
- 15.35 Corrupció a Miami.

- 16.30 Tal qual.
- 18.00 Avanç Telediar.
- 18.05 Els mons de Yupi.
- 18.30 La caixa màgica.
- 19.00 A mitja tarda.
- 19.30 De pel·lícula.
- 20.30 Telediar - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 El preu just.
- 22.45 Alfred Hitchcock, presenta.
- 23.10 Documents TV.
- 00.15 Telediar - 3.
- 00.35 Telesport.

DIMARTS - 3

- 8.00 Bon dia.
- 9.00 Al matí.
- 10.00 L'imperdonable - 112.
- 11.50 Dinastia - 34.
- 13.00 Les aventures de Gulliver.
- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediar - 1.
- 15.35 Corrupció a Miami.
- 16.30 Tal qual.
- 18.00 Avanç telediar.
- 18.05 Els mons de Yupi.
- 18.30 Heidi.
- 19.00 La nau terra.
- 19.30 Entre línies.
- 20.00 Les noies d'or.
- 20.30 Telediar - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 Viatge amb nosaltres.
- 22.25 Sessió de nit:
"La llama sagrada".
- 00.10 Telediar - 3.
- 00.30 Telesport.
- 00.45 Testimoni.

DIMECRES - 4

- 8.00 Bon dia.
- 9.00 Al matí.
- 10.00 L'imperdonable - 113.
- 11.50 Dinastia - 35.
- 13.00 Foc salvatge.
- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediar - 1.
- 15.35 Corrupció a Miami.
- 16.30 Tal qual.
- 18.00 Avanç telediar.
- 18.05 Els mons de Yupi.
- 18.30 El petit vampir - 1.
- 19.05 A tope.
- 20.00 De 9 a 5.
- 20.30 Telediar - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 Estimats pirulí.
- 22.20 Cançó trista de Hill Street.
- 23.15 Viure cada dia.
- 00.15 Telediar - 3.
- 00.35 Telesport.

DIJOUS - 5

- 8.00 Bon dia.
- 9.00 Al matí.
- 10.00 L'imperdonable - 113.
- 11.50 Dinastia - 36.
- 13.00 Johnny Quest.
- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediar - 1.
- 15.35 Corrupció a Miami.
- 16.30 Tal qual.
- 18.00 Avanç telediar.
- 18.05 Els mons de Yupi.
- 18.30 Musiquíssims.
- 19.00 Crònica jove.
- 19.25 Amb les mans a la massa.
- 19.55 Parlat clar.
- 20.30 Telediar - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 Llum de lluna.
- 22.15 Dret a discrepar.
- 23.45 A mitja veu.
- 00.15 Telediar - 3.
- 00.35 Telesport.

DIVENDRES - 6

- 8.00 Bon dia.
- 9.00 Al matí.
- 10.00 L'imperdonable - 114.
- 11.50 Dinastia - 37.

- 15.00 Telediar - 1.
- 15.35 Corrupció a Miami.
- 16.30 Tal qual.
- 18.00 Avanç telediar.
- 18.05 La llanterna màgica.
- 19.30 Diccionari de la salut.
- 20.00 Mash.
- 20.30 Telediar - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 Cara a Cara.
- 22.30 Divendres cinema:
"La muerte de Mikel".
- 00.10 Telediar - 3.
- 00.30 Telesport.
- DISSABTE - 7**
- 0.45 El gos vert.
- 1.45 McMillan i la seva esposa.
- 3.15 Llarg-metratge:
- 4.40 Documents TV.
- 5.45 Documental.
- 7.25 Llarg-metratge:
- 8.45 A tope.
- 09.45 Diccionari de la salut.
- 10.15 El mag d'oz.
- 10.40 48 hores.
- 10.45 La bola de cristall.
- 12.00 Nova gent.
- 13.00 Loteria.
- 13.30 L'altra mirada.
- 14.30 48 hores.
- 15.30 El temps.
- 15.35 Els aurons.
- 16.05 Primera Sessió: "Los vikingos".
- 18.10 Les aventures de Teddy Ruxpin.
- 18.35 Joc de nens.
- 19.05 Número 1.
- 19.35 Wilsde.
- 20.30 Telediar - 2.
- 21.05 Informe setmanal.
- 22.15 Dissabte nit.
- 23.20 Gel fràgil.
- 00.55 48 hores.
- 01.00 Filmoteca TV: "Ake y su mundo".

DIUMENGE - 1

- 9.30 Santa Missa.
- 10.30 Objectiu 92.
- 12.00 Estudi Estadi.
- 14.50 L'informatiu cap de setmana.
- 15.00 Estudi Estadi.
- 18.00 Connexió amb Madrid.
- 18.00 Sessió de tarda:
- 19.25 Camí de Seul.
- 20.00 Connexió amb Sant Cugat.
- 20.00 A l'est del Besòs.
- 20.30 L'informatiu cap de setmana.
- 21.00 Debat 2.
- 22.00 Volta ciclista a Espanya.
- 22.30 Estudi Estadi.

DILLUNS - 2

- 13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
- 13.03 Directe al dos.
- 13.30 Capitoli - 13.
- 14.00 Teledues.
- 14.30 L'informatiu migdia.
- 15.00 Bellesa i poder - 18.
- 15.30 L'era del Pacífic.
- 16.30 Volta ciclista a Espanya.
- 17.30 Te o café.
- 18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
- 18.33 Avec plaisir.
- 19.00 Bàsquet.
- 20.30 L'informatiu vespre.
- 21.00 El Mirador.
- 21.15 Volta ciclista a Espanya.
- 21.50 Cinema club.
- 23.30 Últimes preguntes.
- 00.00 La llei dels àngels.

DIMARTS - 3

- 13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
- 13.03 Directe al dos.
- 13.30 Capitoli - 14.
- 14.00 Teledues.
- 14.30 L'informatiu migdia.
- 15.00 Bellesa i poder - 19.

- 15.30 Planeta vivent.
- 16.30 Volta ciclista a Espanya.
- 17.30 Te o café.
- 18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
- 18.33 Avec plaisir.
- 19.00 Picapuça.
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 20.30 Dones del rock.
- 21.00 Mirador.
- 21.15 Volta ciclista a Espanya.
- 21.45 Tendido cero.
- 22.15 El temps és or.
- 23.15 Molt personal.

DIMECRES - 4

- 13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
- 13.03 Directe al dos.
- 13.30 Capitoli - 15.
- 14.00 Teledues.
- 14.30 L'informatiu migdia.
- 15.00 Bellesa i poder - 20.
- 15.30 Documental.
- 16.30 Volta ciclista a Espanya.
- 17.30 Te o café.
- 18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
- 18.33 Avec plaisir.
- 19.00 Picapuça.
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 20.30 20.30 a punt.
- 21.00 El mirador.
- 21.15 Volta ciclista a Espanya.
- 21.45 A través del mirall.
- 23.00 Oficis per al record.
- 23.30 S'ha escrit un crim.

DIJOUS - 5

- 13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
- 13.03 Directe al dos.
- 13.30 Capitoli - 16.
- 14.00 Teledues.
- 14.30 L'informatiu migdia.
- 15.00 Bellesa i poder - 21.
- 15.30 La ruta de la seda.
- 16.30 Volta ciclista a Espanya.
- 17.30 Te o café.
- 18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
- 19.00 Picapuça.
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 20.30 A tres bandes.
- 21.15 Volta ciclista a Catalunya.
- 21.45 Descartes.
- 22.00 Loteria primitiva.
- 22.10 Dijous cinema: "Fitzcarraldo".

DIVENDRES - 6

- 13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
- 13.03 El divan d'Ivan.
- 13.30 Capitoli - 17.
- 14.00 Teledues.
- 14.30 L'informatiu migdia.
- 15.00 Bellesa i poder - 22.
- 15.30 Allà anem.
- 16.30 Pel·lícula:
"091 policia al habla".
- 18.00 Exposició internacional 1929.
- 18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
- 18.33 Avec plaisir.
- 19.00 Narracions americanes.
- 19.30 Olímpics.
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 20.30 Viatge a l'aventura.
- 21.00 El mirador.
- 21.15 Volta ciclista a Espanya.
- 21.45 Concert.
- 23.30 Prop de les estrelles.

DISSABTE - 7

- 9.30 Sesam obre't!
- 10.00 Dibuixos animats.
- 10.15 Clementina.
- 10.45 Popgrama.
- 11.15 Mirades.
- 12.00 Una història particular.
- 13.00 Flamenc.
- 13.30 Amor, salut i feina - 4.
- 14.00 L'informatiu cap de setmana.
- 14.30 135 escons.
- 15.00 Estudi 2.
- 22.00 Volta ciclista a Espanya.
- 22.30 L'home i la guerra.
- 23.25 Ahir.
- 00.35 Diàlegs amb la música.
- 01.05 Tennis.

COMENTARIS TV

Crear les pròpies imatges

Fins ara, des d'aquestes ratlles, hem estat parlant de qüestions que afecten els programes i problemes que sorgeixen a partir de la televisió. En moltes ocasions hem recomanat apagar l'aparell per xerrar, per anar al cinema, per sentir música. En aquesta ocasió es tracta de fer la "competència" a la mateixa televisió utilitzant les seves "pròpies" eines. Evidentment estem parlant d'una forma exagerada. Malgrat tot, penso que tot el que sigui enregistrar amb qual-sevol càmera de vídeo familiar, suposa una competència, en temps de dedicació, a la televisió.

El fet clar és que s'ha passat de la passivitat a l'activitat, que es fa un esforç imaginatiu que suposa una relació amb amics i familiars que davant del receptor no existiria. Aquestes són, doncs, conseqüències directes. No obstant això penso que del fet d'enregistrar amb una càmera de vídeo familiar es poden extreure unes altres bones conclusions. Quines són aquestes? És ben fàcil. Quan s'utilitza una càmera i es fa una selecció de les possibles imatges que se succeiran per construir el petit reportatge familiar es descobreix quelcom molt important. Davant d'una realitat global el creador d'imatges fa una interpretació particular. Aquell que duu la càmera fa la seva particular proposta, ofereix el seu punt de vista. No diu mentida, pot dir-la també si vol, però no diu tota la veritat. Després, quan tots estem units per veure els resultats, entre aquells que coneixen els fets hi haurà divisió d'opinions. El matís, el to, el ritme, la música de fons, la locució mateixa del narrador, ens donen la mesura que davant les imatges en moviment hem de ser molt crítics. No som davant d'una versió, d'una interpretació de la realitat. Cal ser crítics, doncs, quan som davant de qual-sevol programa de la televisió.

IGNASI BOFARULL

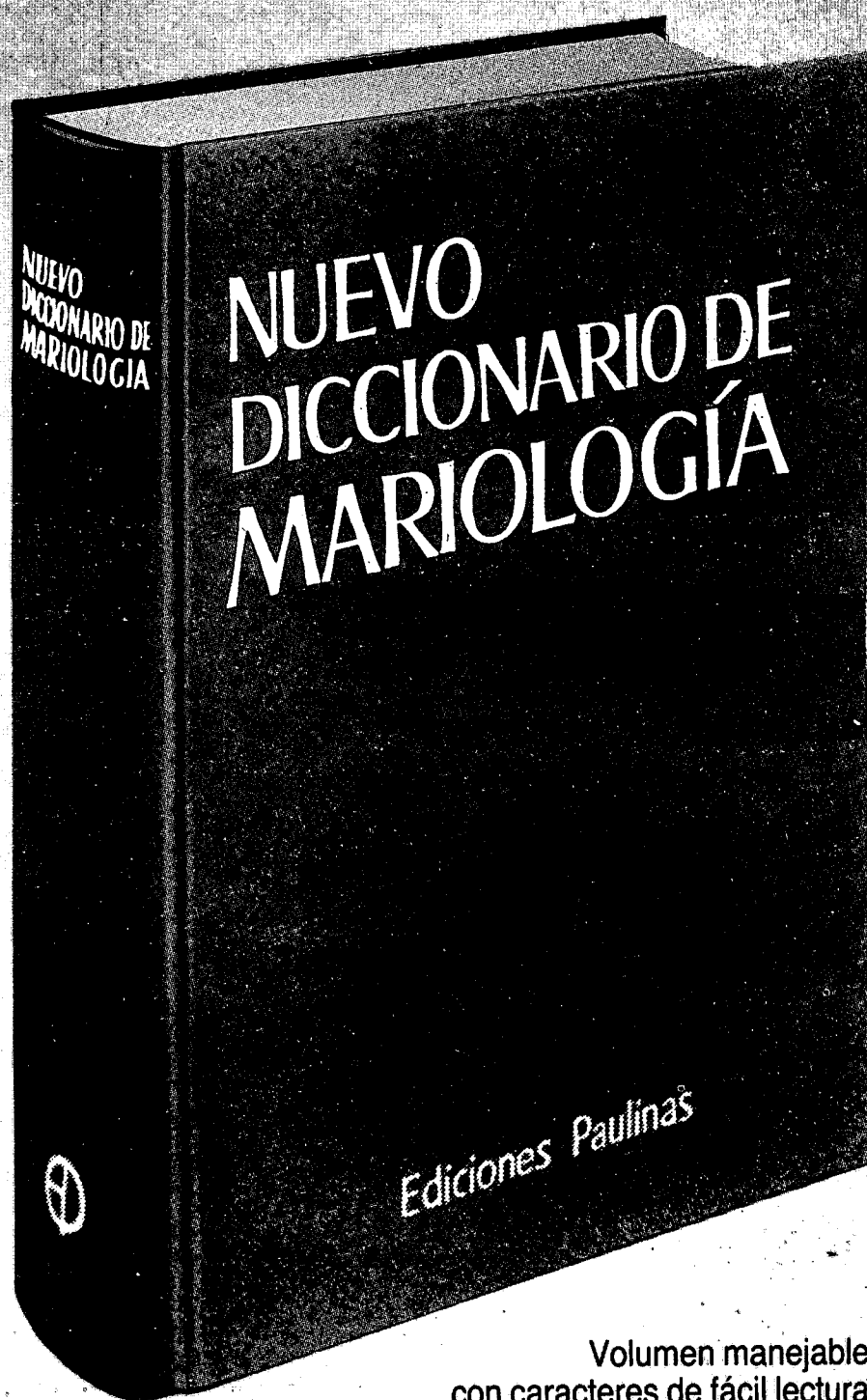
T.A.C. (Telespectadores Asociados de Catalunya) tel. 200 13 39

El 5.º de la serie
«Diccionarios EP»

NUEVO DICCIONARIO DE MARIOLOGÍA

Un capítulo fundamental
en la renovación
de la doctrina mariana
del posconcilio.

- La exposición orgánica de mariología más exhaustiva y actualizada hecha hasta ahora:
Historia y tradición, biblia y magisterio, doctrina y vida, liturgia y devoción, arte y cultura
en 116 voces monográficas y 22 subvoces, con un amplio índice analítico y propuesta de lectura sistemática para el estudio y la consulta.
- Es obra de un equipo internacional de 85 especialistas dirigido por Stefano De Fiores y Salvatore Meo, profesores del «Marianum» de Roma, el centro más importante de estudios mariológicos de hoy.
Adaptó la edición española un equipo de Ediciones Paulinas.

Volumen manejable,
con caracteres de fácil lectura,
encuadernado en cartóné.

Tamaño 13,5 x 20 cm. Textos a dos columnas.
2.128 págs. 8.500 ptas. (IVA incl.)

 **EDICIONES
PAULINAS**

28027 MADRID - Protasio Gómez, 15 - Tel. (91) 742 05 50 - Télex: 41872 EPSSP-E
08003 BARCELONA - Vía Laietana, 38 - Tel. (93) 310 18 08